

MIK

Literarno glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

Miklavž na Dravskem polju, šolsko leto 2024/25

MIK, Literarno glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

Zbiranje, urejanje in oblikovanje prispevkov: dr. Ana Koritnik

Uredniški odbor: Živa Žitnik (9. a), Lana Mirt (9. b), Maj Kolar (8. c), Jure Kolar (7. b), Nika Dravec (7. c), Gal Draškovič (7. c), Liam Urošević (6. a), Ajda Kolar (6. b), Ela Ficko (6. b) in Eva Žitnik (6. b)

Glavna urednica: dr. Ana Koritnik

Jezikovni pregled: dr. Ana Koritnik

Grafično oblikovanje: dr. Ana Koritnik

Izdajatelj: Osnovna šola Miklavž na Dravskem polju

Za Osnovno šolo Miklavž na Dravskem polju: dr. Katarina Germšek

Online izdaja: <https://solamiklavz.splet.arnes.si/>

Ilustracija na naslovnici: Vitalij Rajković, 2. c

Miklavž na Dravskem polju, junij 2025

UVODNIK RAVNATELJICE

Šolsko leto se končuje. V šoli in na hodnikih je čutiti otroško razposajenost, razigranost, na trenutke tudi že neučakanost. Vrata šole se počasi zapirajo, na njih komaj slišno, vendar z neverjetno hitrostjo, trkajo poletne počitnice.

Verjamem, da si je vsak od nas zadal poseben cilj, preden je drugega septembra prestopil prag šole. Morda je bil cilj doseči boljši uspeh, sodelovati z drugimi, skleniti več prijateljstev, biti aktivnejši pri pouku ali drugih šolskih dejavnostih. Kakor koli, upam, da ste cilje dosegli in ste zadovoljni sami s seboj in z vloženim trdom.

Šolsko leto 2024/25 je bilo spet posebno. V letu 2025 smo začeli s praznovanjem rojstnega dne naše šole, zato so se mesečno odvijali najrazličnejši dogodki, namenjeni različnim skupinam naslovnikov. V šolskih prostorih sta zaživeli dve fotografski razstavi, obogateni z likovnimi deli učencev, na katerih si lahko ogledamo šolo nekoč in današnji šolski utrip. Na okrogli mizi ob 50-letnici šole so sodelujoči razmišljali o dogajanju v šoli v preteklosti, mlajši udeleženci pa so pripovedovali o nekoliko bolj svežih izkušnjah iz osnovnošolskih klopi. Na literarnem popoldnevu so se s svojo poezijo predstavili naši mladi literati in učiteljica, ki so nam popestrili februarско popoldne. V sklopu praznovanja smo organizirali mednarodni nogometni turnir z udeleženci iz Hrvaške, Avstrije in Madžarske, drugošolci so pisali voščila šoli ob njenem jubileju. V knjižnici je bila zabava z mačkom Murijem, ki prav tako kot naša šola praznuje 50 let. Vabljeni smo bili tudi na pravo angleško čajanko, na kateri smo lahko okušali angleški čaj in se posladkali s sladkim pecivom. Učenci so se odzvali povabilu Občine Miklavž na Dravskem polju in sodelovali na otroškem občinskem svetu, na katerem so razmišljali o zgodovini šolstva v Miklavžu na Dravskem polju ter podajali ideje in predloge za prihodnost. Prvo- in drugošolci so se kljub deževnemu vremenu odpravili na pohod s starimi starši, pri čemer dobre volje ni zmanjkalo. Naše praznovanje se zagotovo še ne zaključuje, se pa že pripravljamo na slavnostno prireditev ob 50-letnici šole, ki nas čaka v oktobru.

Zaključim lahko, da je bilo šolsko leto uspešno. Udeležbe in rezultati na različnih tekmovanjih in natečajih, sodelovanje pri pestrem naboru projektov in medsebojno spoštovanje vsak dan na hodniku šole kažejo na to, da smo šolsko leto uspešno prikrmarili (skoraj) do konca.

Vsem želim zdrave in sproščene počitnice.

Dr. Katarina Germšek
ravnateljica

UVODNIK DEVETOŠOLKE

Vsako šolsko leto mine z večjo svetlobno hitrostjo kot prejšnje. Ko se takole zamislim in se v mislih sprehajam po preteklosti, mi ta na plano prinese ogromno spominov – predvsem rada obudim tiste prekrasne dogodke. Iz leta v leto se ti prekrasni spomini nabirajo in tako skozi leta nastane ena prečudovita harmonija, ki se ji reče zgodba prelepih spominov, ki se iz leta v leto vse bolj dopolnjuje, izpopolnjuje.

Čas zares vsako leto neizprosno beži hitreje ... Tako rekoč sem bila včeraj še otrok, ki je s strahom, a hkrati tudi z vznemirjenjem prestopil prag pomembne ustanove – hrama učenosti. Danes pa to ustanovo tako dobro poznam, da bi znala priti do nje z zavezanimi očmi tudi ponoči. Zavedam se, da je vse manj dni do konca

šolskega leta, s tem pa se bo tudi zame zaključilo poglavje osnovna šola, ki bo zame vedno igralo pomembno vlogo v tej zgodbi.

V teh devetih letih mi je osnovna šola Miklavž tako rekoč postala drugi dom. Tukaj sem preživela približno tretjino svojega otroštva in moram priznati, da je bilo lepo, ko smo se z vrstniki igrali z raznimi igračami in družabnimi igrami. Seveda je bilo le-teh brezskrbnih trenutkov iz leta v leto manj, saj so nas iz leta v leto vse bolj obkrožali vse bolj in bolj obsežni učbeniki in knjige, v katerih je bilo vse več znanja, ki pa se kdaj pa kdaj ni želelo vcepiti v naše možgane. Sedaj še devetošolci pridobivamo zadnje osnovnošolske ocene, pred nami so še zadnje ure, ko stopamo po šolskem hodniku, ko prestopamo šolski prag kot osnovnošolci in ki še zadnje dni sedimo in med odmori klepetamo v takšni zasedbi. Na tem mestu bi se zahvalila vsem učiteljem za vso predanost pri predajanju znanja, za vse prijazne, tople in spodbudne besede, ki so nam bile namenjene, in za vse življenjske lekcije, ki ste nas jih naučili. Menim, da ste nam dali zlata vredno življenjsko popotnico za naprej.

Dragi MIK-ovci!

Pred nami so že težko pričakovane dolge in sproščujoče poletne počitnice. To je čas, ko imamo prostega časa v izobilju. Verjamem, da takrat uživate v raznih aktivnostih, za katere med šolskim letom nimate časa ali pa imate za te aktivnosti veliko manj časa, kot ga boste imeli sedaj. Spočijte si od vseh šolskih stvari ter se družite s prijatelji, delajte norčije, ki jih v šoli ne smete, plavajte v morju, uživajte v gorah; v glavnem – uživajte na vsakem slehernem koraku, ki ga boste naredili čez počitnice, ob tem pa ne pozabite poseči po MIK-u, ki ga vsako leto učenci obogatimo s svojimi bodisi literarnimi bodisi likovnimi izdelki in tako MIK dobi vsako leto znova posebno noto. Verjamem, da vas bo tako kot vsak MIK do sedaj, posrkal v svet domišljije, poezije, pravljic ... Takšnega zbornika z bogatimi literarnimi deli in dih jemajočimi likovnimi ne bi poznali, če ne bi zanj z izjemno predanostjo "skrbela" učiteljica dr. Ana Koritnik, ki vedno znova z navdušenjem prebira naša dela, nas spodbuja in spremlja pri naši rasti v pisanju. Za vse tople besede in dobronamerne kritike smo ji vsi učenci iskreno hvaležni.

Vsem MIK-ovcem želim prijetne počitnice in uživajte v potovanju skozi MIK, saj verjamem, da bodo vsem počitnice minile kot bi trenil in takrat bomo znova sedli v šolske klopi – nekateri v osnovnošolske, drugi pa v srednješolske.

Srečno, dragi MIK in MIK-ovci.

Živa Žitnik, 9. a

Eva Žitnik, 6. b, Kodžak

PESMI O MAČKU MURIJU

V mačji šoli

V mačji šoli se učijo,
pojejo in se smejejo.
Muca Maca se smeji,
ko na malico hiti.
Učiteljica se poti,
tudi ona se smeji.
Kmalu se pouk konča
v mestu mačka Murija.

Iza Konrad, 1. b

V šoli

Maček Muri sedi na stolu,
bere in piše črke.
Piše črko k, d, u, r, l, j, v, č,
v zvezek riše mačke,
ki imajo bele tačke,
oranžne repke,
črne smrčke
in nagajive očke.
Potlej Muri se utruji,
zapre oči in pri mizi zasmrči.

Naja Mirt, 1. b

Na tekmi

Muri se je po mestu sprehajal
in črnim mačkam ponagajal.
Po poti se odloči,
da na tekmo hitro skoči.
Tam igrajo mački in mačkoni
in se prodajajo bomboni.
Mački so kričali
in se smejali.
Zmagali so mačkoni
in po zraku letijo bomboni.

Nik Lipovšek, 1. b

Dež

Ko je v mestu deževalo,
je vse mesto jokalo.
Miške so se hitro skrile,
da so mačkam pobegnile.
Vsi stopili so na hodnike
in so šli kupit dežnike.
Tako so vsi lahko zunaj hodili,
se zabavali in nekaj sladkega popili.

Žiga Žitnik, 1. b

Lia Klasinc Mlakar, 1. b

PISMA MAČKU MURIJU

Dragi maček Muri,
zelo mi je bila všeč pesem z naslovom Potep. V šoli smo imeli zabavo, ki je bila v šolski knjižnici. Napisala sem ti pesem z naslovom Mačje stvari. Katera je tvoja najljubša pesem? Lepo te je bilo spoznati.

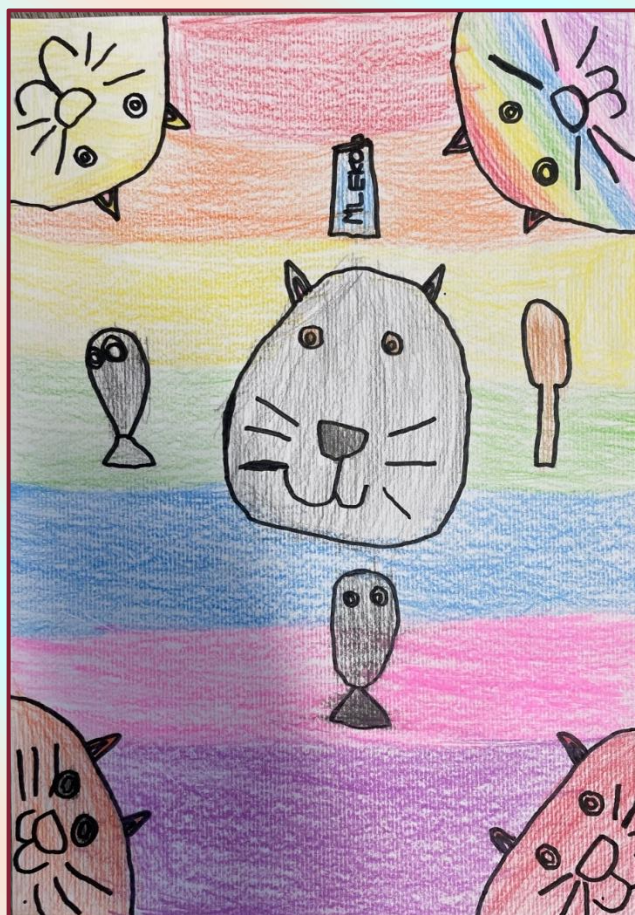
Tvoja Klara Mila Krstanović, 1. b

Dragi Maček Muri,
želim, da mi poveš vse dogodivščine, ki so se ti zgodile. Ali se kaj slišiva ali vidiva? Želim, da bi bil najbolj srečen maček na svetu. Je lepo v mačjem mestu? Je Veliki Čombe še vedno tako poreden? Obišči me kaj. Lep pozdrav!

Mark Dornik, 1. b

Dragi Maček Muri,
kako si? Upam, da si se včeraj na kosilu imel lepo. Zdaj sem v učilnici in se učim. Zanima me, ali si imel v šoli dobre ocene? Ali znaš poštevanko? Lep pozdrav!

Oliver Zelenik, 1. b

Jakub Bratanović, 1. b

Eva Žitnik, 6. b, Maček Muri

GORILA IN JAZ

NEKEGA VEČERA SEM SAM SEDEL V SOBI IN SEM ZAGLEDAL GORILO. IGRALA SVA SE SKRIVALNICE. KO SVA SE IGRE NAVELIČALA, SVA ŠLA GLEDAT FILME. GORILA SE JE VRAČALA VSAKO NOČ IN SVA SE IGRALA. VSAK VEČER JE BILA GORILA VEČJA IN VEČJA IN VEČJA, DOKLER NI BILA VEČJA KOT GORA. POTEM SE JE ZAČELA MANJŠATI IN MANJŠATI, DOKLER SE NI ZMANJŠALA NA VELIKOST GORILE. GORILA JE ODŠLA. VRNILA SE JE KOMAJ ČEZ DESET LET IN TAKRAT JE PRIŠLA ŽIVET K MENI.

ALEKS POHOREC, 1. C

TIGER S ČAROBNO ŽOGO

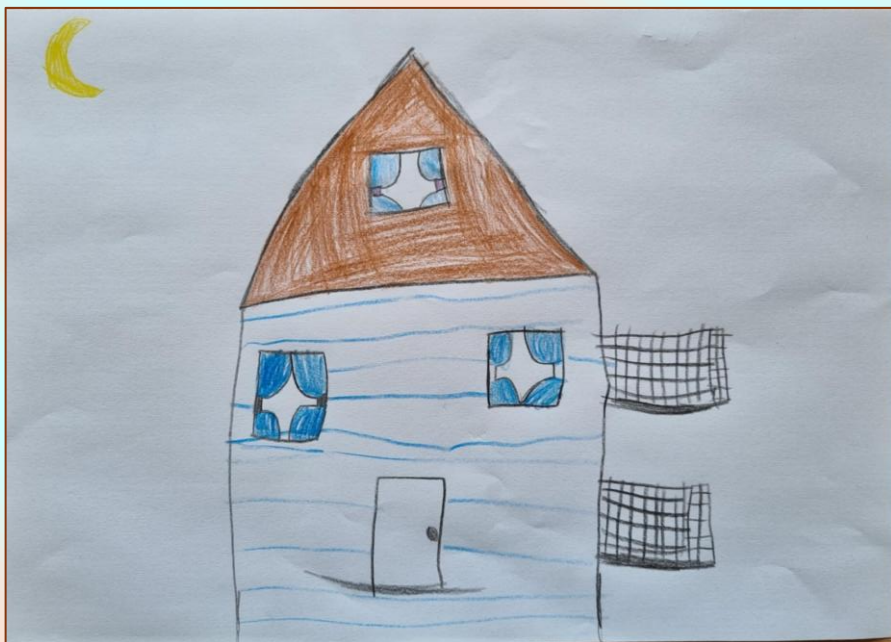
NEKEGA VEČERA SEM SAM SEDEL NA KAVČU IN VIDEL SEM TIGRA. NAJPREJ SEM GA POBOŽAL. ŠLA SVA SE LOVIT. PO LOVLJENJU SVA SE POGOVARJALA. TIGER JE PRINESEL IZ AFRIKE S SABO ŽOGO. TA ŽOGA JE IMELA ČAROBNO MOČ. MED IGRO S TO ŽOGO NISI BIL NIKOLI UTRUJEN. LAHKO SI SE IGRAL TAKO DOLGO, DA SO MINILI TRIJE DNEVI. TIGER SE JE MORAL ODPRAVITI DOMOV. PUSTIL MI JE ŽOGO. Z NJO SEM SE VEDNO ŽOGAL Z OTROKI.

MAJ OČKO TRSTENJAK, 1. C

HIŠA TINKARA

SEM HIŠA IN SEM MODRO-BELE BARVE. IME MI JE TINKARA. V MENI ŽIVIJO DEDKI IN BABICE. KO SE JE ZVEČERILO, SEM POLETELA IN PRISTALA SEM NA ROŽICAH. JAZ SEM ZASPALA. BABICE IN DEDKI SO SE ZBUDILI IN BILI SO PRESENEČENI. BABICE IN DEDKI SO PRIŠLI VEN IN SO NABRALI VELIKO ROŽIC. KO SEM LETELA NAZAJ V MESTO, SO BABICE IN DEDKI METALI SKOZI OKNA ROŽICE.

NIKA MARKL, 1. C

HIŠA LARA

JAZ SEM HIŠICA. IME MI JE LARA. V MENI ŽIVITA DEDEK IN BABICA. NEKEGA DNE SEM SE ODLOČILA, DA BOM ODLETELA. PRISTALA SEM NA TRAVNIKU. KO STA PRIŠLA VEN BABICA IN DEDEK, STA ŠLA NABIRAT ROŽE. KO STA NABRALA VELIKO ROŽ, STA SE ODPRAVILA SPAT. TAKRAT SEM POLETELA V ŠE ENO MESTO. A TISTO MESTO JIMA NI BILO TAKO ZANIMIVO, ZATO STA SE VRNILA NAZAJ V MESTO, KJER SEM BILA NA ZAČETKU.

KAJA DRAVEC, 1. C

HIŠA BINE

JAZ SEM HIŠA. IME MI JE BINE. BILO MI JE DOLGČAS. POLETTEL SEM PONOČI. V SPANJU SEM POLETTEL V LONDON. TAM SEM VIDEL BIG BEN. NATO SEM ODLETTEL NAZAJ DOMOV. TO JE MOJA SKRIVNOST.

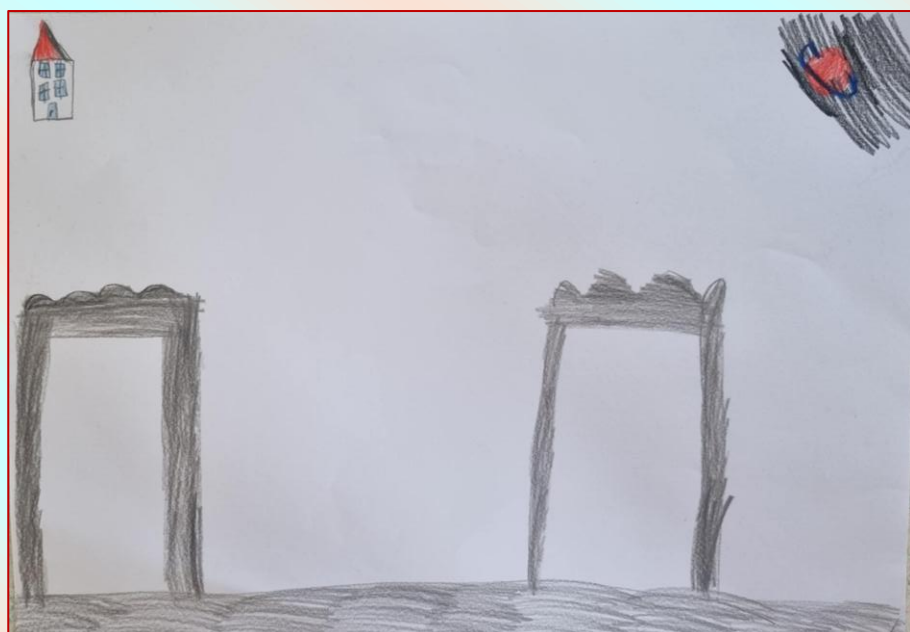

LARS FRAS, 1. C

HIŠA NADA

SEM HIŠA. IME MI JE NADA. KO JE BILA NOČ, SEM SE ZBUDILA IN ODŠLA NA KITAJSKO. TAM SEM VIDELA KITAJSKI ZID. NASLEDNJI DAN SEM ODŠLA DOMOV.

INJA POŽAUKO, 1. C

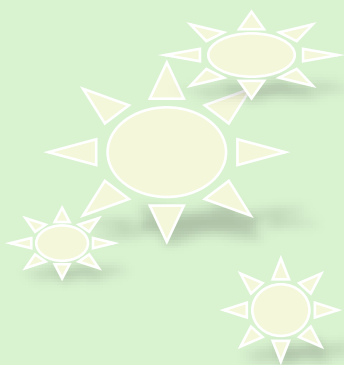

MALI MEDVEDEK

MAMICA JE DAŁA PECIVO V PEČICO.
PRIŠEL JE MALI MEDVEDEK
SLADKOSNEDEK.
VZEL JE PECIVO IN GA POJEDEL IGRIVO.
VZEL JE DVA KOSA.
O, TA JE PA BOSA.
VZEL JE KAR TRI,
POJEDEL JIH JE, ŠE PREDEN SE ZVEČERI.

KIM ŠAFRAN, 1. C

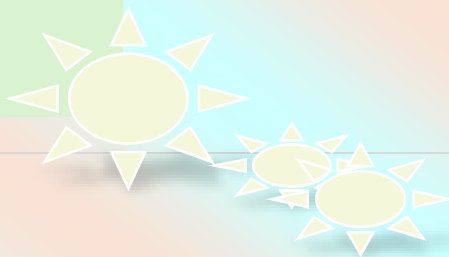

MURI MURI

MURI MURI, KJE PA SI?
GLEDAM SEM PA TJA.
JAZ PA SKAČEM SEM PA TJA.
VIDEL SEM PISMO.
DOBIL SEM GA OD MAME.
V NJEM NI BILO SALAME.
POSLALA MI JE POLJUBČKE.
BILO JIH JE NA KUPČKE.

EVA KIRBIŠ, 1. C

Moj prijatelj

Moj prijatelj je Vid. Živi v Dobrovcah. Ima rjave oči in svetlo rjave lase. Hodi v 2. razred. Trenira košarko. Ima ovalen obraz. Oblečen je v siv pullover in rdeče hlače. Ima črno-rumene nogavice. Z Vidom sem prijatelj, ker je prijazen. Rad ima morje.

David Veis, 2. a

Moja prijateljica

Opisujem svojo prijateljico Niko. Stara je osem let. Obiskuje 2. razred, tako kot jaz. Živi na Skokah. Ima rjave oči in dolge rjave lase. Njen nos je majhen in širok, na nosu ima pegice. Oblečena je v vijolično majico in bele legice s črnimi črtami. Njene nogavice so sive z roza rožami. Njeni copati so sivi in se bleščijo.

Ariana Šošterič, 2. a

Moj prijatelj Val

To je Val. Star je osem let. Ima svetle lase in rjave oči. Oblečen je v črno-bel pullover in vijolične hlače. Ima sive "zokne" in sive copate. Živi na Skokah, zraven živita tudi babica in dedi. Doma ima psa Tita, dedi pa ima psičko Ajko. Imajo tudi ptičke. Val hodi k nogometu. Moj prijatelj je zato, ker se pozna že zelo dolgo. Zelo rada se igra. Moj prijatelj je tudi zato, ker je smešen in nagajiv.

Svit Serdinšek, 2. a

Moja prijateljica Ariana

Živi na Skokah. Obiskuje 2. razred in je stara osem let. Ima rjave oči, rjave obrvi, lasje so svetlo rjavi in speti v čop. Oblečena je v črne hlače in bel pullover z muckami. Ima podolgovat obraz. Je visoka deklica. Ima temno modre copate z metuljem. Všeč mi je, ko se nasmeji. Na bradi ima lepotočno piko. Moja prijateljica je zato, ker je prijazna in v igro vključi vsakega.

Paulina Klasinc, 2. a

Moj prijatelj Tibor

Mojemu prijatelju je ime Tibor. Star je osem let. Obiskuje 2. razred. Nosi temno modra očala. Ima kratke rjave lase. Živi na meji z Rogozo. Je večji od mene. Ima sivo modre oči. Je moj sošolec na podružnici Dobrovce. Ima širok nos. Ima velika ušesa. Moj prijatelj je zato, ker je prijazen, se nikoli ne krega, se ne pretepa in je dobrosrčen.

Tim Jošt, 2. a

Moj prijatelj

Mojemu prijatelju je ime David. Živi na Skokah in je star sedem let. Hodi v 2. razred na podružnici Dobrovce. Ima rjave kratke lase in rjave oči. Ima podolgovato čelo, velik in ozek nos in okrogel obraz. Rad je različno sadje, sladkarije in sladoled. Večkrat je oblečen v zelene hlače, črn pullover in sivo kratko majico. Ima sive copate. Skupaj se rada pogovarjava in igra.

Vid Kopše, 2. a

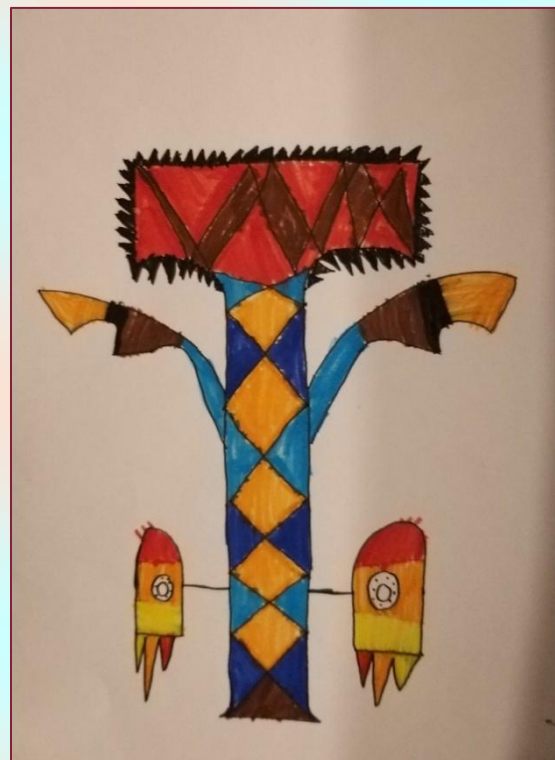
Staš Zorko, 2. a, Naša šola, slikanje z voščenkami

Nika Jevđenić, 2. a, Radi smo skupaj

Enja Dijak, 2. a, Moja črka, risanje s flomastrom

Tibor Žakelj, 2. a, Moja črka, risanje s flomastrom

Niko Pahič, 2. a, Živalska družina, barvice

Luka Mitković, 2. a, Ptice spomladi, tempera

Srečni otroci

Otroci srečni so, ko zaplešejo.
Radi pojejo in se smejejo.
Igrajo se in berejo.
V deželo sladkarij se odpeljejo.
Radi rišejo in pišejo.
Radi si pomagajo in prijazni so.
Otroci so razigrani,
starše radi imajo in so jim predani.

Inja Damijan, 2. c

Srečni otroci

Srečni otroci so veseli, ne žalostni.
Srečni otroci so prijazni.
Kaj pomeni prijazen?
Prijazen pomeni, da deliš in posojaš.
Posojaš lepe stvari,
in deliš lepe misli.
Srečni otroci so ljubljeni.
Srečni otroci ljubijo svet okoli sebe.

Tarik Demirović, 2. c

Srečni otroci

Srečni otroci, veseli otroci.
Vsi otroci so razigrani otroci.
Višji otroci, nižji otroci.
Vsi imajo radi sladkarije.
Lovijo se in tečejo,
igrajo in plešejo.
Ko mama in očka pokličeta na sladoled,
stečejo, kolikor hitro morejo.

Manca Humar, 2. c

Spomin – sreča

Ko spomini dišijo,
ko rož'ce cvetijo,
ko spomin je doživetje
kot prvo poletje.

Ko sonce zaide,
kjer mrak preseže vse hribe,
kjer veselje je sreča,
svetla kot sveča.

Julija Nedog, 6. a

Patricija Vaupotič, 1. a, Velikonočno jajce, risanje

Drevo

Drevo se spreminja,
poleti je rjavo,
jeseni je barvno,
pozimi je golo,
spomladi pa zeleno.

Če me imaš rad,
imam tudi jaz tebe,
zato ti dajem kisik.

Moji barvni listi so posebni,
lahko si jih vzameš,
razveseliš otroka,
ali pa se uležeš na njih in gledaš nebo.

Majk Mom, 2. c

Drevo

Sem drevo,
če me imaš rad,
sem veselo drevo.

Dajem ti kisik,
ker sem zeleno drevo.
Spreminjam si barve listov,
imam velike korenine
in majhne korenine.
Sem lahko suho in širše.

Lahko sem kakršno koli želim.
Deblo lahko imam belo ali temnejše.
Imam lubje.

Pridi, pomagal ti bom,
ko dežuje in si v stiski.

Marc Rampre, 2. c

Drevo

Drevesa cveto,
dokler ptički pojo.

Drevesa so lepa,
še lepša pa s cvetlicami.
Pri letnih časih se spreminjajo.

Življenje je lepše,
če so drevesa okoli nas.
Dež jim pomaga,
da lepo cveto.

Drevesa rastejo, rastejo,
živali so srečne pod drevesom.
Vesel sem,
ker nam pomagajo dihati svež zrak.

Adam Dolšak, 2. c

Oho, sova v gozdu!

Gremo v zelenje, kjer je zelo lepo!
O, kjer sova svojo hiško ima!
Zjutraj sova zeha zelo, ohoho!
Dajmo, gremo vsi v gozdno drevo.

Luka Volf Servatzy, 3. a

V majhnem gozdu

V gozdu majhen škrat živi,
gleda mali veveričkici,
vidi majhni beli hiškici,
v hiški pa majhna miš živi.

Eva Voh, 3. a

V gozdu

V gozdu so ptice, lepe pesnice.
O, kako lepo pojejo, pojejo.
Zakaj pojejo, pojejo?
Pojejo, pojejo, ker jim je lepo.

Tai Avsec, 3. a

France Prešeren

V Vrbi rojen je bil nekoč pesnik,
ki sveti kot zvezdna noč.
Pisati rime je dobro znal,
za naš narod jih je tkal.

Sedel je pod drevesom
in pisal s peresom.
Napisal je Zdravljico,
nam drago lepotico.

Njegovo ime še vedno živi,
v pesmih in knjigah za vse dni.
France Prešeren živi še zdaj,
v srcih naših vekomaj.

Perina Delakorda, 4. b

Moja domovina

Slovenija je moja domovina,
to ljubezen je edina.
Je naš velik ponos,
tudi je naš zanos.
Imamo grb, zastavo in himno
ter ogromno zgodovino.
Prebivalcev res ogromno je,
žita dosti seje se.
Res dosti imamo tradicij
in dosti zanimivih destinacij.
Pri športih res odlični smo,
pri smučarskih skakalcih prvaki smo.
Luko Dončiča pogledajte,
košarkaško tekmo ob štirih pogledajte.
Odbojkaši odlični smo,
zmagovalci vedno smo.
Slovenci mi vsi, prelepo deželo imamo mi.

Aleks Sabol, 4. d

Moja domovina

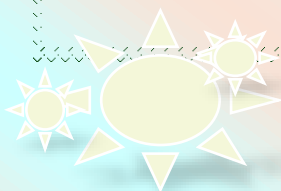
Moja domovina, vsi te imamo radi,
saj si lepa, čista in varna.
Čuvati te moramo,
da bodo lahko tudi naši potomci uživali v
tvoji lepoti.
Zadovoljni smo s svojo domovino,
imamo vse, kar si želimo:
reke, morja, gore, travnike in še marsikaj.

Sara Umek, 4. d

Moja Slovenija

Moja Slovenija, nikomur te ne dam,
ker rada te imam.
Vesela sem, da te imam,
ker pri tebi se počutim varna.
Ni vojn, ni požarov in ni lave.
Zdaj vem,
da lahko živim brez strahu v sebi.
Hvala, Slovenija,
da te imam.

Sofia Vajdič, 4. d

Liam Urošević, 6. a

Naša domovina

Naša domovina prekrasna dežela je,
imenuje se Slovenija.
Lahko smo srečni,
da živimo v varni, srečni in lepi državi,
kjer ne divjajo vojne.
Čeprav imamo malo državo,
imamo številne športnike.
Imamo tudi himno,
ki jo je napisal France Prešeren.
Imamo tudi grb Slovenije in svojo zastavo.
Kot sem že rekel,
imamo Slovenci malo državo,
pa vendar se zavedamo,
da smo v varni, lepi in srečni državi.

Nino Krivec, 4. d

Pesnik

En pesnik slovenski
je v Vrbi živel,
je pesmice pisal
in bil je vesel.

Vse življenje je Primičevo Julijo lovil,
a je nikoli dobil,
zato Sonetni venec ji je posvetil.
Po vasi je hodil in fige delil,
vsem nam pa je Zdravljico zapustil.

Žanet Hercog, 4. c

Mala modra sovica

Mala modra sovica
v drevesu je živela,
tam gnezdece imela
in zanj lepo skrbela.

Vedno lepa in čista je bila,
saj pridno se je umivala.

Sovica vedela je vse,
kar koli si jo vprašal,
vedela je.

Imela pa je velik problem,
bila je osamljena,
svoje družine še nikoli ni videla.

Mali kos pa to opazil je,
zato dejal je:
*Pridi, sovica, igrayva se,
kdo prvi poje vse moje črve.*

S sovico se je spoprijateljil
in z njo tudi svoje gnezdo delil.

Sovica ni bila nikoli več osamljena,
s kosom se je družila.

Vedela je to,
da kosa nikoli pozabila ne bo.

Polona Gorenšek, 5. b

Mišja tišina

Mišja tišina je tišina,
pri kateri se niti miš premakniti ne sme,
saj jo lahko skrivnostna pošast poje.

V šoli mišja tišina tudi obstaja,
a le julija in avgusta se to dogaja.
Tokrat si prah s prahom žogo podaja.

Živali tudi živijo v mišji tišini,
kot na primer zajec v svoji duplini.
Rastline pa vedno rastejo v tišini,
tudi ko po njih leze polž in se slini.

Liam Urošević, 6. a

Luka Fajfar, 1. c

Luka Valher, 1. c

Inja Požauko, 1. c

Jan Novak, 1. c

Elisa Smajić, 1. c

Lars Fras, 1. c

Teo Kozel, 1. c

Oče/mama

Včasih ljudje te zapustijo
in se vse mogoče stvari zgodijo,
a ljudje, ki te imajo radi,
te za vedno v srcu obdržijo.
Zato danes, na tvoj dan,
povem ti,
da te za vedno v srcu imam
in se od tebe, oče/mama,
nikoli ne obrnem stran.

Nika Dravec, 7. c

Nika Dravec, 7. c

Eva Žitnik, 6. b, Smrečica

RADOVEDNI RUDOLF

Navihani Rudolf vleče sani,
Božiček pa v njih glasno smrči.
Odpelje ga v njegov raj,
ki je poln umazanih saj.
Rudolf se sprašuje: *Kako to, da Božiček umazan ni,*
ko pa v dimniku preživi te dolge noči?
Zato se Rudolf je odločil,
da še sam bo v dimnik skočil.
Debeluh Božiček pride v dimnik brez težav,
zato je Rudolf mislil, da ne bo obtičal.
Ampak glej ga, zlomka, škrti smejijo se vsi,
saj iz dimnika le rogovje štrli.
Smeh še Božička prebudi,
ko Rudolfa vidi, se še sam zasmeji.
Rudolfu se to prav nič smešno ne zdi,
saj na saneh nadomestila za njega ni,
Rudolf to resno vzame
in zganja dosti drame.
Od sile mu nos rdeče zasveti,
zato škrti mislijo, da v kaminu ogenj se zaneti.
Ker škrti paniko so zagnali,
so Rudolfu strah v kosti pognali.
Rudolf od sile v zrak poleti
in rešen je vseh skrbi.
Od Božička darilo za pogum dobi,
Božiček pa mu končno razkrije, zakaj umazan ni.
Rudolf ne sme te skrivnosti izdati,
zato mora tudi pred nami molčati.

Ela Ficko, 6. b

Čas čudežev

Bliža se božični čas,
ko radost se naseli v nas.
Zlato rdeča smreka v kotu stoji,
da vse v hiši razveseli.

Ko Božiček svoja darila razdeli,
vse otroke razveseli,
da srečni bi za praznike
v objemu svoje družine bili.

Želje so zato, da se izpolnijo
in naša srca z lučjo napolnijo.
Naj bodo majhne ali velike,
nikar ne ostanejo za dolgo skrite.

Ko sneg pobeli vse strmine,
Božiček in snežinke spustijo se v
doline.
Ko smrečica z okraski se okiti,
Božiček ne sme pozabiti daril zaviti.

Darilca za vse otroke so na razpolago,
lahko so lepa, pa da ni predrago.
Vsako darilo iskrice v oči prinese,
naj žalost vsako in skrbi odnese.

Ajda Kolar, 6. b

Čas čudežev

Čas se lahko spremeni v boljše in še boljše dni. Vsak čas je lep in tudi kateri s snegom odet. Mislim na božič. Takrat, ko skozi dimnik pride Božiček in ima daril poln voziček. Vse jelenčke ima za vzlete, da od hiše do hiše hitreje pride. Prvemu je ime Rudolf, ki s svojim rdečim noskom osvetljuje poti, da vsi jelenčki ne skrenejo s poti. Vsak praznik nekaj podeljuje in nas s čudeži obsuje.

Julija Nedog, 6. a

Čas čudežev

Bližal se je konec leta in z njim tudi praznični čas. Prišel je Miklavž, za njim Božiček, prišel bo tudi dedek Mraz. Torej božični večer in čudeži prihajajo na dan Božičkovega prihoda. Nekateri ljudje so navajeni hoditi k polnočnim mašam in tako je bila navajena ta družina.

Oče, mama, njun sin Marko in hčerka Hana so se odpeljali na polnočno mašo. Na drugi strani Slovenije pa je Božiček delil darila. On je vedel, da se približuje polnočnica, in v tistem času je razdelil največ daril. Božiček je moral razdeliti veliko daril. To leto mu ni uspelo razdeliti vseh daril v času polnočne maše. Ravno hiša družine Jabolčnik mu je ostala. Hana in Marko sta tekla proti hiši in opazila Božička na strehi. Začela sta ga klicati. Božiček ju je opazil, hitro odšel v hišo in odložil darila pod smreko, a sta Hana in Marko hitro prišla in ga našla. Božiček jima je dejal, naj nikomur ne povesta, da sta ga videla. Nato sta prišla starša in opazila darila. Otroka sta vprašala, če jih odpreta sedaj ali zjutraj. Starša sta dejala: "Hitro spat, da vaju škrti ne odnesejo."

Odšli so spat, a otroka sta se odločila, da ne bosta zaspala. Naredila sta načrt, da bosta, ko starši zaspijo, odprla darila – in tako se je tudi zgodilo.

Ko sta se odpravila k novoletni jelki, so se začele dogajati čudne stvari. Slišala sta čudne zvoke, okrasne lutke so oživele in ju ugrabile. Odpeljale so ju v svet igrač in zabave, kjer ni bilo tako, kot bi moralo biti. Vprašala sta mimoidočega škrata, kaj je narobe s pokrajino, da je tako žalostna in potemnjena. Škrat jima je dejal, da jih je Božiček izdal in brez njega ni tako, kot bi moralo biti. Marko in Hana sta se spogledala. "A zato ni Božiček pravočasno razdelil daril?" je ugibal Marko.

"Najti ga morava," je dejala Hana.

Tako sta se odpravila na severni tečaj, kjer Božiček stanuje. In sta ga našla! Božiček je imel ravno počitek. Marko ga je vprašal: "Zakaj ste se skregali s škrti?"

"Saj se nisem, ampak oni hočejo višjo plačo," je dejal Božiček.

Hana mu je rekla: "A ni tako, da škrti prostovoljno delajo in ti pomagajo?"

"Ko bi le bilo tako," je dejal Božiček.

"Zakaj pa ni?" ga je vprašal Marko.

"Nove vlade sveta in zakonodaje so se odločile, da mora vsak človek in vsak škrt biti plačan za svoje delo," je dejal Božiček.

"Tega mi je dovolj! Zdaj grem do vseh predsednikov vlad in jim rečem, naj ukinejo ta ukrep, da Božiček ne more razdeliti vseh daril v eni noči," je jezno dejal Marko. Božiček mu je rekel: "Umiri se, sem že jaz poskusil!"

"Potem pa grem do škratov. Kdo je glavni škrt?" je bil odločen Marko.

"Pogrešam mamico in očka," je žalostno dejala Hana.

"Zdaj greš z mano po škrtata," je samozavestno dejal Marko.

Božiček jima je dejal: "Škrat Krakec je na jugu Afrike."

"Pridi, greva na letalo, ki leti na jug Afrike," je rekel Marko Hani.

Božiček še jima je dejal: "Pa srečno pot!"

Ko sta prispela na letališče na jugu Afrike, sta zagledala škrtata Krakca. Hitro sta stekla proti njemu in ga klicala na ves glas. Škrat se je obrnil in jima šel naproti. Dejal je: "Kaj hočeta od mene?"

"Tebe bi prosila, da prepričaš ostale škrate, da pomagata Božičku razdeliti vsa darila," sta mu dejala hkrati.

"Če on noče nas, zakaj bi mu potem pomagali?" je ježno dejal škrat Krakec.

"Dejal nama je, da mu vi nočete pomagati," sta dejala Marko in Hana.

"A res, to pravi? Zakaj nam pa je rekel, naj gremo in da naj nas ne vidi pri njem?" je dejal škrat Krakec.

"Glej, ne zanima naju, kaj imate vi med sabo, pomembno pa nama je, da razdelite darila. Zato pojdite k njemu in to čim prej rešite!" sta rekla Marko in Hana.

Nato sta zaslišala glas mame in očeta, ki sta ju prebujala. Zbudila sta se v domači postelji. Mama in oče sta jima rekla: "Zbudita se, zaspanca, saj bosta prespala ves božič!"

Jure Kolar, 7. b

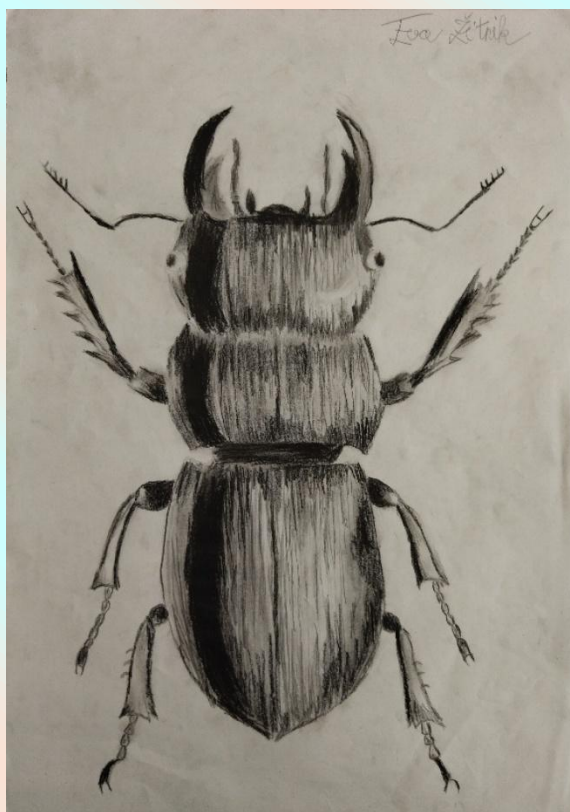
Čas čudežev

Čas čudežev je vedno takrat,
kadar se nekaj zgodi najmanj petkrat,
in še preden dvakrat rečeš milo,
pred tabo stoji nenavadno božično darilo.

Vsi se tega čudežnega časa veselimo
in glasbene koncerte priredimo.
Na vsakem vogalu so žareče lučke,
v trgovinah pa okusne božične štručke.

Vsak ima rad veliko, veliko snega,
a snežne sanke so v hiši,
kjer so jih na žalost pojedle miši,
zato rajši veliko pesmi piši.

Liam Urošević, 6. a

Eva Žitnik, 6. b, Hrošč

Eva Žitnik, 6. b, Snežak

Dežela super moči

Igrala sem se z novim balonom. Ko sem ga vrgla v zrak, ga je veter odpihnil. Želela sem si, da bi lahko šla po njega. Naenkrat se je k meni spustil oblak. Šla sem na njega, letel je za balonom. Ko je nehal pihati veter, se je balon spustil v nekakšno čarobno deželo. Oblak je spustil na zemljo. Stopila sem z njega, okoli sebe sem videla police. Na njih so bile kroglice. Na kroglicah so bili različni znaki. Oblak je naenkrat spregovoril. Če se dotakneš teh krogel, dobiš super moči. Katere kroglice se dotakneš, takšno super moč dobiš. Bila sem zelo vesela, saj sem edina poznala ta kraj. Vzela sem balon in na oblaku odletela nazaj domov. Vedno, kadar sem si zaželela super moči, sem odletela tja. Tako sem edina na svetu imela super moči.

Naslednji dan sem odletela nazaj v deželo in se dotaknila krogel. Dobila sem vodne super moči. Slišala sem, da gori v Celju. Oblak me je odpeljal tja. Ko sem prispela tja, sem pogasila ogenj. Vsi so se mi zahvaljevali. Naslednji dan sem se dotaknila krogel, dobila sem super moči denarja. Tako sem ubogim ljudem dala denar, da lahko normalno živijo. Tako so se takšni dnevi ponavljali.

Inja Kerndl, 3. b

Dežela plavajočih rokavic

Nekega dne sem šel iz šole. Padel sem v kanalizacijo. Začudil sem se, kje pa sem? Zagledal sem znak, na katerem je pisalo Dežela Plesočih rokavic. Prišle so rokavice in zaplesale. Nisem znal plesati. Zato sem si na roke dal rokavice. Naenkrat sem začel plesati. Tako dobro sem plesal, da sem postal plesna zvezda. Ko je skoraj bila že noč, sem spoznal tri prijatelje. Bilo jim je ime: Rokavica Franček, Rokavica Štefka in Rokavica Jožek. Postali smo najboljši prijatelji. Odšel sem domov. Moja družina ni znala plesati, zato sem vsakemu odnesel rokavice. Postali smo najbolj plesoča družina na svetu.

Jan Kirbiš, 3. b

Pomlad, Anabella Pavličič, 3. b

Ustvarjanje po branju pesmi Opravičilo Bine Štampe Žmave

Bine narekuje mami veleresno opravičilo:

»Spoštovana tovarišica gospa.
Moja mala sestra bo danes ostala
doma in se z menoj igrala.
Če boš upoštevala moje pisanje,
še tebe naslednjič povabim
na šah in na čofotanje.«

Bine Fatur, 3. c

Liam narekuje mami veleresno opravičilo:

»Spoštovana učiteljica Edita!
Moja sestra Luna bo danes ostala doma,
da se z menoj lahko igra in hihita.
Jaz sem zbolel in bom skupaj z njo
lažje bolezen prebolel.
Skuhala bo čaj z limono in medom,
lahko ga prinese tudi vam in vašim
sosedom.
Če želite še kaj,
mi, prosim, odgovorite nazaj.«

Liam Lamot Dedić, 3. c

Draga učiteljica gospa,

danes bom z mamo ostal doma.
Šla bova na čaj in tramvaj.
Če boš upoštevala moje pisanje,
še tebe naslednjič povabim
na sabljanje in kegljanje.

Aleksej Zelenik, 3. c

Spoštovana gospa učiteljica Edita,

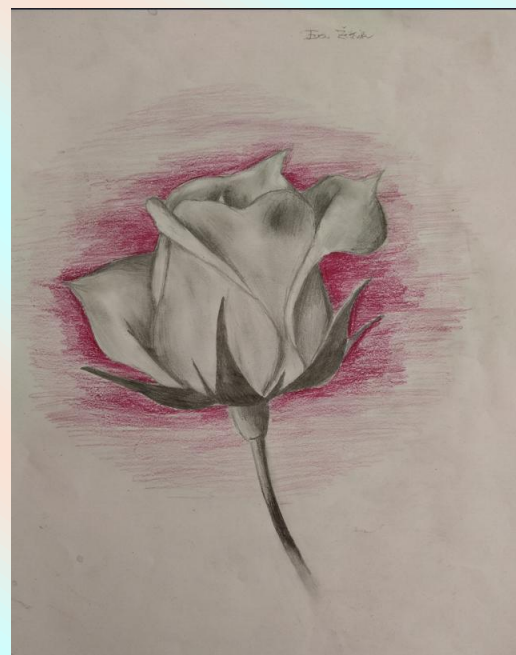
ker je moja sestra Ellin dobila vodene koze,
bom danes z njo ostal doma.
Če boš upoštevala moje pisanje,
še tebe povabim na sladkarije in na igranje.

Noel Krajnc, 3. c

Draga učiteljica,

ker se pesmice nisem naučil,
lepo kazen od mame sem dobil.
Ker pa lekcija mora biti,
sem moral to opravičilo narediti.
Včeraj sem moral na Roglo oditi,
s planinci v koči se veseliti.
Drugič učenju se bom bolj posvetil,
da enice več ne bom dobil.

Bine Lovrec, 3. c

Eva Žitnik, 6. b, Vrtnica

Celine Heuga, 1. b

Jasmina Štern, 1. a, Maček Muri, risanje

Ema Knuplež, 1. a, Maček Muri, risanje

Sara Boso, 1. a, Maček Muri, risanje

Kristina Pulko, 1. a, Cvetoče drevo, slikanje

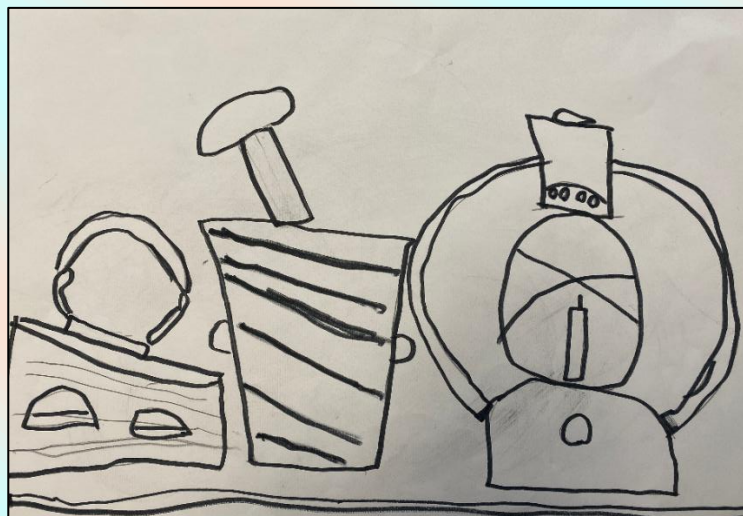
Ema Knuplež, 1. a, Cvetoče drevo, slikanje

Nik Vodovnik, 1. a, Življenjska okolja, risanje

Lena Horvat, 2. b

Luka Vuk, 2. b

Zoja Simonič, 2. b

Dora Jošar, 2. b

Alex Zamuda, 2. b

Enej Vučetić Damiš, 2. b

Svoboda

Svoboda je največji dar,
a vsakemu ni mar.
Začenjajo vojne in v zrak spuščajo pline,
v upanju za cekine.

Mi živimo v svobodni državi,
imamo srečo, ki je vsak ne napravi.
Nastajajo vojne za rast države,
ki zaradi bomb nima ne barve, ne trave.
Svobodna država je sreča in ponos, ki se ga vsak ne zaveda,
saj nam nobena država zakladov narave ne zajeda.

Maša Marko, 5. d

Lorena Zajc, 2. b

Lisa Sliško, 2. b

Emma Osmanagić, 2. b

Generalov boj

General zvest je bil,
za Slovenijo bi vse naredil.
Nas rešil je izgube,
stokanja in pogube.

Močno se je boril,
Slovenijo v lastnih rokah ulovil.
Za zahvalo smo mu ta dan podarili
in na njega vso čast izlili.

Generalov boj bo vedno znan,
kakor dan in noč Sloveniji predan.
Pred 1. gimnazijo stoji
ter moč in čast vstali.

Njegove brke vsi častimo,
močno si jih želimo.
General po njih je znan,
bil je dober mož, Sloveniji predan.

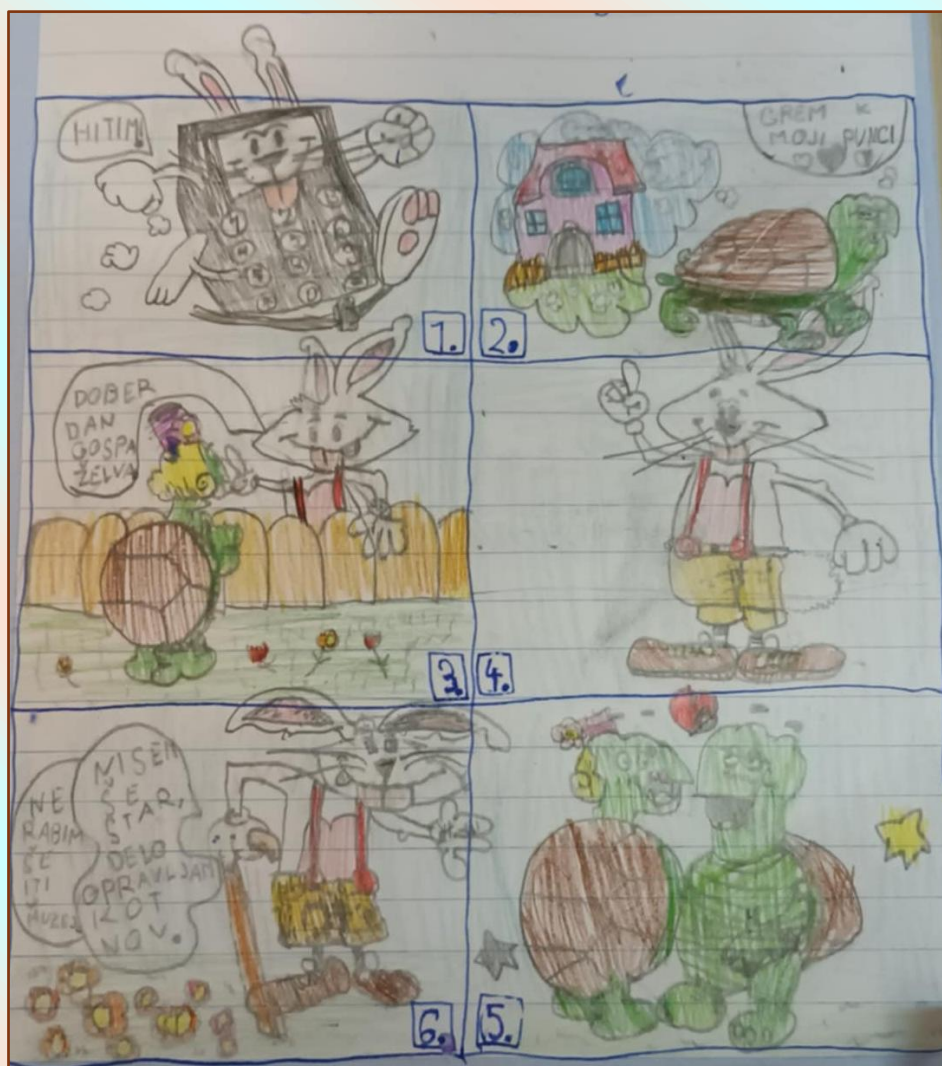
Maša Marko, 5. d

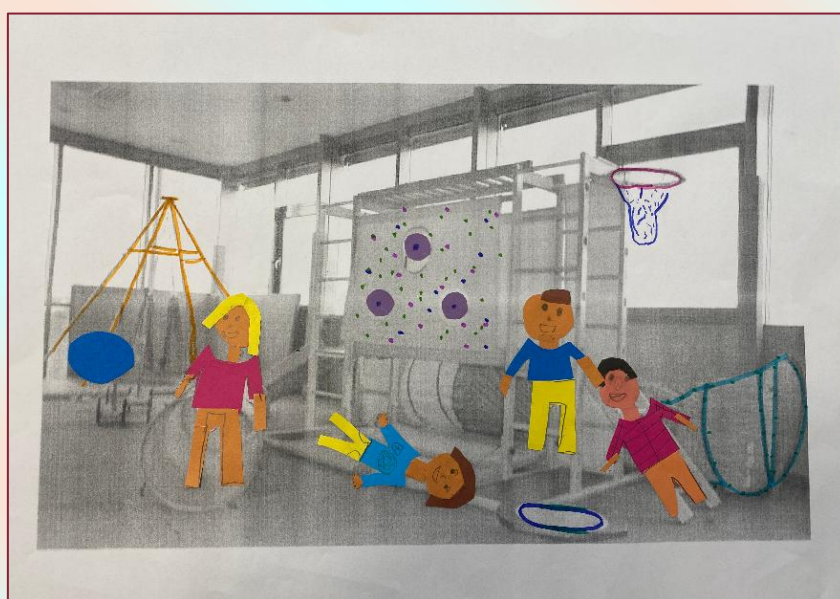
Ema Visenjak, 1. b, Vesolje

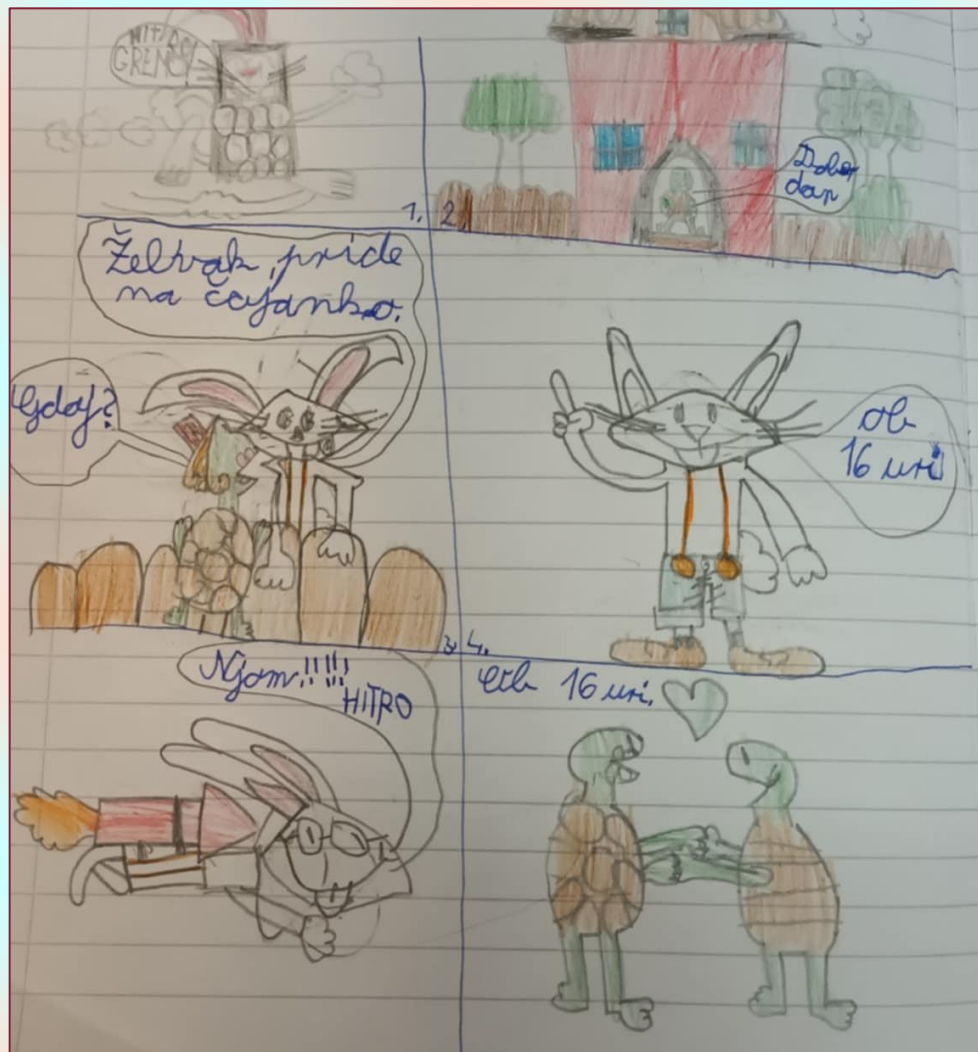
Žan Figeč, 1. b, Vesolje

MOBI ZAJEC, strip, INJA KERNDL, 3. b

Ana Kitak, 2. b

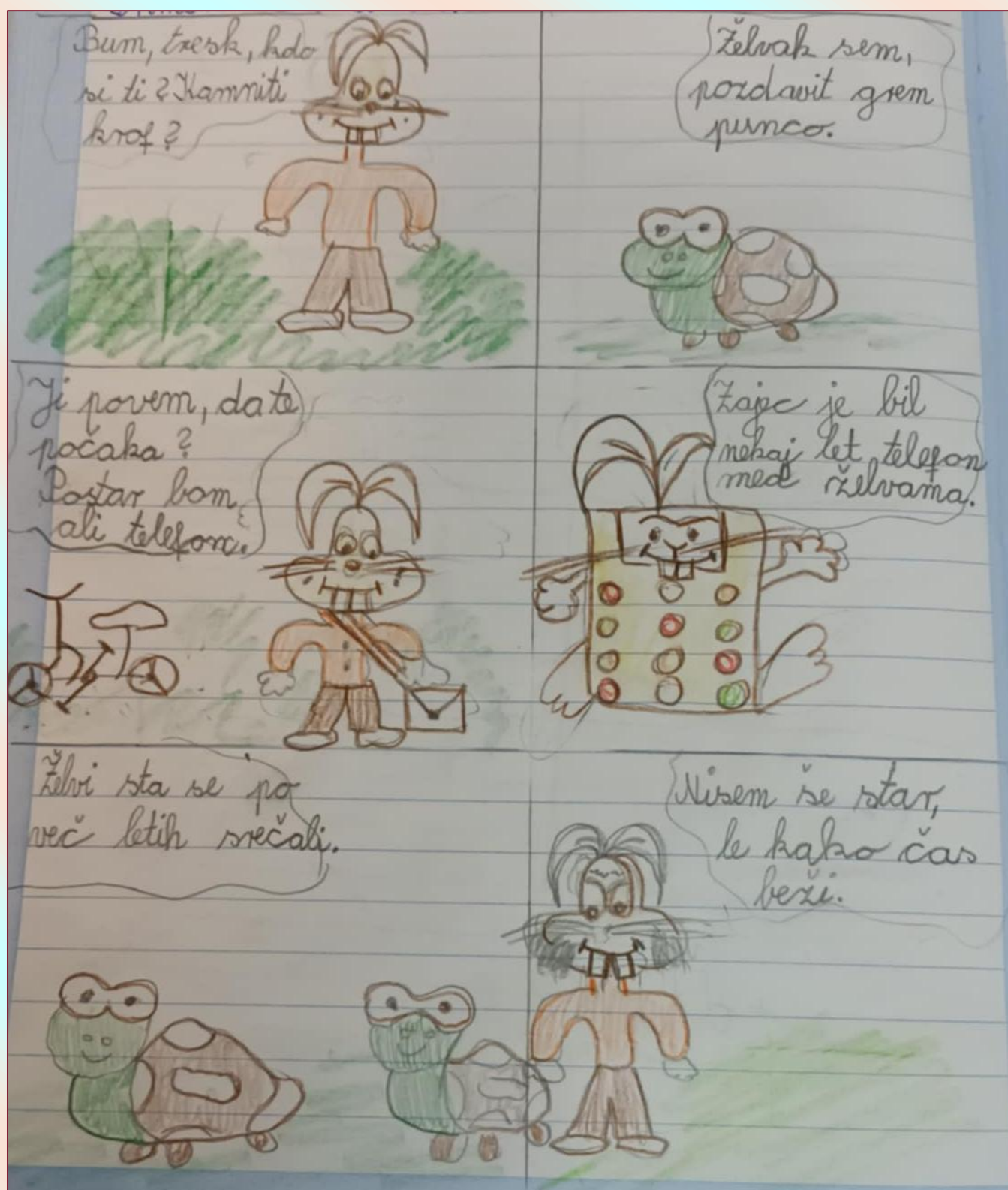
MOBI ZAJEC, strip, MATIJA FALETIČ, 3. b

Laura Borko, 2. b

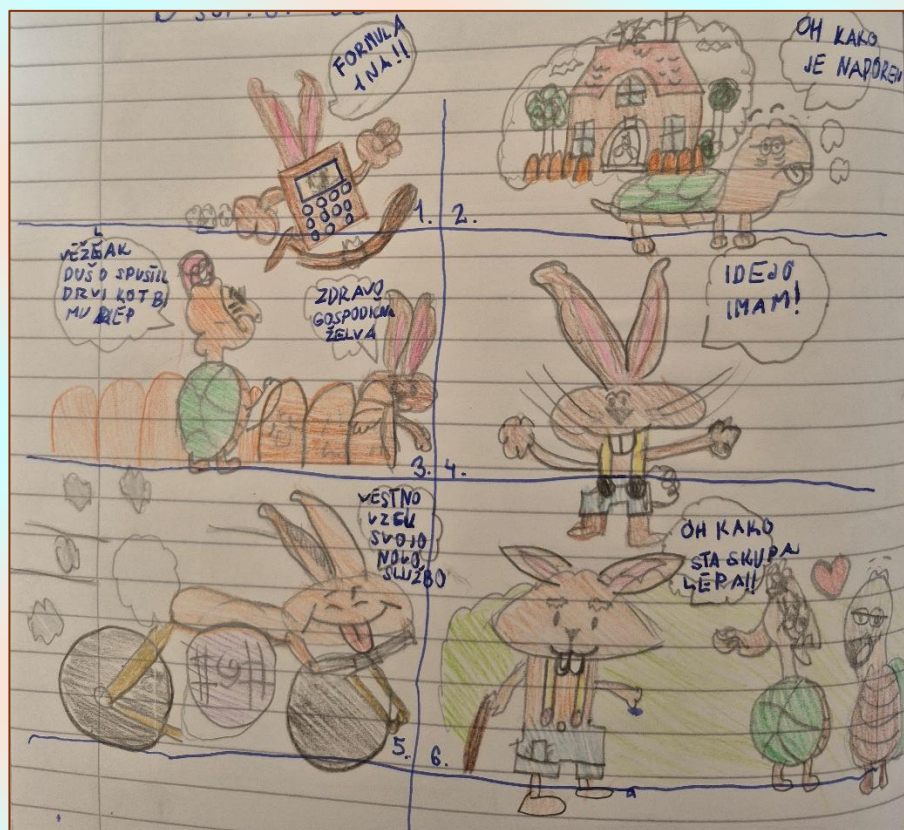
MOBI ZAJEC, strip, ZOJA LORBER, 3. b

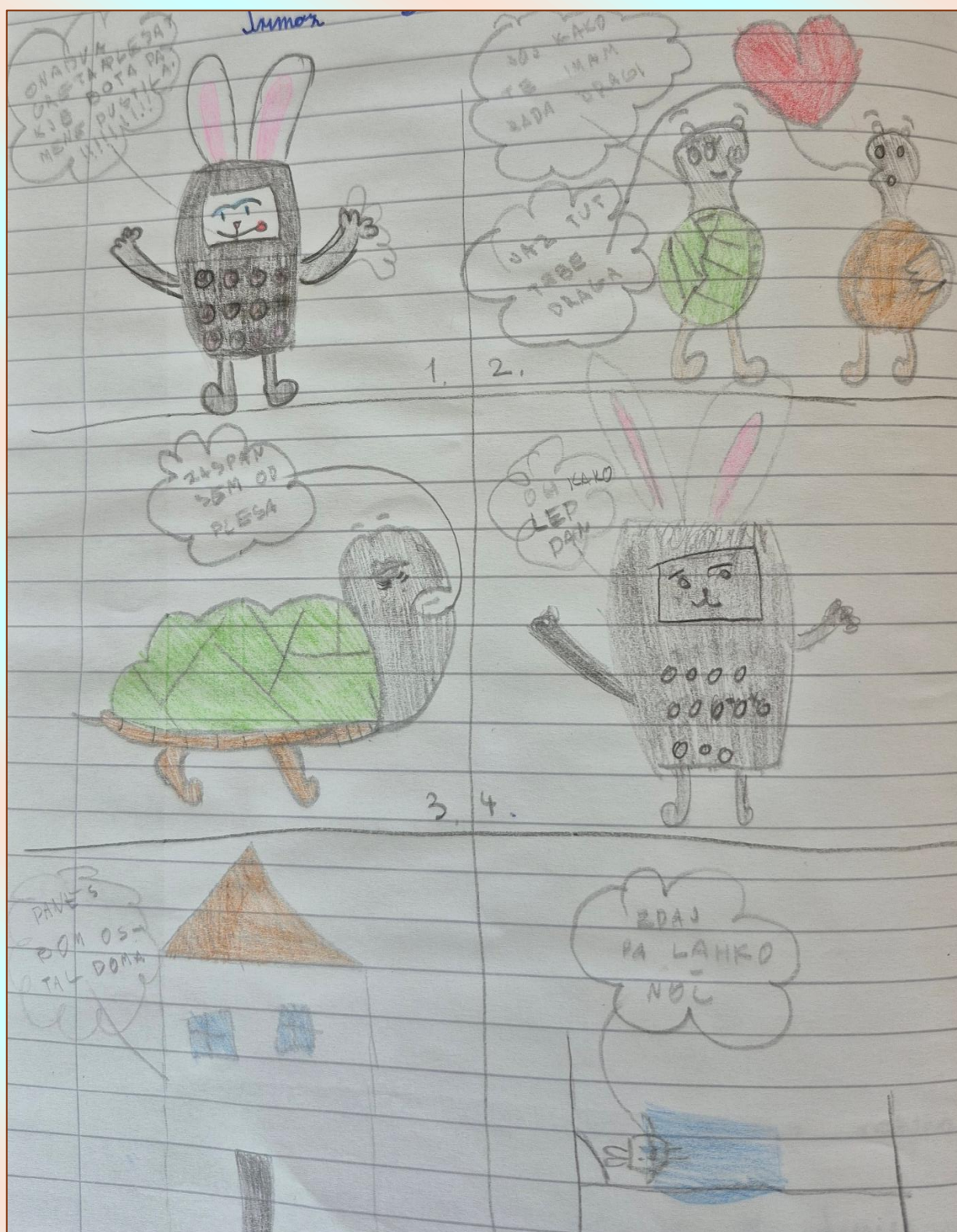
MOBI ZAJEC, strip, MAŠA MARKL, 3. b

MOBI ZAJEC, strip, ZOJA KIRBIŠ FABJANČIČ, 3. b

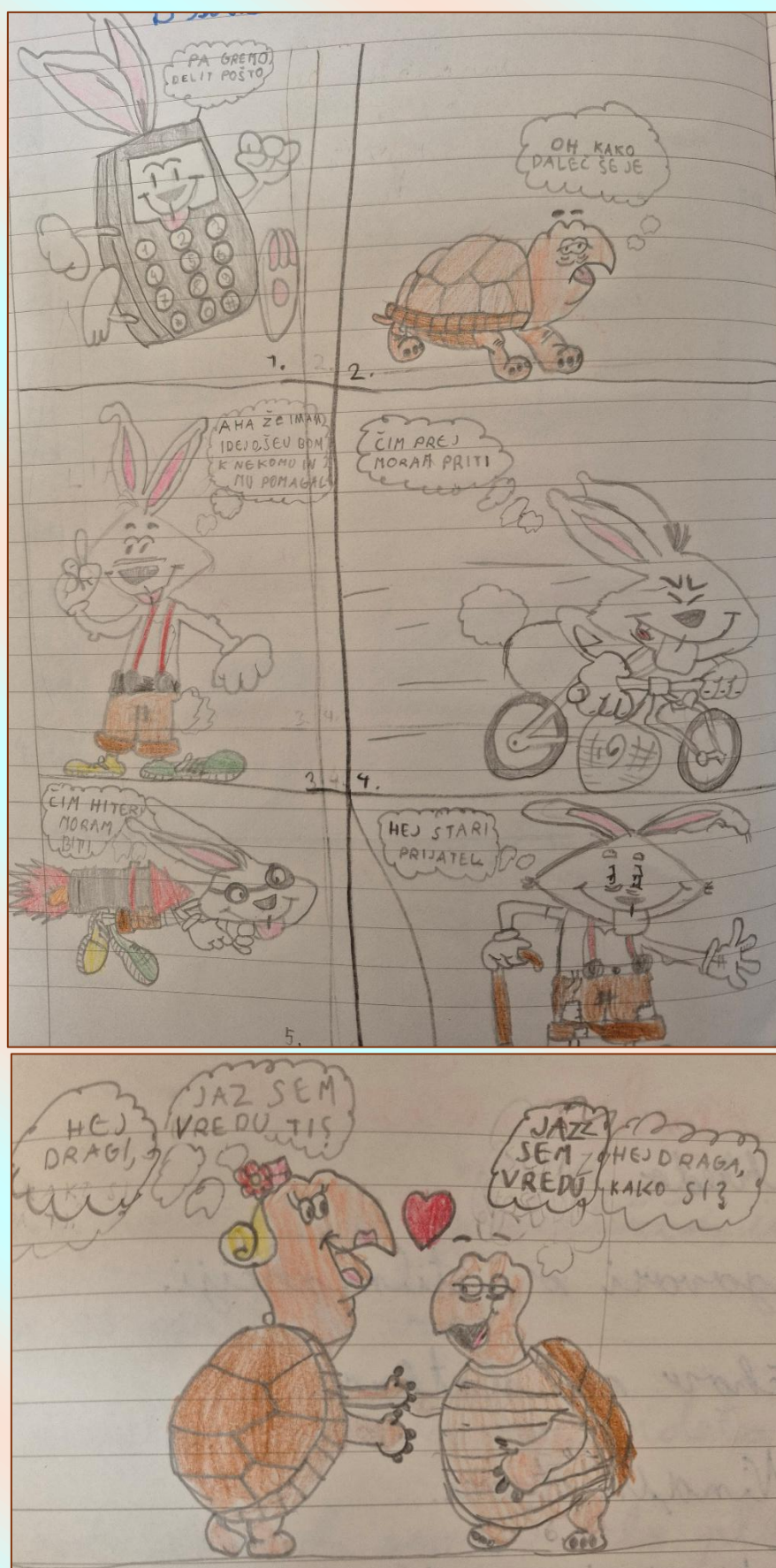

MOBI ZAJEC, strip, LANA MIRT, 3. b

MOBI ZAJEC, strip, EVA BERKO, 3. b

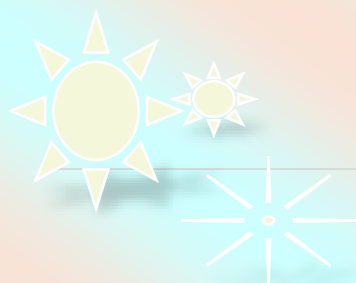

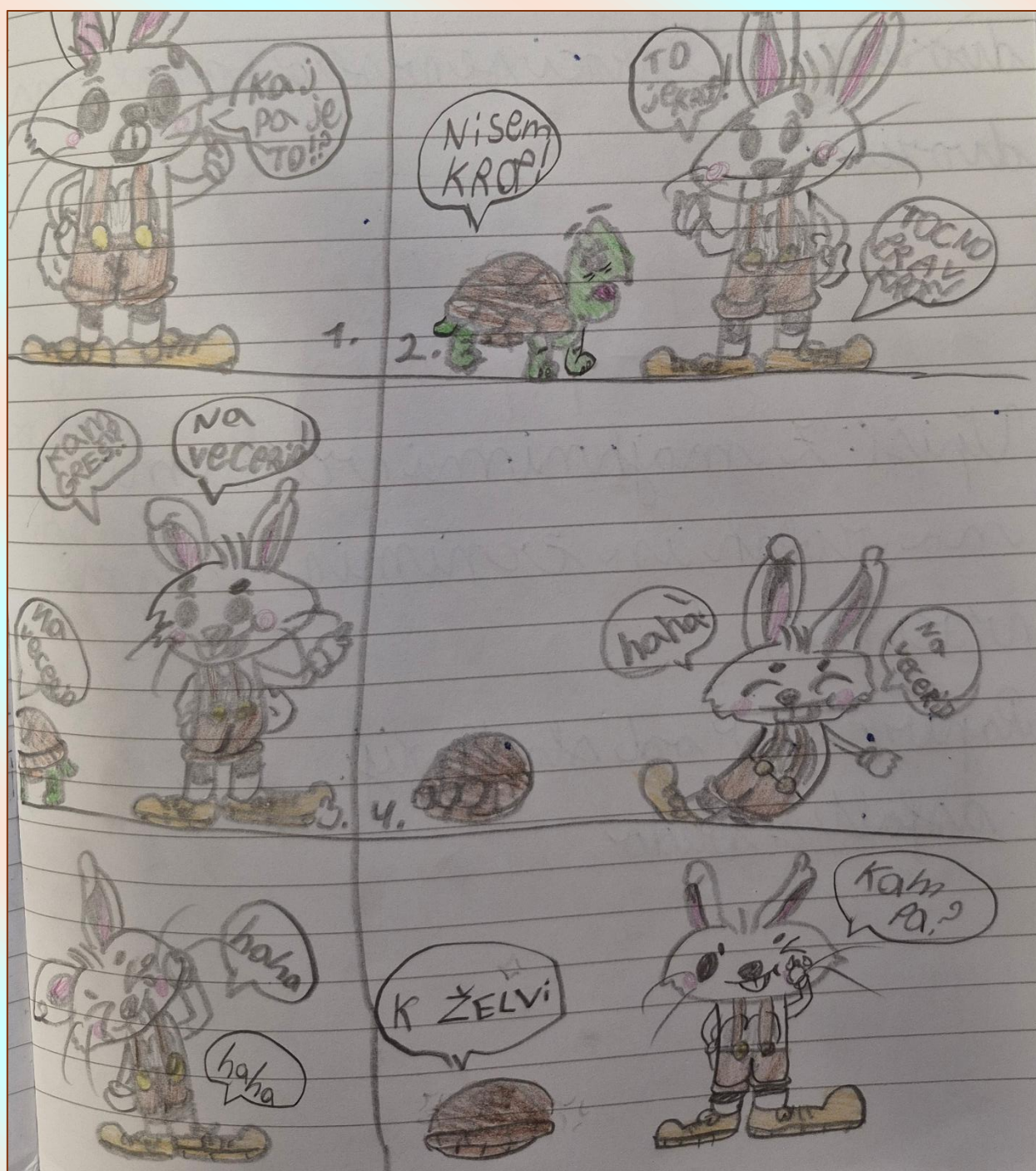

MOBI ZAJEC, strip, LIA BUNDERLA GOMBOC, 3. b

MOBI ZAJEC, strip, KLARA KUNČNIK, 3. b

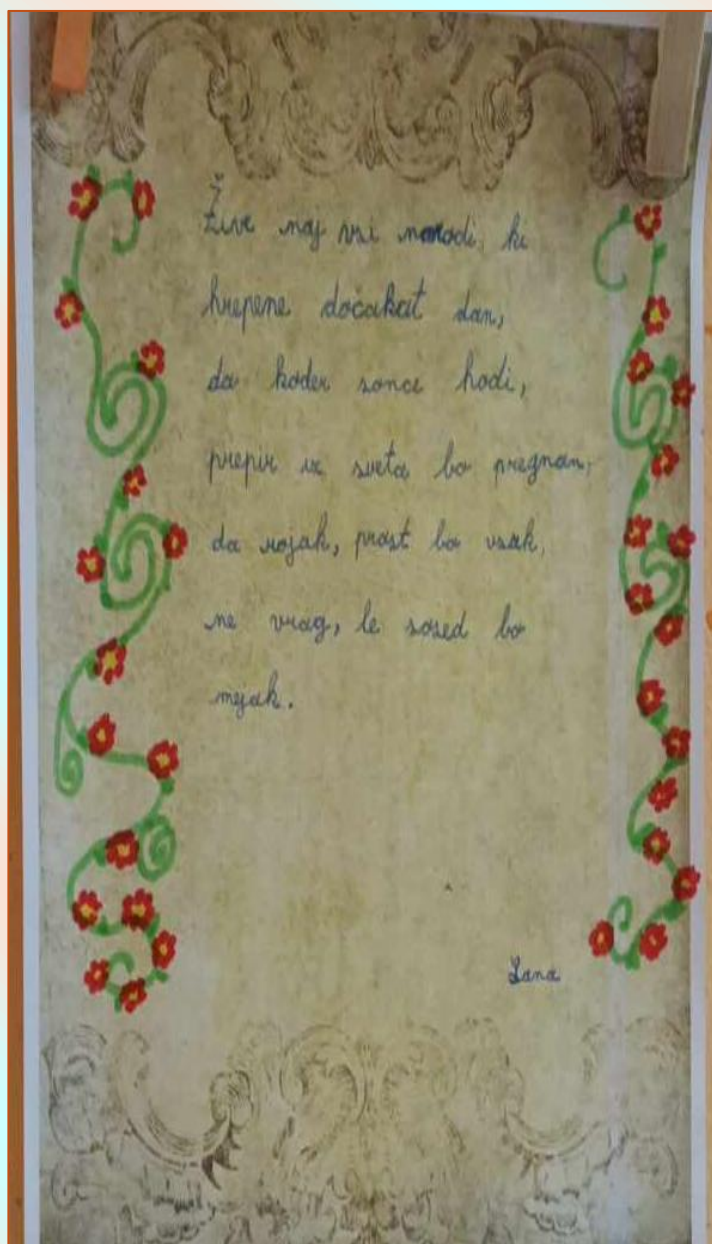

MOBI ZAJEC, strip, DARIA SEMENOVA, 3. b

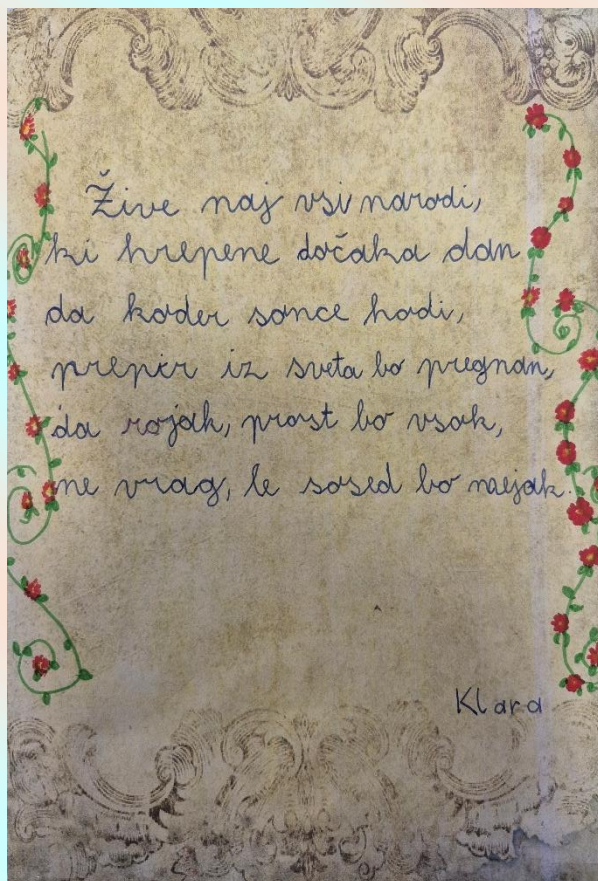
PIŠEM Z ROKO, Lana Mirt, 3. b

Oleksandra Semenova, 3. c

Sumeja Gačič, 3. c

PIŠEM Z ROKO, Klara Kunčnik, 3. b

Zora Kovačević, 3. c

Vanessa Vidovič in Paulina Vezjak, 9. c

Taja Lešnik, 3. c

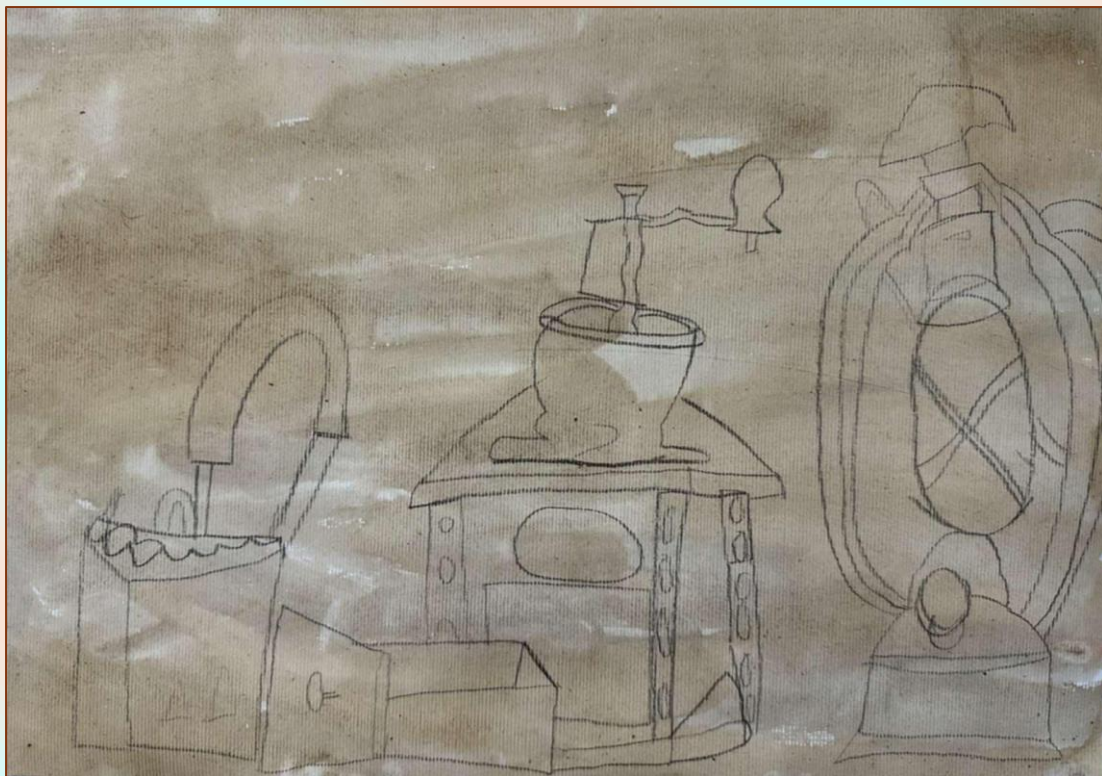
Tia Toplak, 3. c

Liam Lamot Dedić, 3. c

Fiona Totaj, 3. c

Aleksej Zelenik, 3. c

SUPER ŽOGA

Nekoč je bila ena žoga. To ni bila navadna žoga. Ta žoga je bila posebna. Bila je najhitrejša žoga na svetu. Tudi druge žoge so bile hitre, ampak ne tako hitre. Odbijala se je lahko 1 km visoko v zrak. Ampak to še ni bilo vse. Lahko se je kotalila s hitrostjo 10000 km/h. Nekega dne pa se je pri tako hitrem kotaljenju zaletela v zid. Preluknjala se je in preživela 20 let v bolnišnici. Vmes se ni nič vstala. Ko je minilo 20 let, se je vstala in od takrat naprej je hodila in hodila. Kotaliti se ni več upala in tako je preostanek svojega življenja samo hodila. Zdaj pa lahko noč pa eno žogo na pomoč, pokrij se in sladko zaspi.

Filip Kropec, 4. a

LETEČA LADJA

Nekega večera sem odšla v posteljo in zaspala.

Naenkrat se je postelja začela dvigovati v zrak in spreminjati v letečo ladjo. Mimo je priletel droben kos in me prebudil. Videla sem, da sem v ladji nad oblaki. Ladja je letela in letela – vse do Balonove dežele, kjer je pristala. V tej deželi so bili vsi baloni, ki so jih otroci spustili v zrak. Stopila sem z ladje in tla so se razprla. Padla sem nekaj metrov globoko v luknjo v tleh. Klicala sem na pomoč in od utrujenosti zaspala. Zbudila sem se pri majhnem palčku, ki me je rešil iz luknje. Odšla sva do mesta, kjer je bila leteča ladja. Vendar ladje ni bilo nikjer. Na tleh je ležal samo majhen klobuk in palček je vedel, da pripada enemu izmed njegovih sedmih bratov. Za bližnjim drevesom sva zagledala enega od bratov, ki so ga klicali Lump. Tako so ga klicali, ker je delal same lumparije. Palček je takoj vedel, da je za izginotje ladje kriv Lump. Šla sva do njega. Razložila sem mu, da potrebujem ladjo, da bi se vrnila domov. Opravičil se mi je za lumparijo in mi pripeljal ladjo nazaj. Zanimalo me je tudi, kdo je naredil razpoko v tleh, v katero sem padla. Povedala sta mi, da sem bila kriva sama, saj ne bi smela na tla Balonove dežele stopiti s plastičnimi čevlji, saj tla ne prenesejo plastike. Bila je že pozna ura, zato sem se poslovila, saj bi bila starša v skrbeh, če me ne bi bilo v postelji. Ko sem stopila na ladjo, sem pred seboj zagledala svojo sobo in starša, kako prihajata v sobo. Hitro sem pristala v sobi in ladja se je spremenila v mojo posteljo. Naredila sem se, da spim. Mama in ata sta me prebudila, saj sem morala v šolo.

Upam, da se še kdaj vrnem v Balonovo deželo, ampak takrat bom odpotovala brez plastičnih čevljev.

Ariana Fajfar, 4. a

A smo že tam?

Pogrešam že dedka in babico, tudi onadva zagotovo že pogrešata mene. Komaj že čakam, da ponovno poskusim babičino torto. Njami, njena je najboljša, čeprav je mami užaljena, če to povem na glas. Babica zagotovo že šteje dneve na koledarju, ko se bomo spet videli. Jo že vidim, kako prečrta dan za dnem in obkroži dan, ta veseli dan srečanja. Škoda, da živimo daleč narazen, tako je teh dni na koledarju manj obkroženih in je več tistih, ki so prečrtani (ti pomenijo, da se ne vidimo). Z babico imava vsak svoj koledar in vsak dan se tako spomniva drug na drugega, ko prečrtava še eno številko in komaj čakava, da prideva oba do tiste, ki bo obkrožena. Danes je ta dan, pogledam njuno sliko na mizi in si pripravim nahrbtnik. Mama me preganja, naj pohitim, čeprav me ni treba, saj sem tokrat, ne kot po navadi, zelo hiter. Oče že čaka v avtomobilu, z mamo se mu pridruživa in se odpeljemo. Kmalu ugotovimo, da je na cesti gneča, a vožnja je kljub temu zanimiva. Ob cesti se marsikaj dogaja in je zanimivo opazovati. Naenkrat zagledam črn dim, ki je za nami. Ojoj, ne za nami, to je iz našega avta. Oče avto nemudoma ustavi ob cesti, a ker hkrati avto ovira promet, mora poklicati pomoč na cesti, ki bo morala avto odpeljati. Zelo sem žalosten, a me starša potolažita, da ne bomo obupali in si pokvarili dneva, prepustili se bomo novim dogodivščinam in šli naprej z avtobusom, saj je nekaj metrov stran avtobusna postaja. No, pa sem že boljše volje. Pridemo do postaje, se usedemo in čakamo. Malo je dolgčas, tudi nimam občutka, kdaj naj bi prišel avtobus. Zrem zamišljen v tla. Zagledam majhnega polža. Vprašam se, od kod pa je ta prišel? Mogoče je že dolga pot za njim? Pri polžih je zanimivo že to, da nikoli ne moreš vedeti, ali je prehodil že dolgo pot in je utrujen, saj je vedno enako počasen – ne glede na to, ali je utrujen ali ne. No, kakor koli, polž mi je povrnil nasmeh na obraz. A kar kmalu sem se moral od polža posloviti, saj je za ovinkom že pripeljal avtobus. Šofer je prijazno pozdravil, vsi potniki smo vstopili, se posedli in avtobus je odpeljal. Gneča na cesti je še vedno bila, vozili smo se počasi. Naenkrat se ustavimo pred cestno zaporo. Kaj pa zdaj? Šofer avtobusa potnikom pove, da je prometna nesreča in cesta je zaprta za promet. Spet sem žalosten. A danes mora iti vse narobe? Mama me želi potolažiti, hkrati pa pove, da ne bomo obupali tako kmalu. Treba bo iti peš. Ko prehodimo nekaj metrov, vidimo gostišče in vsi trije se odločimo, da se bomo ustavili in okrepčali, saj smo si to zaslužili, in malo navihano se tudi strinjamo, da bo dan očitno še dolg. Moram priznati, da mi v želodcu kar pošteno kruli in že komaj čakam na pico, ki smo jo naročili. Ker je gostišče polno, je tudi na hrano treba čakati bolj dolgo. Končno smo postreženi tudi mi. Ni nam žal, saj se vsi strinjamo, da je pica slastna. V gostišču se tudi vsi trije odločimo, da bomo pot nadaljevali z vlakom, saj je bila tik ob cesti tabla, ki vodi do železniške postaje. Poslovimo se, natakarku se zahvalimo za dobro hrano in se odpravimo. Pot je lažja, saj smo siti in tudi veseli, ker nas bo rešil vlak. Oče in mama peljeta vsak svoj kovček, jaz pa nosim svoj nahrbtnik. Po nekaj minutah hoje pridemo do železniške postaje. Tam je že gneča, pred nami je cela kača ljudi, ki želijo kupiti vozovnico. Spet postajam žalosten, saj si nisem mislil, da bo taka gneča. Starša me skušata potolažiti, da je to za železniško postajo nekaj običajnega, a jima ne verjamem. Do mene stopi deklica, ki se veselo igra s svojo igraro, avionom. No, takšnega aviona še nisem imel, zdi se mi zanimiv in me pritegne, da se tudi jaz vključim v igro. A ne za dolgo, ker je potrebno na vlak. Deklica mi veselo podari avion, s katerim sem se tako zabaval. Končno smo na vlaku. Moram priznati, da mi je malo dolgčas, igram se z žvečilko, ki mi počí na obrazu. Mama mi ponudi robec, da se

obrišem. Sicer ne vem, kaj sem si predstavljal, kako je na vlaku, a sem vseeno mislil, da ni tako dolgočasno. Naenkrat prihiti mimo kuža, zelo razigran, očitno je ušel svojemu lastniku. Ta res kmalu pride in pojasni, da je kuža hiter in neubogljiv. Vzame ga v naročje in se usede nedaleč stran, mene pa mama želi razveseliti s knjigo »A smo že tam?«. S knjigo mi je takoj obudila spomin na dedka in babico. Zagotovo sta že v skrbeh, zakaj še vedno nismo prišli? Zazrem se skozi okno in si ogledujem pokrajino. Naenkrat se vlak ustavi in starša vstaneta, saj naj bi izstopili na tej postaji. Ker pa peš ni mogoče do dedka in babice, se odločita, da poiščemo taksi, ki nas bo končno pripeljal tja, kamor si že ves dan želimo, do dedka in babice. Taksi se ustavi in mi vstopimo. Vsi trije se usedemo zadaj in taksi odpelje. Taksi vozi počasi, ker vozi skozi mesto, mora tudi ustaviti pred vsakim semaforjem. A to še ni vse, ponovno stojimo v še večji koloni, saj je dolga gneča avtomobilov, ki se ne premika skoraj nikamor. Obupan sem, saj sem mislil, da smo končno na dobri poti, z nobenimi nevšečnostmi več. Mama me tolaži, da naj samo še malo potrpi. Saj bi ji verjel, a glede na današnji dan več skoraj ne upam, da bo vse v redu in da bomo kmalu na cilju, pri dedku in babici. Vozimo se in vozimo. Po daljši vožnji pa je res že videti cesta, ki pelje do hiše, kjer živita dedek in babica. Ko se pripeljemo do hiše, sta dedek in babica že zunaj in nas pozdravljata. Prvi zdrvim k njima in ju objamem. Ta občutek je najlepši, saj sem nanj čakal ves dan. Oče in mama nas opazujeta in tudi njima je odleglo, da smo končno prišli. Babica nas prijazno povabi v hišo. Na mizi že čaka torta. Vsi se veseli posedemo za mizo, odrasli nazdravljajo s kozarcem vina, jaz pa s sokom. Nasproti mene sedi na stolu muc Miško, ki se po mačje nasmiha, kot da bi razumel naš pogovor o doživetjih, ki so bila ta dan za nami. A vse je pozabljeno, samo da smo prišli in lahko rečemo: »No, pa smo že tu.«

Maj Kolar, 8. c

Moj jezik, tvoj jezik, naš svet

Sedim na klopci v parku in opazujem skupino otrok, ki se igra ob velikem hrastu. Eden izmed otrok je Maj, ki je domačin in že od malega živi v tem krasnem mestecu. Ob njem je Lejla, deklica, ki se je preselila lansko leto iz Španije, ima velike temno rjave oči in velikost, podobno majhnemu škratu. Poleg nje stoji Malik, fant z velikim zlatim nasmehom, ki je iz Afrike prinesel zgodbe o velikih savanah in sončnih zahodih. Njihovi glasovi so prepleteni v smeh, ki odmeva po celem parku. Nihče pa ne bi mogel uganiti, da doma govorijo povsem različne jezike. Po izgledu so si povsem drugačni in prav tako po osebnosti.

Maj in Malik si podajata žogo. Takrat pa Maj zakliče Maliku, naj mu vrže žogo. Malik to razume in tudi naredi. Maj se mu prijazno zahvali in mu poda nazaj. Nato pa Malik reče nekaj v svojem jeziku, česar pa Maj ne razume, a se pri tem vseeno nasmehne, saj ve, da to pomeni nekaj prijaznega. Kljub različnosti jezikov se Malik trudi razumeti in prilagajati ter vključiti v skupnost, pri tem pa ga Maj poskuša razumeti in ga čim bolj vključiti.

Zamislím se ... pri različnosti jezikov se naučimo tudi sprejemati druge jezike, s katerimi se dopolnujemo in še bolj povežemo. Ljudje, ki opazujejo, so sprva negotovi. So drugačni, so "tujci". A čez čas začnejo opazovati, da so prav ti otroci prinesli mestu tisto, kar je še v resnici manjkalo – to je raznolikost, barvitost in novo energijo. Malik je v razredu povedal veliko zgodb iz Afrike in pri tem so se otroci naučili, kako različen je svet, spoznali so kulturo in običaje

njegove celine. Ob opazovanju Malika in ostalih otrok spoznavam, da je prav ta raznolikost lahko zelo poučna in pestra. Lejla je učiteljico naučila speči špansko specialiteto, ki jo zdaj obožuje ves razred. Če je ne bi sprejeli medse, se nič od tega ne bi zgodilo. Lejli bi se bilo težje privaditi na drugačno kulturo in šolstvo, tako pa so ji učitelji in otroci omogočili, da ji je čim lažje, in pri tem so se še sami veliko naučili.

Vse bolj se zavedam: vsi smo različni – to je jasno! Nekateri govorijo slovenščino že od otroštva, medtem ko se drugi šele privajajo in spoznavajo njene zapletene zvoke.

Tisti, ki so nekoč mislili, da so tujci zgolj gostje, zdaj razumejo, da so postali del nas. Naš park je zdaj glasnejši, bolj barvit in živahen. Ko gledam otroke, ki se igrajo pod hrastom, se mi zdi, da se je nekaj spremenilo – v tem parku, v našem mestu, morda celo v svetu.

Prav tako sem tudi sama sprejela to raznolikost in drugačnost v svojem razredu. Dobila sem novo sošolko, ki se je pred nekaj leti preselila s Kosova. Imela je brata dvojčka. Še vedno se spomnim prvega dne, ko je prišla na našo šolo in je bila zelo prestrašena. Ponudila sem ji roko in jo pospremila do učilnice. Ni še znala govoriti slovensko, zato se je bilo tudi veliko težje sporazumevati. Začeli smo govoriti z njo v angleščini. Učitelji so jo prav tako zelo lepo sprejeli in se potrudili sporazumevati z njo. Z bratom dvojčkom nista imela nobenih prijateljev, zato sem jo vedno povabila, da prisede pri malici in kosilu k nam. Eno leto smo govorili angleško z njo, a sem ji vedno pomagala, da bi čim bolj razumela slovensko. Začela se je privajati in takrat je bilo že precej lažje. Povedala nam je o njihovi domači kulturi in običajih. Povedala nam je tudi nekaj o njenem kraju in otroštvu. Spoznali smo jo in jo tudi vključevali povsod, kjer se je dalo. Ni dobivala precej dobrih ocen, medtem ko sem jaz bila odličnjakinja. Zato sem se odločila, da ji bom pomagala, in tako sem se z njo dobivala po pouku in ji razložila snov, ki smo jo obravnavali. Za njenega brata dvojčka pa so poskrbeli fantje. Tako sem ji bila v nadalje vedno, če je imela kakršno koli zadrego ali pa če je rabila pomoč, na voljo. Začela je dobivati boljše ocene. Tega sem bila zelo vesela. Rada pomagam drugim, sploh pa rada vključim vse v pogovor, da se ne počutijo izločene. Naučila me je veliko novih stvari, ki si jih prej sploh ne bi mogla predstavljati. Hvaležna sem, da sem ji lahko pomagala in da sem jo obravnavala kot eno izmed nas. Kljub svoji drugačni religiji, narodnosti in navadam nas je zelo obogatila – tako jezikovno kot družbeno. Prav ta drugačnost gradi skupnost v to, karkšni smo. Vsi smo enaki – ljudje, ki hrepenimo po sreči, varnosti in pripadnosti. Pa tudi vseeno drugačni – vsak s svojimi zgodbami, izkušnjami in sanjami. In prav zato skupaj utvarjamo boljšo šolo, mesto in celo svet. Vsak ponedeljek se naša stojnica napolni z glasovi, barvami in vonji. Še pred nekaj leti je bila naša tržnica precej drugačna. Starejši so tarnali, da ni več tako živahna kot nekoč. Vsi so si želeli sprememb, a nihče ni vedel, kako jih doseči. Potem so prišli novi ljudje – z drugimi zgodbami, navadami, vonji in glasbo. Nekateri so se sprva bali, da bo drugačnost preveč tuja, da ne bo prostora za vse. A zdaj, ko se sprehajam med stojnicami, vidim, kako napačna so bila ta prepričanja. Otroci, ki se igrajo pod hrastom in med stojnicami, ne vidijo razlik, zanje je vsakdo samo prijatelj. Odrasli spoznavajo nove ljudi in se jim pri tem glasno smeji. Vsak je s seboj prinesel neko novo zgodbo, nove običaje, nove glasove, nov sijaj in jih obogatil z našo skupnostjo. Tako je glasen zvok veselja in drugačnosti odmeval še dlje, kot samo po tržnici in pod hrastom. Obarval je vse mesto in vso okolico.

Kot opazovalka to zelo občudujem. Tujec ali ne, drugačen ali ne, važno je samo to, da se potruдиš in sprejmeš to, kar ti je dano. S tem pridobiš veliko več kot le spoznanja. Pridobiš tudi

nove prijatelje ali celo kaj več. Predvsem nov pogled na svet. Menim, da si vsak zasluži to priložnost za vključitev v nekaj večjega. Vsak si zasluži občutiti to pripadnost v neko skupnost, zlasti to, da je pomemben, da ni samo tujec, ki je samo opazovan, temveč da je nekaj več in da prinaša tudi sam svojo zgodbo med ljudi ...

Lana Mirt, 9. b

Panjske končnice (zgodba brez zaključka)

Tako se je dan iz sivega in turobnega poletnega dne, začnjenega z nevihto, spremenil v pravo raziskovanje tega panja. Najprej se je Mark odločil, da bodo pregledali vsako panjsko končnico, če je še uporabna ali jo bo treba zamenjati. Tako so se lotili dela. Delali so že celo popoldne in našlo se je veliko zanimivih reči, kot so ostanki starega medu, zanimive panjske končnice, nakar Zoja naenkrat zakliče: »Našla sem nekakšno končnico, ki pa se ne prilega nobeni drugi in zgleda dosti starejša od drugih. Takšne še nisem videla, morda je celo starejša od tvojega pradedca, Mark, in ima obliko, kot da bi, bi ..., saj ne vem.« Mark hitro pride do nje, čeprav je bila Zoja veliko mlajša od njega, se ni motila.

Tako so videli, da ta slika prikazuje delo v čebelnjaku in se ne ujema z drugimi. Dali so jo na stran in se lotili dela naprej. Nato pa Mark vzhičeno zakliče: »Našel sem še eno zelo podobno!« Teh drugačnih končnic so na koncu našli pet. Otroci niso mogli verjeti, zato se je Mark odločil, da bo to odnesel dedku, ki ve vse o panjskih končnicah. Bil je že večer, otroci so se poslovili, a Mark je odšel še ta večer k svojemu dedku, saj prej ne bi mogel zatisniti oči. Ko je videl to njegov dedek, je rekel: »Ja, ja, vem, kaj je to. To je končnica tvojega pradedca. On jih je naslikal. Bil je sočuten mož, ljubil je delo, povezano s čebelami in panji, zato je to kar naslikal na panjske končnice.«

»Dedek, a mi poveš zgodbo o pradedku in njegovih poslikavah?« ga je proseče vprašal Mark. Dedek mu je prikimal in začel: »Veš, tako je, čebelarstvo je že dolgo časa na tem svetu. Čebele prinašajo plodove rastlin in jih spremenijo v med, ki ga mi potem pojemo. Toda tvoj praded pa je imel zelo, zelo rad panjske končnice. Že ko je bil otrok, se je navduševal nad njimi, saj imajo zelo zanimive poslikave. Ko pa je dopolnil sedem let, pa mu je njegov oče pokazal, kako se nabira med, in kmalu je bil tako navdušen nad vsem, da je vsak dan hotel biti pri panju. Najbolj pa je občudoval končnico »hudič babi brusi jezik« in mi o njej vedel povedati, da menda ženske ne bi mogle imeti ostrega jezika, kot ga imajo, če jim ga ne bi nabrusil sam hudič. Občudoval je tudi končnice, ki so prikazovale čebelarja, kako dela v panju. Zato jih je začel poslikavati kar sam in jih dal na panj, ki si ga ti danes preurejal s svojima prijateljicama. In mislil sem, da ta končnica sploh več ne obstaja.«

»Bravo, odlično, da si jo našel,« je dedek po svojem pripovedovanju pohvalil Marka.

Mark se je dedku zahvalil, se odpravil domov in zdaj je lahko mirno zatisnil oči.

Naslednji dan je dedkovo pripoved povedal prijateljicama, ki sta bili zelo vzhičeni nad slišanim in sta predlagali Marku: »Mark, takoj se lotimo dela!« Tako so se z velikim veseljem zatopili v prenovu panja, za Ano in Zojo včeraj odkritega dragulja, in ga tudi uspešno prenovili. Vsa vas je bila vesela novega oziroma prenovljenega panja, ki ga je Mark ves srečen prevzel v svoje roke in skrb.

Gal Draškovič, 7. c

Panjske končnice (zgodba brez zaključka)

Zaklad, ki so ga pravzaprav otroci našli, ni bil iz draguljev in diamantov, temveč bil je veliko več kot to. Bil je velik čebelnjak. Prašne, prečudovite panjske končnice so samevale v prašnem prostoru. Stare poslikave so odsevale v oknu. Dežne kapljice pa so se bleščale v odzadju.

Ana, Mark in Zoja so od videnja poslikav kot začarani zastali. Nekaj časa so jih nepremično občudovali. Prav vsaka izmed njih je imela svojo zgodbo. Nekatere izmed njih so vključevale verske prizore, ljudske pravljice, zgodovinske prizore in upodobitve raznovrstnih živali.

Na prvi končnici je bila priljubljena zgodba o izvirnem grehu, ko sta Adam in Eva na prigovarjanje kače užila prepovedan sad in razjezila Boga ter bila izgnana iz raja. Motiv je bil pridobljen od Markovega dedka, saj mu je v otroštvu zelo rad pripovedoval stare bajke. Zelo rad je imel zgodovino in stare legende, prav zato si je izbral to poslikavo za eno panjsko končnico. Sama je odražala ljudska verovanja, grehe in posledice.

Na drugi panjski končnici se je razprostiral dolg in širok travnik. Na njem so se igrali otroci v radosti. Videti so bili srečni in preprosti. Izgledali so kot vesela sijoča sonca. Oblečeni so bili v krila in pajace. Mark je medtem pomislil na sebe in svoje prijatelje. Začutil je to veselje iz same poslikave. Ta panjska končnica se je prav tako dotaknila tudi Ane in Zoje. Mark je videl solzne oči v svojih prijateljicah, zato se je odločil, da ju bo objel in skupaj so bili tiho dolgo v toplem objemu. To toplino so čutili kot največji zaklad. Vedeli so, da bodo to končnico prav zagotovo pustili, druge pa obnovili.

Takrat pa je v njih posijalo močno sonce, ki jim je dalo še več energije in veselja. Pogledali so v tretjo panjsko končnico. Ta je nakazovala na preteklost življenja, ki pa je bilo nekoliko bolj temačno. Mark je vedel, da želi to končnico spremeniti v nekaj svetlejšega. Skupaj so se usedli na prašna tla in začeli razmišljati o prenovi te končnice. Na začetku se niso domislili ničesar, a nato so začele ideje kar padati na dan. Vsak izmed njih je predlagal prav zares dve ideji. Odločili so se, da bodo te ideje združili v eno veliko, ki se bo povezovala tako s preteklostjo kot s prihodnostjo. Začeli so delati načrt. Vzeli so debel list papirja, ga položili na tla in ga široko odprli. Vzeli so par barvic, lepilo in škarje. Nato so začeli na veliko risati. Na sredini so narisali ptiča, ki nakazuje na prihodnost. Ob straneh pa so se ovijale raznovrstne rože, ki so prikazovale dolgo preteklost sveta. Ko so končali z risanjem, so prinesli več vrst barv in med njimi izbrali žive močne barve. Prvo so čez temačno končnico prepleskali z belo, nato pa počakali, da se je barva posušila. Čez njo so začeli prerisovati velikega ptiča na sredino in rože okoli. Po končani poslikavi so si oddahnili in globoko izdihnili. Videti je bilo popolno. Marku so sijale oči od veselja. Za trenutek so se odpočili, potem pa so se že odpravili dalje v akcijo.

Prenovili so vse ostale končnice, razen prvih dveh, kot je že bilo omenjeno. Poslikane so bile z raznovrstnimi otroškimi motivi ... dan se je nagibal proti večeru. Ura je kmalu že bila pozno v noč. Vedeli so, da so naredili ogromno in da je že čas, da se odpravijo domov. Poslovili so se in si še zadnjikrat ogledali novonastale poslikave ter odšli domov.

Če bi bila tisti dan z njimi tudi sama, bi tudi ustvarila svoj motiv. Na panjski končnici bi pustila sporočilo, ki bi se nanašalo na prihodnost. Polovico končnice bi poslikala z bogato, sijočo in lepo naravo brez onesnaženja. V njej bi prepevale čebele, ptice in rastline. Na drugi polovici bi poslikala prazno, pusto naravo, kjer bi živali izumirale, ki bi bila onesnažena in skorajda brez

čebel in rastlin. Želela bi oddati sporočilo, da moramo varovati naravo, čebele in okolje okoli nas, saj mogoče čez čas več ne bo enako. Želela bi pokazati, kako grozno bi izgledal svet brez veselih ptičev, čebel, živali in z onesnaženo naravo. To moramo varovati!

Lana Mirt, 9. b

Draga čebela Sivka!

Zelo me veseli, da sem te spoznal, in o tebi sem že podrobno slišal v Hiši kranjske čebele v Višnji Gori. Videl sem tudi čebelo matico. Ali je bila tvoja?

Izvedel sem, da si medonosna čebela. Tvoj dom je Gorenjska, srečamo pa te tudi na Koroškem in Štajerskem, kjer sem doma jaz. Moj pradedek je bil čebelar in je imel doma barvne čebelje panje. Takrat so jedli samo domači med, kar je bila najljubša sladica otrok v tistem času. Tudi jaz zelo rad jem med z maslom.

Zanima me, kako ste lahko čebele tako marljive delavke in lahko pridelate toliko medu. Kmalu bomo v šoli spet imeli tradicionalni slovenski zajtrk, ko bomo jedli domači kruh, maslo, tvoj med, mleko in jabolko. Takrat se bom spomnil nate. Ali veš, da je bil tradicionalni slovenski zajtrk eno leto točno na moj rojstni dan? To je 20. novembra. Upam, da se vidiva spet spomladi, ko bo bolj toplo.

Lep pozdrav

Liam Urošević, 6. a

Čebela

Obstaja ena žival,
vedno pridna in delavna,
majhna in rumena,
to je čebela.

Vsak dan veliko dela.
Zakaj pa veliko dela?
Da bi majhna deklica
nekaj dobrega pojedla.

In tako leti, leti čebela
s cveta na cvet
in ima samo eno željo:
pripraviti jed,
imenovano med.

Ajna Pajić, 6. a

Eva Žitnik, 6. b, Halloween

Punca

Noben ne ve,
kako punca je biti,
samo punce se morajo boriti.

V enih državah pravic več nimajo,
niti šolati se več ne morejo.

Včasih zabavno je,
a včasih žalostno je.

Fantje kot opice obnašajo se,
saj v tem primeru banane smo me.

K eni ženski ali punci pristopijo,
ko ni jim več za biti skupaj,
k drugi odidejo.

Punca biti težko je,
noben tega ne ve,
saj zakrivamo žalost vso.
A ko veselje razkrijemo,
že ponižane smo.

Naja Fajfar, 7. c

Posledice onesnaževanja

Brez vode ne bi živeli
in ne bi se tako lepo imeli.
Niti tedna dni ne bi preživeli,
samo v nebo bi lahko strmeli.

Tovarne, nafte, plini,
niso le edini.
Tudi človek, ki meče odpadke kar v okolje,
še posebej v sinje morje.

Toda nekega dne se nam bo posvetilo,
zakaj je čisto morje veliko pomenilo.
To posledico bomo hitro občutili,
če se čiščenja ne bomo lotili.

Gal Draškovič, 7. c

Zapuščeni gozd

Vse živali so pobegnile,
v druge kraje se napotile,
ko vse je zagorelo,
ker se je steklo vnelo
in s tem veselje zbledelo.

Sončni namreč žarki
so steklenico do dobra ogreli
in jo po pomoti še vneli.
Začelo se je kaditi
in brezmejno goreti,
da so morale se živali
v daljne kraje skriti.

Domači kraj so težko zapustile,
saj so vedele,
da se ne bodo več vrnile,
ker njihov kraj nikoli več ne bo enak.

Gal Draškovič, 7. c

Čevljarska

Od jutra do mraka,
od jutra do mraka,
zunaj mi poje sraka,
jaz usnje razlagam,
ga za čevlje polagam,
že čevlje sestavljam,
se stranka pojavi,
si čevlje izbere,
jo vprašam za mere,
ji čevlje napravim,
se domov odpravim.
Pa pride nedelja, pa pride nedelja.
Od jutra do mraka,
od jutra do mraka,
ne poje več sraka.

Gašper Pleteršek, 9. c

Šolska

Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh,
spet in spet ponavlja se meh.
Zjutraj budilka ob sedmih zvoni,
ravno takrat, ko spal rad še bi.
Šola me kliče, rad bi še spal,
a v srcu vem, da težek bo dan.

Učitelji govorijo, a misli bežijo,
pogledi skozi okno tja daleč hitijo.
Naloga, test, vedno isti stres,
raje kot vse to zaplesal bi ples.

Na hodnikih kaos, hrup brez meja,
a meni v glavi tišina je vsa.
Vse te naloge, besede brez pomena,
redovalnica zapolnjena z oceno 1,
matematika, zgodovina, slovnica spet,
a jaz si želim odkriti svoj svet!
Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh.
Zakaj vse vrti se okoli pravil teh?

Tine Gabor, 9. a

Spomin zaživi

V kotu srca spomin se tiho skriva,
kot senca dneva, ki ne izgine.
V očeh mi žari, v srcu živi,
kot lahen veter, ki v glavi veje drevi.

Bil je trenutek – kratek, a lep in dehteč,
kot cvet pomladi, kot vonj cvetoče jablane,
a zdaj je le oddaljena slika, megljena sled,
ki zvezde prižiga, ko pade večer.

Ko zrak zadiši po letih preteklih,
spet čutim toplino v glasovih daljnih,
prijatelj otroštva, ki je odšel že davno,
zdaj v mojem srcu prihaja nazaj.

Spomin nanj je dar, ki ga čas ne vzame,
in kot reka, ki večno išče sled prvotne struge.
Čeprav minevajo dnevi kot padajoči listi z dreves,
v duši ostaja večnost in nje čaroben klic.

Tine Gabor, 9. a

MOJA MAMA

Moj vzor je moja mama,
je prijazna in zabavna,
ker me ima zelo rada.

Me objame, potolaži,
včasih me tudi prestraši,
a slabih namenov vendar nima.

Je zelo srčna oseba
in mi neizmerno veliko pomeni.
Ko jo vidim,
bije srce še močnejše v meni.

Nadja Stojanović, 6. a

Šolska

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
so table zelene in umazane,
krede pa bele in blede.
Od osmih do dveh
sedimo v klopi, učitelj stoji.
Sedimo mi zjutraj, sedimo popoldne,
fantje, dekleta, mi pišemo že, že ...,
od osmih do dveh.
Zdaj že ležimo, ležimo v klopi,
učitelj sedi, sedi.

Deset, deset,
že gremo jest.
Svinčniki, zvezki so nam v očeh,
do dveh, do dveh svinčniki, zvezki v očeh, očeh
...,
od osmih do dveh
sedimo v klopi, učitelj stoji,
od osmih do dveh
ležimo v klopi, učitelj sedi,
od osmih do dveh
svinčniki in zvezki so nam v očeh.

Smo se naučili
in takoj pozabili.

Poglej v zvezek:
vanj smo pisali
od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
tudi po šoli nam je zvezek v očeh, očeh ...

Pa ondan sem pred tablo postal,
toda nič nisem znal in slabo oceno dobil!
Čeprav sem se včeraj dosti učil, učil,
sem slabo oceno dobil, dobil!
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Od osmih do dveh,
spet je dve, zvonec zvoni, zvoni,
stojimo v klopi, se učitelj jezi,
naslednji nam dan
od osmih do dveh,
od osmih do dveh
spet svinčniki in zvezki so nam v očeh ...

Kaj bo?

Ali obstaja kraj,
kjer je konec sanj?
Ali obstaja pot,
kako priti vanj?

Srce si želi,
da vedelo bi.
Srce hrepeni po sreči,
ne žalosti.

Sreča – nesreča,
ne vemo, kaj bo.
Možgani prazna vreča,
prepojena z radostjo.

Življenje kratko,
zavito kot vrv.
Ne vedno sladko,
al' grenko kot črv.

Ogromna mesta
ali majhne vasice.
Samotno delo
ali skupne veselice.

Stetoskop, mikroskop,
kaj pametnejša je izbira?
Morda igla in blago
ali raje melodija.

Kaj bo, če ne uspem?
Kaj bo, če vlak odpelje?
Nič ne skrbi, vse bo dobro,
na koncu srečalo te bo veselje.

Tara Pintarič, 9. b

Jaka Čeh, 9. c

Šah kot življenje

Na črno-belih poljih, kjer igra se vrtil,
vsak korak, vsak premik usodo kroji,
pešak naprej, skromen korak,
a sanja o kroni, čeprav je šibak.

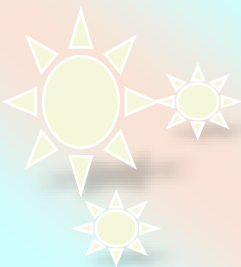
Trdnjava stoji, stabilna in močna,
kot dom, ki te čuva, a včasih postane nemočna,
kraljica svobodno drsi med polja,
kot misel brez meja,
ki vedno ostane vztrajna in voljna.

In kralj, čeprav nebogljen, a vključen kot čas,
je tisti, ki ga ščitijo vsi,
če pade, se izgubi svoj obraz.

Lovec drsi po diagonalah nevidnih,
znan je po udarcih – natančnih in hitrih,
kot sanje, ki se zdijo daleč, a vseeno dosegljive,
lovec ve, da priložnosti so redke in neulovljive.

Zato igray srčno, ne boj se pasti,
vsaka napaka te nekaj nauči.
Ni le zmaga tisto, kar šteje na koncu,
temveč kako si igral –
s srcem in na pravem obzorju.

Tine Gabor, 9. a

Moč posameznika

Vsak korak, vsak glas, vsaka roka
je moč, ki strpnost v svetu ohranja.
Ko temačne misli ti srce zasedejo,
se spomni, da spremembe v tebi se začnejo.

Poglej v oči, a sodbe ne išči,
v zgodbi drugih lepoto poišči.
Ko bolečina te teži in boli,
spomni se, da moč odpuščanja zdravi.

En objem, en prijazen nasmeh
lahko razbije nestrpnostni greh.
Ko spoštovanje se razlije med ljudi,
svet v mavrico strpnosti zažari.

Ni treba velikih dejanj in besed,
dovolj je, da sočutje vodi tvoj svet.
Ti si sprememba, ki si jo želiš,
v sebi moč ljubezni odkriješ in deliš.

Eva Edelbaher Veis, 9. b

Prihodnost ...

O, moja, tvoja, naša prihodnost,
neskončno razširjeno obzorje,
v glavi neskončno misli preskakuje.

V daljini širni upanje klije,
da v prihodnosti nam srce pravilno bije,
da vsak korak nas bližje sanjam pelje.

Ljubezen kot prebujajoče se pomladi klic,
v očeh rojeva se kot večna zarja,
nobene točke ni, ni konca, se prebujata in traja.

Mladina, mi, upanje sveta smo,
svojo in našo prihodnost na sanjah gradimo,
naša ljubezen do življenja je brezmejna,
v srcu goreča kot v neskončnost razlita mesečina.

Lana Mirt, 9. b

Moj vzor

Ko takole razmišljam in premišljujem,
kdo je moj vzor
in komu odgovor sploh dolgujem,
kaj kmalu ugotovim,
da odgovor pred nosom zadržujem.

Za vzor imam ljudi,
ki drugačni so kot vsi,
ki jih ni strah izraziti svojega mnenja
ali živeti svojega življenja.

Ki velikih dejanj ne delajo
le zaradi želje drugih
ali mnenj ljudi tujih,
temveč zaradi svojih čutenj in želja,
ki delajo njihovo življenje edinstveno.

Nika Dravec, 7. c

Srečni otroci

Otroci v krogu se vrtijo,
se sončnega dneva veselijo.

Radi se igrajo in nagajajo,
sosedom velikokrat razgrajajo.
Plešejo, igrajo in rišejo,
najrajši pa malo izzivajo.

Ko pa sonce skrije se,
luna na nebu prikaže se.
Otroci domov morajo,
v toplo posteljo smuknejo.

Nika Mihalič, 6. a

Drevo

Drevo rjavo tam je stalo,
na našem dvorišču samo.
Stalo in stalo, gnalo liste zelene,
ob toplih dneh pa še češnje rdeče.

Drevo je samo rastlo,
mislilo, da je edino drevo,
ki je kadar koli obstajalo.
Prišel je dan,
ko je mislilo,
da je v raj prišlo,
ker ob njem je rastlo novo drevo.

Andraž Jurenec, 9. b

Srečni otroci

Srečen otrok ni samo tisti,
ki za računalnikom sedi in na prijatelje misli.
Srečen otrok je tisti,
ki z ljubeznijo obdan je vse dni.

Sreča za vsakega nekaj drugega pomeni,
za nekoga že to, da nima bolezni.
Nekdo je srečen, ko pred telefonom ždi,
nekdo pa takrat, ko se ne preliwa kri.
Otroci po svetu več let v vojni ujeti so,
te osreči že to, da kruh dobijo.

Nekateri srečo drugim podarjajo,
nekateri pa jo celo ustvarjajo.
Ampak na koncu dneva je pomembno le to,
da vsi otroci srečni smo.

Maj Kolar, 8. c

Lana Mirt, 3. b, Jure Kvak Kvak

Dežela sladoleda

Šla sem na sprehod in videla nekaj čudnega. Bila je velika črna jama. Nekdo me je potisnil in padla sem vanjo. Ampak ... to je bila Saša. Rekla je, da bo fajn, in skočila za mano. Padli sva na nekaj mehkega in hladnega. »To je sladoled!« je povedala Saša. Sladoleda je bilo zelo veliko.

»Ali lahko pojem enega?« sem vprašala.

»Ja, lahko pojeva vse,« je rekla Saša.

»Ali ne bova postali modri?«

»Ne, to je čarobni sladoled. Lahko poješ, kolikor želiš, pa ti ne bo hladno.«

»Res?«

»Ja!«

In sem pojedla največji sladoled, kar sem ga kdaj videla. »Zdaj lahko greva domov. Samo – kako?« sem vprašala Sašo.

Pa mi pravi: »Vidiš tisto jamo?«

»Ja.«

»Skoči vanjo in boš doma.«

»Kaj pa ti?«

»Jaz pa še nisem jedla.«

Daria Semenova, 3. b

Srečen otrok

Zjutraj ga sonce zbudi,
nikoli ne hiti
in vedno je brez skrbi,
saj vedno mama zanj poskrbi.

Vesel po gozdu skače, ni mu mar,
če se strgajo hlače,
saj mu jih bo mama zašila
tako, ko jih bo v roke dobila.

Ko zunaj noč postane,
otrokom oči postanejo zaspane.
Nato otrok zatisne svoje oči,
do konca te noči.

Gal Draškovič, 7. c

Otroci sreče

Otroci se lahko s srečo rodijo.
Nasmejani so od ušes do ušes.

K tem otrokom pikapolonice radi prihitijo,
saj srečo jim še one delijo.

Tem otrokom bi lahko rekli super heroji,
saj mimo kopita gredo,
kopito se obrne
in sreča se hitro vrne.

Ko oni v razredu so,
šolska ura hitro tik taka,
a ura iger še bolj dolgo traja.

Ti otroci najsrečnejši so,
ko se z ostalimi otroki na glas hihitajo,
še bolj pa,
ko se s starši smeji.

Naja Fajfar, 7. c

Srečni otroci

Srečni otroci so takrat,
kadar so počitnice.
Za srečo je otrokom potrebno malo.
Za srečo je otrok napisal zahvalo.
Otrok je hvaležen svojim staršem.

Poskakoval je od sreče –
v tej sreči ne ve, kaj naj reče.

Srečen sem zato, ker nisem sam –
ker so moji starši vedno z mano.

Elvedin Jusić, 8. d

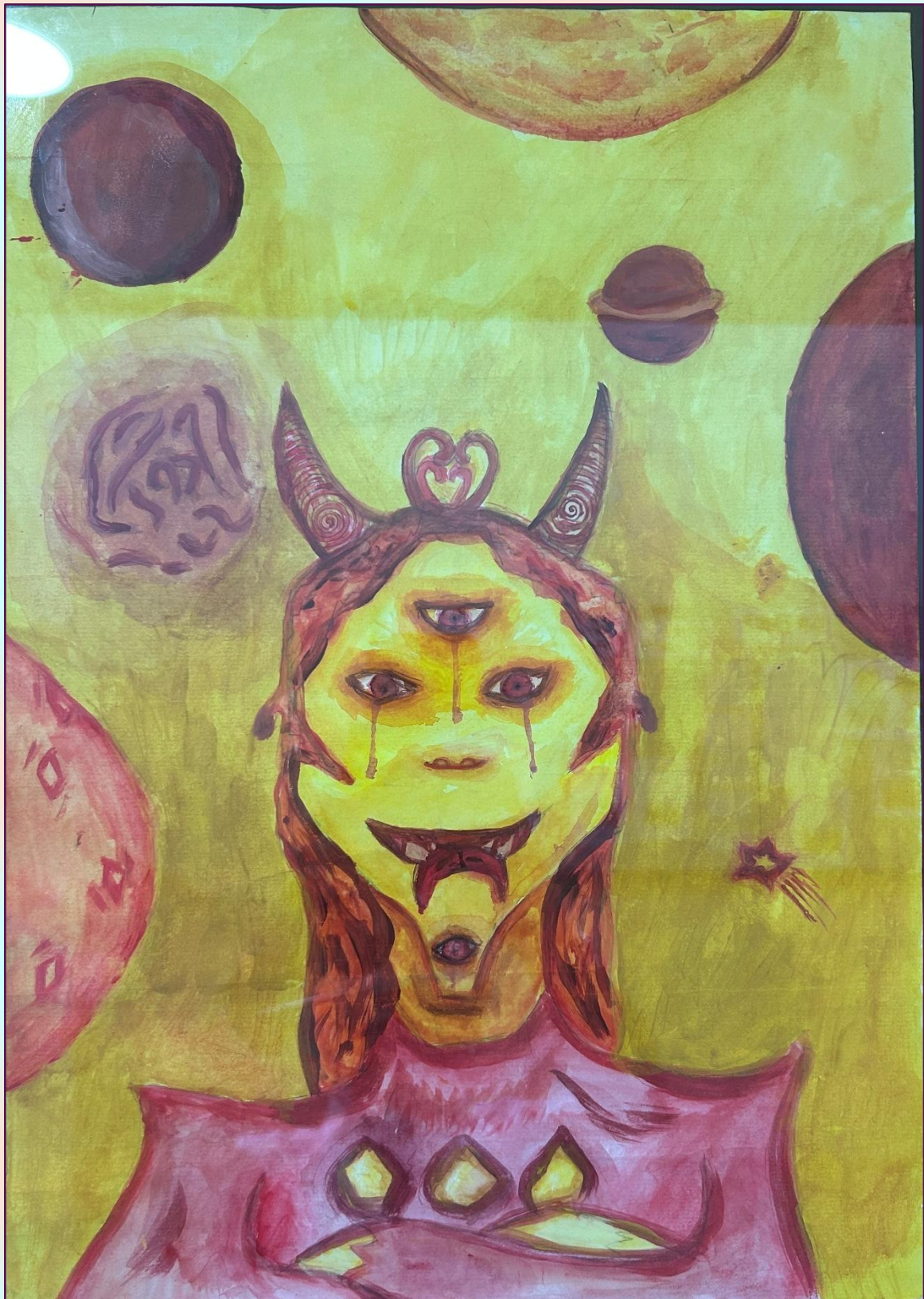
Srečni otroci

Zemlja je lepa,
se okrog sonca vrti,
na njej pa otrok ljubezen deli,
objema ljudi,
nikamor se mu ne mudi.

Komplimente daje in pohvale,
osreči otroke male.

Zemlja je lepa,
se okrog sonca vrti,
takšen otrok bodi še ti.

Nadja Stojanović, 6. a

Tajda Pušnik, 7. c

Zmaji

Zmaji so neresnični.
vsi ljudje mislijo,
da so nevarni.

A jaz mislim,
da so le veliki in zeleni.

Zmaji znajo leteti –
tako kot ptice,
in jih lahko v sanjah jezdimo.

Zmaji bi radi samo leteli
in imeli mir.

So v čisto drugem svetu,
kjer do njih ne moremo priti.

Rok Barbarič, 7. c

Zaklad

Zaklad je družina
in to je dragocena vrlina.

Zaklad sta tudi moja brata,
ki mi držita vrata.

Moja pot je pot med potmi,
ki jo sestavljam z brati in sestrami.

Zaklad ni samo jagoda na torti,
temveč ata in mama ter sestre in brati.

Naja Krobat, 6. a

Komar

Sedi, sedi medvedek,
zraven je medek,
mimo prileti komarček,
ki leti, leti kot balonček.

Komarček želi pičiti medvedka,
a medvedek je predaleč,
komarček gre bližje
in piči medvedka.

Medvedek zakriči
in nazaj domov odhiti.

Komarček zdaj je sit zelo,
medvedek zdaj se joče zelo.

Nika Mihalič, 6. a

Dan in noč

Dan in noč, vsak enkrat se zbuja,
eden ponoči in eden podnevi.
Noč je za zaspance,
dan pa za raziskovalce.

Jaz rada spim in se zjutraj zbudim,
svetloba in toplota dar dneva sta.
Za nekatere pa je noč kot pravljica,
vsak dar je za nekoga čar,
a meni je vedno toplo.

Sonce te zbuja, z žarki se kuja.
Ko zjutraj rad bi še spal,
zagrneš zaveso in mrak bo nastal.
Dan ni lepo prespat',
pridi ven
in ga pojdi raziskovat.

Julija Nedog, 6. a

Muca Čila

Moja muca Čila
je kot činčila.

Nadvse zgodaj prede,
nato malo se zmede.

Ko pa bi šla ven,
pred vrata se postavi,
mijavka, dokler se nekdo ne pojavi.

Zjutraj se pretegne,
malo se raztegne.

Včasih mi nagaja,
prefinjeno se sprehaja.

Je moj potepuh – na štirih tacah.

Julija Nedog, 6. a

Morske živali

V globini morja,
kjer školjka živi.
V njej rak prebiva,
morje ga zaliva.
V školjkah tudi polži živijo,
mimo ribe na zabavo prihitijo.
Čez nekaj časa hobotnica priplava,
takrat se šele začne zabava.
Delfini skačejo iz morja,
vidi se jih do konca obzorja.
Veliko stvari se dogaja,
vsak bi si želel takšnega raja.
Vse do noči traja zabava,
potem pa se pred morskimi živalmi prikaže postava.
Postava veliko ima bodic,
čez nekaj časa vidijo,
da morski ježek že hodi z njimi domov z zabave vstric.
Med zabavo ga sploh niso opazili,
saj so se preveč alkohola napili.
Morske živali spoznale so,
da pitje alkohola škoduje zelo.

Ela Ficko, 6. b

Otroški spomini

Ko lepi spomini zadišijo
in ko se slabe misli utopijo,
ko misel o otroštvu postane domišljija
in se misli izlivajo kot poezija.

Spomnim se,
ko sem odšel s starši na izlet,
takrat sem imel komaj pet let.

Spomnim se,
ko sem v vrtec začel hoditi,
a le blede spomnim se,
saj sem prehitro moral prag šole prestopiti.

Gal Draškovič, 7. c

Svet brez lakote

Kakšen je svet,
svet brez lakote,
kjer nihče ni lačen,
kjer nikogar trebuh ni prazen?

Mize polne so hrane,
dovolj zate – če le nisi zaspane,
polne sadovja so tudi jase,
ki odete v pisane jesenske so barve.

Polja so polna vabečih pridelkov,
na katerih ni tečnih insektov.
Takšen je torej svet brez lakote,
svet, v katerem so vsi srečni in nihče ne strada.

Ela Štrucl, 8. a

Ritem življenja

Življenje je reka, ki vedno drvi,
vsak val v njej zgodbo tiho gradi.
Nekdo plava hitro, nekdo se izgubi,
a vsak na koncu svoj konec dobi.

Sanje so ptice, ki v višave letijo,
srce je kompas, ki vodi željo njihovo.
Ko zvezde na nebu ponoči svetijo,
spomni nas, da vse lahko živimo.

Ljubezen je plamen, ki nikdar ne mine,
če ga neguješ, z njim svetlo ti zasije.
Kot sonce po dežju oblake razbije,
tako srce vedno nove poti odkrije.

Prijateljstvo cvet je, ki v vetru ne vene,
v tople objeme nas tiho zavije.
Kot luna in zemlja, kot morje in pene,
brez njega življenje prazno nam mine.

Tako v ritmu sveta naš korak se vrtil,
danes je tu, jutri kdo ve, kam hiti.
Naj sonce te vodi, naj nosi te v raj,
življenje je tvoje – objemi ga zdaj.

Lana Mirt, 9. b

Beseda družina

Družina ni le beseda,
so ljudje, ki te imajo radi,
pa noben zakon tako ne pravi,
saj o tem odločamo mi in oni sami.

Tako ta ljubezen je najslajša,
saj ti družina vse stvari olajša.
V njenem objemu začutiš toplino,
nepresežno zdravo energijo.

Ta te s toplino napolni
in ti v trenutku vse najdražje želje izpolni.
Zame te želje so, da smo zdravi
in da bi za vedno skupaj ostali.

Kajti družina je največje darilo,
kar ga lahko ob rojstvu dobiš,
in čeprav to ni pravilo,
največjo ljubezen do nje gojiš.

Nika Dravec, 7. c

Nadja Stojanović, 6. a

Požarna varnost

Za požarno varnost vsi skrbimo.
Odpadkov naokoli ležati ne pustimo,
saj odpadki in smeti lahko se vnamejo,
šolo pa plameni hitro zajamejo.

Če pa šola zagori,
na varno hitro umakniti se moramo vsi.
Na vaji se učimo,
da požarno varnost usvojimo.
Če pa kdaj zagori,
gasilska brigada na pomoč prihiti.

A je bolje, da do tega sploh ne pride,
saj lahko zadeva slabo se izide.
Pomagajo gasilci nam zagnani,
člani, mladinci ali pa veterani.

Pa čeprav gasilci prostovoljno obstajajo,
tu so, da nas tudi vzgajajo.
Nad nami se ne hudujejo,
temveč nas poučujejo.

Kaj storiti, ko se sirena oglasi,
odhiteti ven in vzeti nujne le stvari.
Vsak življenje svoje naj rešuje,
saj materialnih dobrin tako nujno res ne potrebuje.

Zagori pa lahko tudi v naravi,
tam izbruhnejo gozdni in travniški požari.
Zato na odprtem ogenj zmeraj pogasimo in ga tleti ne
pustimo.

Gasilski pozdrav je na pomoč,
želimo si, da ogenj nikdar ne bi izbruhnil v temno noč.

Ajda Kolar, 6. b

Požar

Požarni alarm pomemben je,
da na požar opozori te.
Če pa požarnega alarma ni,
se lahko kdo v dimu tudi zaduši.

Pri požaru gasilci takoj na pomoč prihitijo
in ogenj pogasijo.
Pri tem so pripravljeni tudi svoja življenja žrtvovati,
ker želijo nas zavarovati.

Če hiša ti zgori
in v njej vse tvoje stvari,
lahko vse si izgubil,
kar si kadar koli pridobil.

A glavno v požaru je,
da ti sam rešiš se.
V glavi ti ostane spomin,
a v srcu polno praznin.

Posebej pazljivi moramo biti poleti,
ko suha trava se hitro zaneti.
Požar se lahko hitro razplamti
in cele pokrajine spremeni.

Do požara lahko pride po pomoti,
včasih pa je razlog lahko tudi v zaroti.
Pri požaru ne smeš panike zagnati,
temveč moraš na varno zbežati.

Ela Ficko, 6. b

Bodi pripravljen na ogenj

Ko zvečer zatiskaš oči
in dom mirno v temi žari,
pomisli, kaj je v tvoji moči,
da ogenj ne vzame tvojih noči.

Dimni alarm naj budno bedi,
kot stražar naj v temni noči skrbi.
Načrt za izhod – ga poznaš?
Kje vrata, kje okno, kaj že razmišljati znaš?

Ogenj ne vpraša, kdaj pride čas,
zato bodi pripravljen, varuj svoj glas.
Gasilski aparat in prava misel,
lahko rešita tebe in njih nesmisel.

Bodi kot plamen, ki varno gori,
ne uničuje, a življenje gradi.
Skrbi za svoj svet, svoj krog varuj
in ogenj spoštuj, da ne postane tvoje gorje.

Bodi pripravljen, bodi varen vsak dan,
narava in dom naj bosta ti plan.
Kajti največ, kar imaš, ni zlato,
temveč življenje – tvoje in njihovo.

Lana Mirt, 9. b

O, joj, ta narava

Ker deževni pragozd izginja,
podnebje naše vse bolj spreminja.
Toče, poplave in nalivi –
naši vsakdanji so izzivi.

Ko viharji veter streho nam odkrije,
gasilec s folijo začasno jo prekrije.
Poplave tudi nas ogrožajo,
gasilci otroke iz vrtcev rešujejo.

V ujmi veliki vsi si priskočimo na pomoč,
da lažje preživimo naporno noč.
Civilna zaščita se organizira,
da nihče na prostem ne bivakira.

Dobimo plastenke vode, hrano in odeje,
pomoč bližnjih srca nam ogreje.
Po plazovih in poplavih blato je treba odmetati,
Vsak, ki zmore, seže po lopati.

S cevmi speremo dvorišča,
da zopet postanejo dosegljiva otroška nam igrišča.
S helikopterji ljudi s streh rešujejo,
reševalci nič ne negodujejo.

Ker narava se proti nam je večkrat zarotila,
le pomoč vseh in vsakogar nas bo rešila.

Jure Kolar, 7. b

Osamljeno drevo

Osamljeno drevo se z vetrom pogovarja,
se dolgočasi in počasi odhaja –
list za listom odpada,
veje se lomijo in se poigravajo same s seboj –
v lastnem smehljaju čakajoč nove pomladi.

Žiga Celcer, 7. c

NESREČA PRI PEČENJU NAGECEV

Nekega dne sta se Dunja in njena prijateljica Ida odpravili peč nagece.

Dunja: (*Gre v kuhinjo.*) Pridi, greva si naredit nagece!

Ida: (*Gre z njo.*) Seveda, saj jih imam zelo rada.

Dunja: (Vzame ponev iz omare.) Mi, prosim, podaš olje iz omare in nagece iz zmrzovalnika?

Ida: Ja, seveda. (*Gre po olje in nagece.*) Izvoli, Dunja.

Dunja: Hvala. Lahko, prosim, naliješ olje v ponev?

Ida: Ja, bom.

Dunja: (*Prižge štedilnik.*) Evo, zdaj pa morava počakati, da se olje segreje. Greva gledat televizijo!

Ida: Ne bi raje počakali tukaj?

Dunja: Ne, saj se nič ne bo zgodilo. Olje rabi nekaj časa, da se segreje. Sploh ne rabiš toliko skrbeti.

Ida: (*nezaupljivo*) Si prepričana?

Dunja: (*Gre v dnevno sobo na kavč.*) Ida, pridi.

Ida: (*Sledi prijateljici.*) V redu, toda še vedno se mi ne zdi prav, da pustiva olje na plošči, tako da veš!

Pet minut kasneje.

Dunja: Zakaj voham dim?

Ida: Joj, pozabili sva na olje!

(*Tečeta v kuhinjo.*)

Dunja: (*prestrašeno*) Ogenj! Ogenj! Ida, kaj bova naredili, jaz ga ne znam pogasiti?

Ida: Jaz vem. Izklopi štedilnik.

Dunja: V redu. Kaj pa zdaj?

Ida: Hitro daj pokrivalko ali pa mokro krpo na ogenj, da ogenj zadušiš.

(*Ida medtem, ko Dunja gasi ogenj, odpre okno na stežaj.*)

Dunja: Uspelo mi je pogasiti! Dobro, da se je tako končalo, da ni hujšega.

Ida: (*Si oddahne.*) Res je. Sem ti rekla, da ne bi smeli proč od ponve z oljem.

Dunja: Prav imaš. (*Objame prijateljico.*) Hvala, ker si mi pomagala pogasiti požar.

Ida: Ni kaj, ampak obljubi mi, da boš šla na predavanje, kako preprečiti požar, če pa že do njega pride, pa da boš vedela, kako ukrepati.

Dunja: Obljubim, obljubim.

Ida: Super. Zdaj pa pospraviva vse to in počistiva črno od dima, potem pa se pojdiva igrat.

Dunja: Se strinjam, pojdiva.

Zato moramo biti vedno zraven, ko kaj pečemo ali segrevamo, da se nam ne zgodi isto kot Dunji in Idi.

Ema Zorko, 6. a

Požarna varnost

Koliko stvari je,
ki povezane so
s pomembno požarno varnostjo.

Koliko krožkov in natečajev je,
kjer se to ozavešča,
in koliko ljudi se temu posveča.

Pa vendar vsak si misli,
da je varen,
da ogenj ni nevaren
in da je vedno gasilec zraven.

Da ni pomembno,
da olja z vodo ne smeš politi
in da ne moreš kar tako oditi,
iz velike goreče hiše priti.

Vsi se motijo,
saj v ognju marsikdo življenje izgubi
in je vsakemu žal za svoje mnenje.

Zato upoštevaj požarne ukrepe
in brez prepreke
reši življenje svoje ljubljene osebe.

Nika Dravec, 7. c

Bodi pripravljen

Na pogled je zanimiv,
a smrtno nevaren.
Ogenj je zapeljiv,
zato bodi pripravljen.

Lahko se igraš
in se fajn imaš
ter brez skrbi
misliš, da si.

Lahko se pa pripraviš
in zagotovo veš,
še posebej, če paziš,
kaj smeš in česa ne smeš.

Ugašáš štedilnik
in vroče luči,
gasilni aparat imaš,
ki ogenj duši.

Stavbo z izhodi zasilnimi zgradiš,
po možnosti še požarne stopnice urediš.
Tako veš, če požar izbruhnil bi,
ljudje v njej hitro lahko pobegnili bi.

Načinov drugih
je še ogromno,
a ljudi, ki jih upoštevajo,
število je skromno.

Bodi pametnejši
in raje pripravljen,
da po zaslugi tvoji
nihče ne bo ranjen.

Tara Pintarič, 9. b

Naravne nesreče

Naravne nesreče so nesreče v naravi,
ki jih je zelo veliko – preveliko,
saj če samo nekdo za sekundo oči zapre,
se lahko že takoj velik ogenj prižge.

Ko se na štedilniku kaj zakuri,
z vodo ne smemo nič gasiti,
temveč brž s pokrivalko pokriti.
Ko ogenj nima več kisika,
se tam več ne nahaja,
saj brez kisika ne more goreti,
niti poleteti.

Ko pa se ogenj znajde v gozdu ob hiši,
najverjetneje od cigaretnega ogorka,
in tako zagori posušen list,
ki je veriga za zgodovinski požar.
Zato bodi previden in pomni,
da nesreča nikoli ne počiva.

Liam Urošević, 6. a

Požarne nevarnosti

Nikoli ne veš,
kdaj se lahko iz ognjišča iskra vname
in celo hišo neusmiljeno zavzame.
Če hitro ne pobegnemo iz te vročine,
lahko dobimo opekline.

Če požara ne moremo sami pogasiti,
moramo iz hiše hitro pobegniti
in brž na 112 poklicati.
Še bolje bi bilo paziti,
da do požara sploh ne bi prišlo.

Zato pomembno je,
da smo varni,
in da če se že kaj zgodi,
da smo zbrani.

Gal Draškovič, 7. c

Škrlatno drevo

Kako škrlatno si, drevo,
slikali bi te radi vsi,
plesali, rajali ob tebi ves dan.

Kako čudovito si, škrlatno drevo,
objeli bi te radi vsi.
Pomagaš nam ob vsakem dnevu
ter rešiš marsikateri dvom in problem.

O, naše škrlatno drevo,
nočemo te nikdar izgubiti,
saj si nam prijatelj zvest –
tak, da te imamo radi vse do zvezd.

Maj Fajfar, 8. b

Božje drevo

Božje drevo, cerkveno drevo,
kako to, da si tukaj – v tej cerkvi,
in ne v zelenem gozdu?

Ti, ki si božje drevo,
kako to, da si tukaj – na Zemlji,
in ne v nebesih z drugimi svetimi?

Morda zato, da bi bilo blizu ljudem –
da slepi pridejo k tebi,
si z vodo tvojih listov oči umijejo
in spet vid pridobijo.

Matej Milojevič, 8. c

Staro drevo

O, staro drevo, ki sredi travnika kraljuješ,
mir daješ nam in s senco nas obdarjaš,
in se, kot stari znanec, prijazno smehljaš,
lepota tvoja nam nežno srce ogreva.

Tvoje razvejane roke nudijo zavetje hladno –
za utrujene noge, ki so plesale brez predaha,
v igri, ki se po zelenih preprogah razliva,
ujeta v otroški smeh in zlate sončne žarke.

Deblo staro pripoveduje šepetajoče zgodbe davne,
o snežnih odejah, o dežnih kapljah, o žgočem soncu in vetru vihnem,
o dneh, ko pomlad znova tvojo silhueto obleče –
v svežo zeleno obleko, tkano z novim upanjem.

Tvoja krošnja vabi nas, da pod njo ustvarjamo življenje,
da melodije preteklih let z novo radostjo prepletamo
in med šumečimi listi šepet novih sanj zaslišimo –
vsak list spomin dragocen, vsak vdih trenutek sreče.

Ko noč se spusti in mrak mehko objame dan,
drevo si nadene temen, tih plašč zvezdnat.
In luna, tvoja zvesta spremljevalka z nebesnih višin,
ti šepne z milino: »Lahko noč, o, staro drevo.«

Lana Mirt, 9. b

Drevo

Drevo je rastlina prečudovita,
ob njem se vsakdo počuti lepo.
Res je, da stoji kot ubita,
a vseeno oddaja energijo toplo.

Brez dreves ne bi živeli,
saj so življenjsko pomembna za nas.
Zato jih sekati nikoli ne bi smeli,
ker za obnovo njih potrebujemo čas.

Na drevesih pa so tudi živali,
tam je njihov dom,
tam prelepo življenje živijo,
zato ravnajmo z drevesi lepo.

Jure Komljenović, 6. a

Drevo

Drevo je družinsko,
lahko je navadno,
vsa so različna,
tudi če je sadno.

Družinsko drevo je tako veliko in močno,
to drevo ni kar vsako,
je vedno lepo in sočno.

Drevesa so sadna,
gor v višave
rastejo, rastejo,
pa nimajo slave.

Drevesa ti zavetje podarijo,
ampak za vse druge živali
pa srečo delijo.

Moje drevo pa je edino,
ni sadno,
ne družinsko,
ne navadno.

Je moje življenje
v njem skrito,
mu zaupam trpljenje,
ker bo tam ostalo kot pribito.

Imam ga za člana,
sem mu dala ime,
skrbno ga čuvam,
saj ima svoje srce.

Mogoče je rastlo,
se nevihti ni uklonilo,
me potegnilo je vase,
da sem trdna ostala
za vse večne čase.

Če pa pomislim,
tudi drevo enkrat nastane,
drugič se izsuši,
in takrat te tesnoba zadane.

A vse preboliš,
življenje ni večno,
če kaj zamudiš,
le naprej – SREČNO.

Lana Figeč, 5. c

Drevo

Semena v tla odletijo,
se isti dan posadijo.
Zrastejo v majhen hrast,
a to nič ni za nas.
Se igrajo in lovijo liste,
še hoditi jih naučili niste.

Eno pade in si podrgne cvet,
rabilo bo obližev pet.
Še preden se tega prav zavemo,
zraste v brezo Emo.
Ta začne hoditi v šolo
in voziti roza kolo.

V šoli spozna velikega prijatelja:
hrast, češnjo, javor in lesko.
Sonce je vsak dan posijalo,
brezi Emi je možnost za rast dalo.
Pognala je v srednjo češnjo,
zdaj ni več hodila v šolo prejšnjo.

Vsako jutro si je kupila kavo,
zdaj študirala je pravo.
To je hitro minilo,
drevo se bo kmalu upokojilo.
Imela je otroka dva in vnuke tri,
življenje je minilo pred njenimi lesenimi očmi.

Maša Marko, 5. d

Drevo

Hodim mimo drevesa,
a danes je bilo najbolj zeleno.
Objel sem ga
in začutil svež zrak
ter dobil lep nasmeh na obraz.
Začutil sem njegovo počutje,
kako uživa v sončnih žarkih,
daje pticam lepa gnezda in tople domove.

Luka Horvat, 6. a

Pesem drevo

Na robu gozda, kjer veter poje,
stoji drevo, stoletje svoje.
Korenine globoko v zemljo steguje,
veje k nebu vsem razkazuje.

Vsak letni čas mu zgodbo zapiše,
spomladi, jeseni mu liste nariše.
A v deblu so skrite življenja sledi,
ki čas jih prepleta in ustvarja vezi.

Tako kot drevo stoletja živi,
tudi družinska ljubezen ne zbledi.
Dedki, babice, otroci mali,
vsi so listi, ki so v vetru plesali.

Veter prenaša te liste dreves,
okoli sveta pa vse do nebes.
Ko listje odpade in seme vzklije,
tako se nov rod v večnost zlije.

Kiana Kocbek, 6. b

Življenje drevesa

Ko spomladi narava se zbudi,
listnati gozd spet ozeleni.
Drevesa se iz zime prebudijo,
zelene popke hitro dobijo.
Ptice iz daljave pridejo
in si gnezda spletejo.
Drevo ponosno – strumno stoji,
živalim zavetje ponudi.
Veverica nanj zdaj spleza,
naj bo bukev ali breza.
Če najde želod še od lani,
lakota jo spet premami.
Drevesa tvorijo gozd,
kjer človek naj bi bil le gost.
Vanj le izjemoma posegal bi,
da odstranil suhe veje bi
ter pobral smeti.
Gozd daje razne nam plodove,
za nas in prihodnje še rodove.
Kot človek drevo mora imeti močne korenine,
za vetrove silne in hude zime.

Ajda Kolar, 6. b

Drevo

Drevo je pomembna stvar,
ta, ki ti da kisik, ki ga potrebuješ,
saj brez njega ne moreš živeti,
niti dihati niti poleteti.

Zeleno-rjave barve je in se ne premika,
le listi se kdaj pa kdaj poigrajo
in se rumeno-rjavi na pot jeseni podajo.

Vodo pa nujno tudi drevo potrebuje,
pa sončno svetlobo in primerno temperaturo,
tudi nežno ptičje petje –
ptice prav radi v drevesu najdejo zavetje.

Drevo da tudi les, ki je nujen za marsikaj –
zgradbe, pohištvo, pod in druge stvari,
o katerih se učimo. Učimo se tudi,
da se gozdov z drevesi ne sme preveč sekati,
saj bi brez njih lahko zmanjkalo kisika.

Liam Urošević, 6. a

Drevo

Stojiš ponosno sredi gaja,
kjer veje šumijo in ptice pojo.
Tvoje veje segajo v nebo,
korenine trdno v zemljo.

Pomladi cvetiš v zeleni moči,
poleti hlad daješ v vroči noči,
jeseni listje v zlato žari,
pozimi snežna odeja te skrrije.

V tvojih vejah gnezdo stoji,
tam slavček nežno pesem tke.
Pod tabo otroci sanje snujejo,
sence tvojih listov rišejo.

Oh, drevo, ti čuvaj svet,
naj tvoj dih še dolgo bo svet.
Kjer rasteš ti, tam mir cveti,
naj tvoja moč nikdar ne zbledi.

Kim Kokol, 7. c

Drevo želja

Na trgu v vasi drevo prebiva,
v njem pomembnost se skriva.

Tam prebivajo vse želje,
vse nerodne napake,
vse male podrobnosti,
ki so deležne velike pozornosti.

Vsak lahko kaj napiše,
na list se razpiše,
na drevo natakne pismo
ali se mu zahvali za vsako malo iskro.

To drevo že dolgo častijo,
tako dolgo in večno,
kot so vsi listi prešteti,
ki iz krošnje jeseni so padli,
spomladi pa na novo so zrasli
in zimo pregnali
ter trg razigrali.

To drevo je zanje ključ
do miru in dobrote,
do srčnosti
in notranje toplote.

Julija Nedog, 6. a

Čarobno drevo

Čarobno drevo na vrtu stoji,
mislim,
da mi poskuša nekaj povedati.

Sklanja veje,
kot da nima meje.

Nekaj ga muči,
nekaj ga pesti.

Nato zagledam sliko eno,
na eni od vej tiči.

Na njej sem jaz,
na drevesu sedim
in ga objemam z rokami toplimi.

Vem, kaj ga muči,
vem, kaj ga pesti.

Potrebuje mene,
da igram se z njim.

Nadja Stojanović, 6. a

Drevo

Drevo je drevo,
vzpenja se od korenin visoko v nebo.
Jeseni se posuši – spomladi zacveti.
Cvetovi ga obdajajo, listi že prihajajo.
Lubje deblo zavaruje,
kmet zemljo obdeluje.
Listi kisik pridelajo,
veje svoje oddelajo,
ko kmetje jabolka obirajo.
Moč iz korenin hiti,
drevo me ne razžalosti,
temveč me razveseli.

Gašper Pleteršek Črnko, 9. a

Otrokov nepopisan svet

Otrokov nepopisan svet je svet,
kjer brez meja, brez pričakovanj je ves planet.
Sanje, dejanja zapišejo se v svet,
kadar sam si svoj planet.

Ko obdobje neomejenih možnosti prihaja,
vsak v svojih sanjah se poraja,
kjer pisani svet sloni,
tam otrok sam proslavi.

Igrivo in nagajivo otroštvo poskakuje,
nad bele snežne liste naslanjuje,
brez meja in brez polja,
na vrhu veselja podomuje.

V otroških očeh prihodnost se vmešava,
v različnih poklicih je zmešnjava,
zdravnik ali policist ...,
vsi so dober poklic.

Lana Mirt, 9. b

Slovenska drevesa

Pod Triglavom stoji drevo,
šepeta z vetrom, raste samo.
Narava okoli v zelenju žari,
gore visoke stražijo vsi.

Vrhovi v soncu sijajo zlato,
potoki v doline pojejo rožljati.
Vsak list, vsak dih, vsak korak,
pripoveduje stoletni slovenski korenjak.

Gozd živi in z njim narava,
vsak list zgodbo ti pove,
če prisluhneš mu v tišini,
duša odpočije si v milini.

Sredi gozda tihega in čarobnega,
kjer jelka v vetru se rahlo ziba,
bukev razplete korenine stare,
v senci breze luna se skriva.

Hrast ponosno dviga veje,
kot kralj med drevjem tam stoji,
smreka šepeta skrivnosti vetra,
ko v zeleni halji šumi.

Tu v objemu narave drevo živi,
se srce umiri in se misli zbistrijo.
Triglav veličastno nad Slovenijo bdi,
kjer večnost z zelenjem se prebudi.

Jure Kolar, 7. b

Samotno drevo

Močan južni veter piha nad samotnim drevesom,
dežuje kot iz škafa in še bolj,
trije mladeniči, skriti pod krošnjo, stojijo,
iščejo zavetje, upajo, da se dež konča.
Dva odideta na kosilo, tretji še vedno upanje ima,
nato močan veter odide v toplejše kraje,
močan dež posrkajo oblaki in odidejo,
drevo pa stoji, ponosno in samo,
saj tudi zadnji mladenič odšel je.

Alex Krunić, 9. c

Drevo ali življenje?

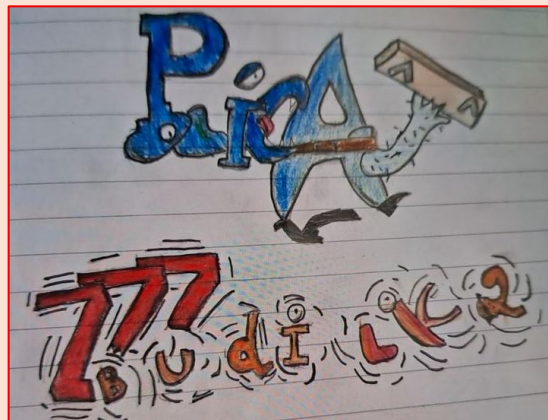
Drevesa,
aprila zelena in sveža,
oktobra pa jih je še sama pleša.
Decembra vsa so bela,
da poleti ne bi zgorela.

Na njih ptiček stanuje,
z višine gozd občuduje.
Pod njimi pa medved zaspi,
da zimo na hitro lahko preživi.

Človeku proizvajajo kisik,
brez njega človeku življenja ni.
Otroku podajo bel papir,
da on se risati lahko nauči.

Drevesa,
tako velika in močna,
a hkrati nežna in ranljiva.
So vir našega življenja,
zato jih le pazimo,
da naši otroci z njimi se lahko pohvalijo.

Vedad Suljić, 9. b

Luka Ponudič, 6. a

Mogočno zeleno drevo

Na jasi sredi gozda je stal hrib,
na njem pa drevo,
ki se je ponosno klanjalo.

Imelo je zelo lepe liste,
ki so svetili v soncu,
živali so ga rade pozdravile in ga hvalile.

Klicali so ga tudi hotel,
saj je bil dom za številne živali,
ki so živele z njim v naravi.

To drevo se ni nikoli podrla ali ostarelo,
vedno je bilo zdravo in veselo.

Nekega dne pa ga premožen človek opazi
in si ga želi imeti v svoji ogromni vazi.

Drevesu se to narobe zdi,
zato ga napodi.

To drevo je bilo čarobno,
imelo je plodove vseh vrst,
živali so za to dobile,
kar so si želele,
z drevesom so rade kosile in govorile.

Drevo nekje še vedno obstaja,
vendar se v njem čarovnija dogaja
in ga nihče ne dohaja.

Polona Gorenšek, 5. b

Breza

Breza jeza, tiha, tiha jeza, ki rože budi,
mila jeza, ki sestro budi,
moja jeza, ki jutro zbudi in vrabčke predrami.
Ko se jutro prikaže, se vse spremeni.

Breza se budi, jeza pa odhaja,
kuža mi laja in Taja ugaja.
Sosedje in cvetje se vračajo iz bledih noči,
jaz se zbujam in k brezi hitim.
Moja breza se razcveti, ko se nasmehnem,
in ko jo objamem, mi iskrica v očeh vzplamti.

Breza, saj si lepša od mene in moje mame.
O, ti, breza, ti si jeza, ki sosede prebudi.
Brez tebe – mene, psa in še koga –
bi se svet podrl.
Breza, ti, moja pesem, ki se vsakič zaziblje
in rime piše.
O, breza, ti si prava jeza.

Naja Krobat, 6. a

Suho drevo

Suho drevo, osamljeno sredi
ničesar, umira.
Vsak dan z upanjem stoji,
pa se že skoraj ne odziva.

Zadnji list se še komaj drži
in hrepeni po vodi.
Ne spomni se,
kdaj nazadnje nekdo šel je mimo –
verjetno poleti ...

Vsak dan postaja krajši
in ko pa še zadnji list odpade,
drevo v dolg spanec zapade.

Iza Štiglic, 9. a

Drevo

Drevo, s katerega češnje bom vzela
in ptičjo hišico gor pripela,
tam pri dedku in babici stoji,
kjer češnje cvetijo in ptički pojo vsi.
To drevo že dolgo tam stoji,
saj raste, odkar sem prišla jaz.
Z drevesa, ki precej staro je,
rdečo češnje bom vzela
in ptičjo hišico gor pripela.
To drevo spomladi cveti,
poleti pa nam senco drži.
V jeseni veliko dela naredi,
pozimi pa samó tam stoji.

Nives Repina, 9. c

Drevo

**Pikniki pod krošnjami.
Neskončni spomini, strta srca.
Se še spomni? Hrani vse to v sebi?
Samota. Polno dreves, a še vedno je samo.
Samo v spominih. Samo v dogodkih.
Veter. Dež. Sneg. Trava. Rože.
Gozdar. Sekira.
Ni več,
ni več
samo.
Ni več
trpljenja.
Ni več
piknikov.
Le še razmajan štor.**

Ajda Camplin, 9. a

DREVO

Drevo stoji samo,
samo v širni daljavi.
Tam nekje na hribu,
kjer že ves dan dežuje, dežuje.

Jaz sedim ob drevesu,
sočustvujem z njegovo samoto,
in skupaj se razumeva, razumeva se,
skupaj zreva v prazno modro nebo.

Drevo je moj edini prijatelj,
ki mu lahko vse povem,
mi pa je čudno,
zakaj mi nič nazaj ne govori.
Potem pa zares ugotovim: »O, glej, saj to je drevo!«

Val Kovačič, 9. a

Drevo

Drevo ni samo tisto,
kar v gozdu uzremo.
Za mnoge je simbol upanja –
upanja za zdravje, srečo, veselje
in še mnogo več.

Nekaterim je to edini prijatelj v
življenju.
Prijatelj, ki vedno posluša,
prijatelj, ki je vedno tam,
na istem mestu, na njunem hribu.
Prijatelj, ki ga nikoli ne odžene,
in prijatelj, ki nikoli ne razočara.

Za nekatere je drevo le gradbeni
material,
za druge glavni vir ogrevanja.
Vsak ima svoje mišljenje o njem.
Jaz mislim,
da je drevo najmočnejše
živo bitje na svetu.
Na svetu je že dolga leta,
na istem mestu že stoletja.

Res je, da nima čustev,
nima občutkov in ne more govoriti,
a prav drevo je tisto,
zaradi katerega danes to pesem
beremo.

Teja Pekez, 9. a

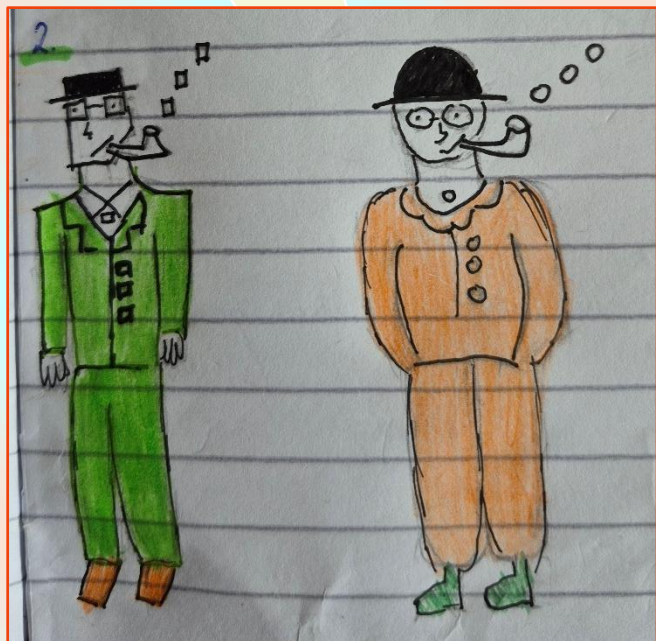
Drevo življenja

Na griču stoji, že stoletja bedi,
korenine globoko v zemlji so skrite.
Z vetrom šepeta, s soncem žari,
spomine preteklosti v listju nosi.

Viharji so trli njegove veje,
a znova so pognale mlade sanje.
Vsak letni čas mu podari nov sijaj,
jeseni zlato, spomladi raj.

Pod njim počivajo zgodbe stare,
v njegovi senci raste novo življenje.
Drevo stoji – tiho, mogočno,
priča sveta, a vedno samotno.

Anja Horvat, 9. b

Nika Mihalič, 6. a (L. Suhodolčan: Stopinje po zraku)

Drevesa

Drevesa so pomembna,
drevesa so povsod,
mi smo kot drevesa,
čeprav si nismo v sorodu.

Veliko nas je,
imamo svoje veje,
imamo svoje listje –
a to ne odpade kasneje.

List odpade,
veja odpade,
drevesa ne briga,
kaj vse jim odpade.

Mi nismo kot drevesa –
oko odpade,
roka odpade,
pa ne zraste nazaj.

Drevo se poseka,
človeka pa ne –
a zakaj ne,
če nas je preveč?

Vseeno ni rešitev,
da človeka ubiješ,
drevesa pa tudi ne,
saj zaradi njih lahko vdihneš.

Če pa tako nadaljujemo,
delamo si škodo –
in ko mi izumremo,
drevesa preživijo.

Mai Györek, 9. a

Lara Komljenovič, 6. a (L. Suhodolčan: Stopinje po zraku)

Luka Ponudič, 6. a (L. Suhodolčan: Stopinje po zraku)

Drevesa

Drevesa so lepa,
velika in barvita,
skrivnostna domovanja ptic,
z mogočnimi koreninami,
ki majhnim živalim varno zavetje nudijo.
Taka so vsa!

Vsi listi odpadejo jeseni –
rumeni, rjavi in rdeči,
ki so kot barve na slikarjevi paleti.

Nekateri pa ne odpadejo,
saj so to iglavci,
skozi vse leto ostanejo na drevesu,
da nam dajejo kisik tudi pozimi.
Spomladi pa drevesa znova ozelenijo,
nekatera pa tudi cvetočo odejo dobijo.

Poleti je večina listov na drevesih že zrasla

–
na tisoče in tisoče jih je,
ki nesebično podarjajo nam kisik.
Žalostno pa je,
da jih posekajo
in da drevesa ne rastejo več.
Kam je šlo življenje dreves?

Uboga barvita drevesa
posekajo zaradi okužbe
ali starosti.
Ali zgolj zaradi človekovih sebičnih potreb?

Zato bodimo hvaležni in srečni,
da nam drevesa
še rastejo,
da lahko dihamo
na našem še zelenem planetu.

Rok Barbarič, 7. c

Pesem drevesa

Eno deblo, sto vej, tisoč listov, ki poleti zelenijo,
se na enem mogočnem drevesu držijo.
Krošnje šopaste so domovi ptic,
naselijo se takrat, ko pomladni je klic.

Njegove korenine v zemlji spijo,
več desetletij že tu stojijo.
V vetru zapojejo veje različne,
dolge, kratke, trdne in vitke.

A nekega dne, ko je jutro že zgodnje,
nekdo koraka v bližnje gozdove.
Ne toplo sonce ne petje ptice
ne ustavita žag,
ki drevo prerežejo brez pravice.

Krošnje velike na tla se zrušijo,
ptice prestrašene se razpršijo.
Na tleh so listi in iglice,
takšne krivice so krute resnice.

Zoja Žvajkar, 8. a

Drevo

Drevo košato sredi gozda samo sameva,
pa pojdem v njegov objem
in se mi lepo, toplo nasmeji.

Na otip je to drevo zelo mrzlo,
a zdaj postaja vedno bolj toplo,
saj je prišlo v moj topel objem.

A kar naenkrat postane drevo suho
in vse listje mu odpade,
zdaj postaja žalostno,
saj je vse izgubilo.

Zavpije to drevo: »Umiram!«
Zdaj ni več poti nazaj,
da bi se vrnilo v mladost –
zdaj je prepozno.

Oh, zbogom, drevo,
oh, zbogom, to lepo, košato drevo.

Benjamin Čander, 8. a

Vrba

To ni pesem, o kateri Prešeren je pisal,
to je drevo, ki rad bi ga opisal.
Vrba, ti si znana že od pradavnine,
tvoji ostanki spremenjeni so v fosile.

Vrbo mnogi občudujejo,
običajno zato, ker njene veje se nad vodo
zgrinjajo.
Z vejami se nam vrba klanja,
včasih pa se zdi, kot da pada.

O vrbi Oton Župančič je pisal,
da je stara baba grbasta,
ki kraj vode poseda in se v zrcalo gleda.

A, vrba, ti zame si lepa,
odporna in trdoživa.
Tvoje povešene veje in močne korenine,
nas ščitijo pred vetrom in plazom zemlje.

Vrba, ti vedno lepo cvetiš,
z ljubjem pa nas lahko ozdraviš.

Vrba, o tebi kaj več treba zapisati ni,
saj vse zgoraj napisano drži.

Maj Kolar, 8. c

Hrast

Hrast, skozi okno te gledam,
ko testa iz matematike ne znam rešiti – o, ne!

Opazujem tvoje zelene liste,
ki v vetru plapolajo.
Mislim, da se imajo prav lepo.

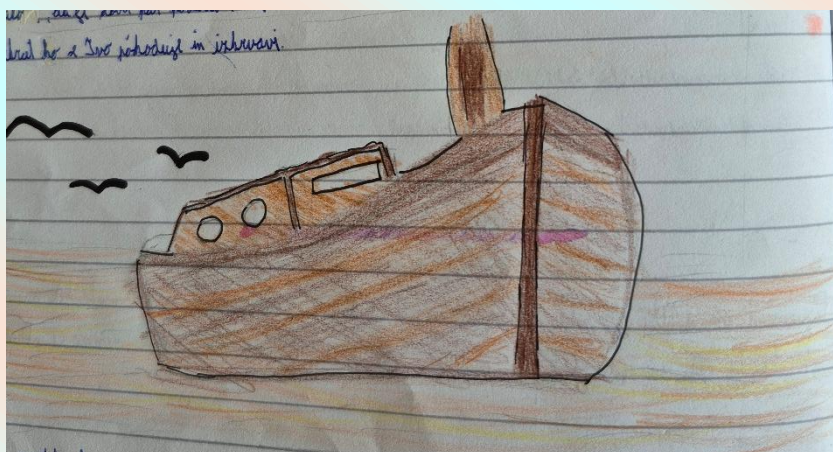
Vidim tudi tvoje mogočne veje,
ki ponazarjajo življenje.

Občudujem tvoje lepe barve
in ko te pogledam,
zagledam majhno, srečno ptičico,
ki je vesela, da ne piše testa.

A bolj, ko razmišljam o tebi, hrast,
bolj se vračam v realnost,
kjer sedim za majhno mizo in pišem test.

Tvoji zeleni listi v vetru šelestijo,
ptica odleti – jaz pa oddam test.

Ela Štrucl, 8. a

Nika Mihalič, 6. a, Tone Seliškar: Junak iz kamnoloma

Drevo skozi čas

Stojiš na zemlji ponosno, pokončno,
s krošnjo razvejano, mirno, mogočno.
Sonce te boža, dež te obliva,
veter ti v listju skrivnosti razkriva.

Spomladi, ko sonce zemljo zbudi,
mogočno drevo se spet razcveti.
Ptice na vejah glasno pojo,
sončni žarki jih nežno božajo.

Poleti v senci drevesa je svet brez skrbi,
šepetajo nam listi, ko igramo se mi.
V objemu drevesa, v hladu, tišini,
poletje odmeva v večerni toplini.

Jeseni barve v krošnjah zagorijo,
listi v vetru se zavrtijo.
Rumeni in rdeči v ples se podajo,
mehko na tla kot snežinke padajo.

Pozimi drevo v snegu mirno stoji,
vsaka snežinka nanj se prilepi,
Veje so gole, brez listja, plodov,
svet v objemu zime prekriva bel sloj.

Tine Gabor, 9. a

Tvoj pogled

Lepo, visoko je bilo,
ko nanj položil sem roko.
Hrapavo se je čutilo,
tako mogočno – skoraj čudežno.

Sam pogled na to drevo,
bi zdel se nekaj preprostega.
A ko poglobimo svojo vest
in odženemo notranji nemir,
naenkrat spoznamo,
da to ni le navaden bor.

Korenine poganja, jih povezuje,
v višine raste, nikamor ne potuje.
Z listi in razkošnimi vejami,
oddaja barve, življenje, zelenje,
rodi plodove in nas nasmeje.

Kamor koli pojdemo,
drevesa znova najdemo.
V tistem trenutku se spomnimo,
kaj pri tem drevesu je tako posebno.
Je to dar ali pa zgolj njegov izgled?
Vse to je le tvoj pogled.

Luka Gaal, 8. d

Luka Ponudič, 6. a, Mark Twain: Slavni pleskar Tom

VRBA

O, vrba, ti, ki ob vodi šumiš,
ena izmed prvih dreves ozeleniš.
Res je, da si vode željna ti,
zakaj pa ne, saj drevo si ti!

O, vrba, ti, ki prva spomlad' dobiš zelene pramene,
ki za mogočnimi koreninami v vodi skrivaš krapke, mreene,
ko vemo da ti, mogočna, ozeleniš.
Vesna, pomlad na vas hitiš.

O, vrba, ti, ki na sončen dan
zelena se najlepša pokažeš na plan.
Tvoje lepo zelenje, lepo blago,
bo danes pobrano in v presmec bo šlo.

O, vrba, ti, ko gre ribič za vodo,
delaš mu senco, da bo le kakšno dobo.
In ribice majhne v koreninah se igrajo
in vrba jih gleda ter se spomni na naju.

O, vrba, ti, ki si žalostna jeseni,
ko porumenijo tvoji prelepi zeleni prameni.
In vrba naša, žalostna
se je na jesen karala.

O, vrba, ti, ko zima prihaja,
vem, da ne boš si skuhala čaja.
Kajti drevo si in moraš it' spat,
dokler zeleni prameni te zopet ne pridejo obiskat.

Žiga Slemenjak, 8. a

Zala Cebe, 5. d, Tihožitje (slikanje)

Zdaj je pomlad in roža je vesela – večkrat jo zaliva vreme, dobiva sončne vitamine in najlepši razgled: mavrico.

Julija Nedog, 6. a

Otroški listi papirja

Vsak dan, dan za dnem obrnem list v moji knjigi življenja,
ki je polna otroškega hrepenenja.
Želim si, da izpolnim svoje cilje, pričakovanja,
a vem, da ta pot bo še dolga različnega popotovanja.

Nazaj po svoji knjigi otroštva zdrsimo
in si zaželim,
da bi brezskrbno se podila po travi zeleni,
bila kakor lahen cvet rumeni.

Nekje v svojem svetu se vrtim,
kjer ni krivic in grozot
in nobenih hudih zarot.

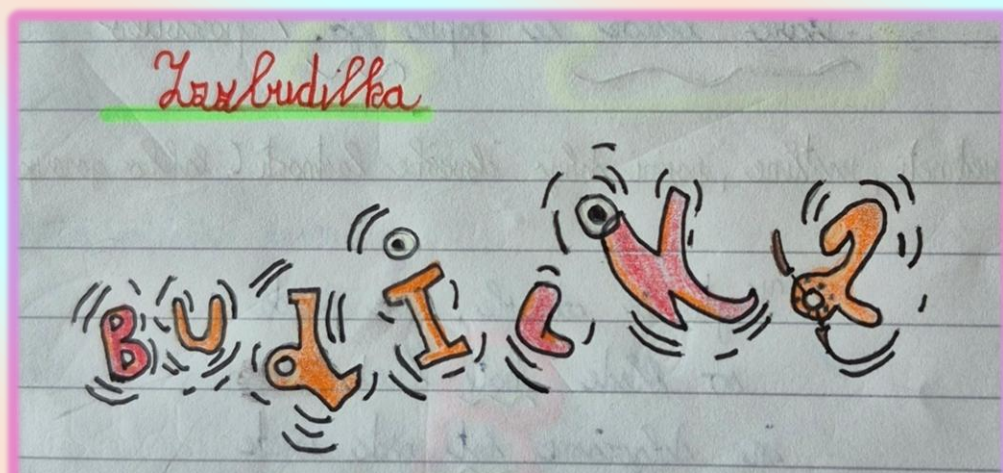

Tako se v misli potopim,
se zamislim in ugotovim,
da otroški svet prekrasen je – z vso otroško igrivostjo in domišljijo,
kjer majhne vile in palčki živijo,
se vsak trenutek neizmerno veselijo.

V ta otroški svet, poln hrepenenja in čudovite harmonije,
hkrati pa izjemno pozitivne energije,
bom se še vrnila,
saj bom vedno lepe spomine na ta rana leta obudila.

Živa Žitnik, 9. a

Žiga Štok, 6. a

ZZZbudilka

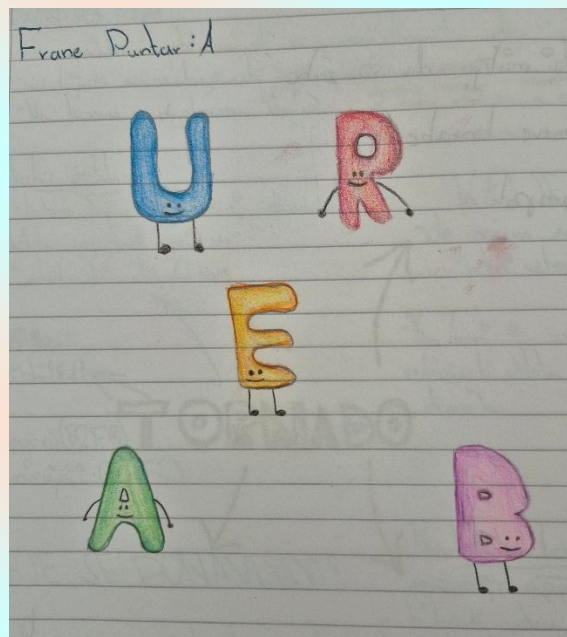
Zzzbudilka ni ura,
ampak kura,
ki ves čas brni.

Budilka je mora vsakega človeka
s celega planeta.

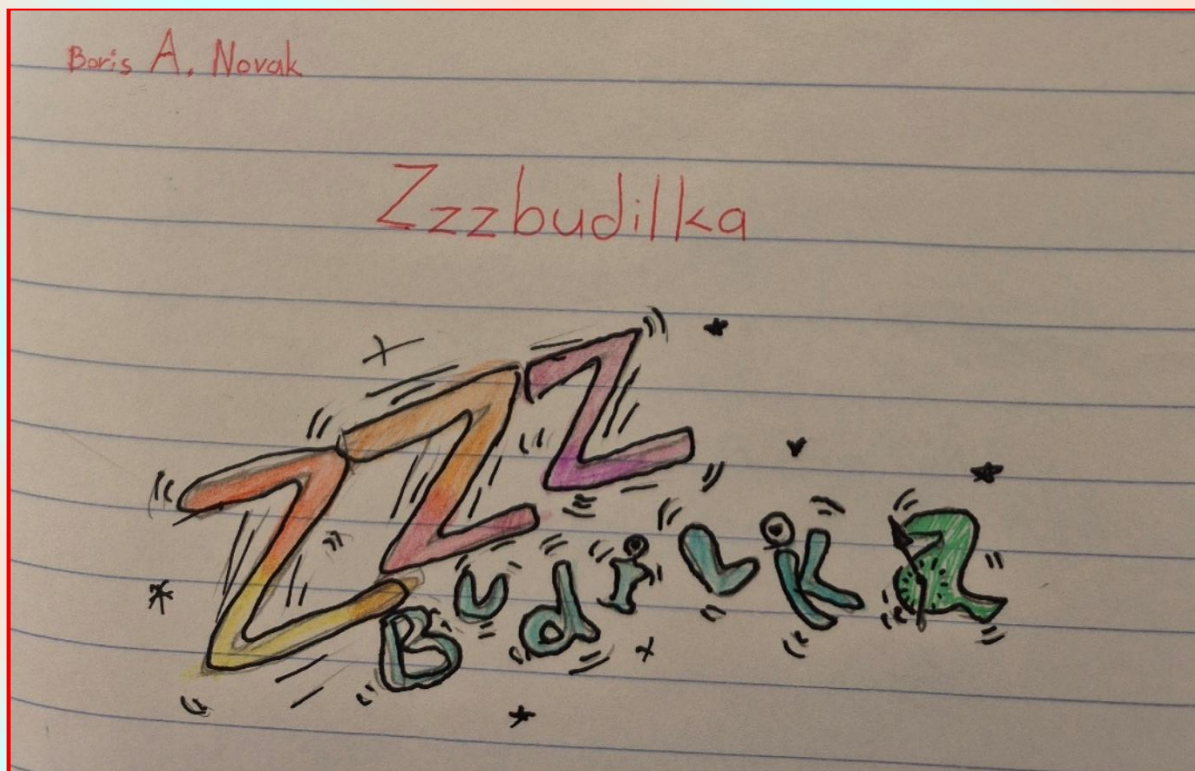
A to še ni vse, tečna je tudi teta,
ki tolče s copati po omari
in pravi:
Pridi na zajtrk.

Budilka ti nisi budilka
in nisi tečna teta, ki tolče po omari,
temveč si prava zzzbudilka,
ki vsako jutro me mori.

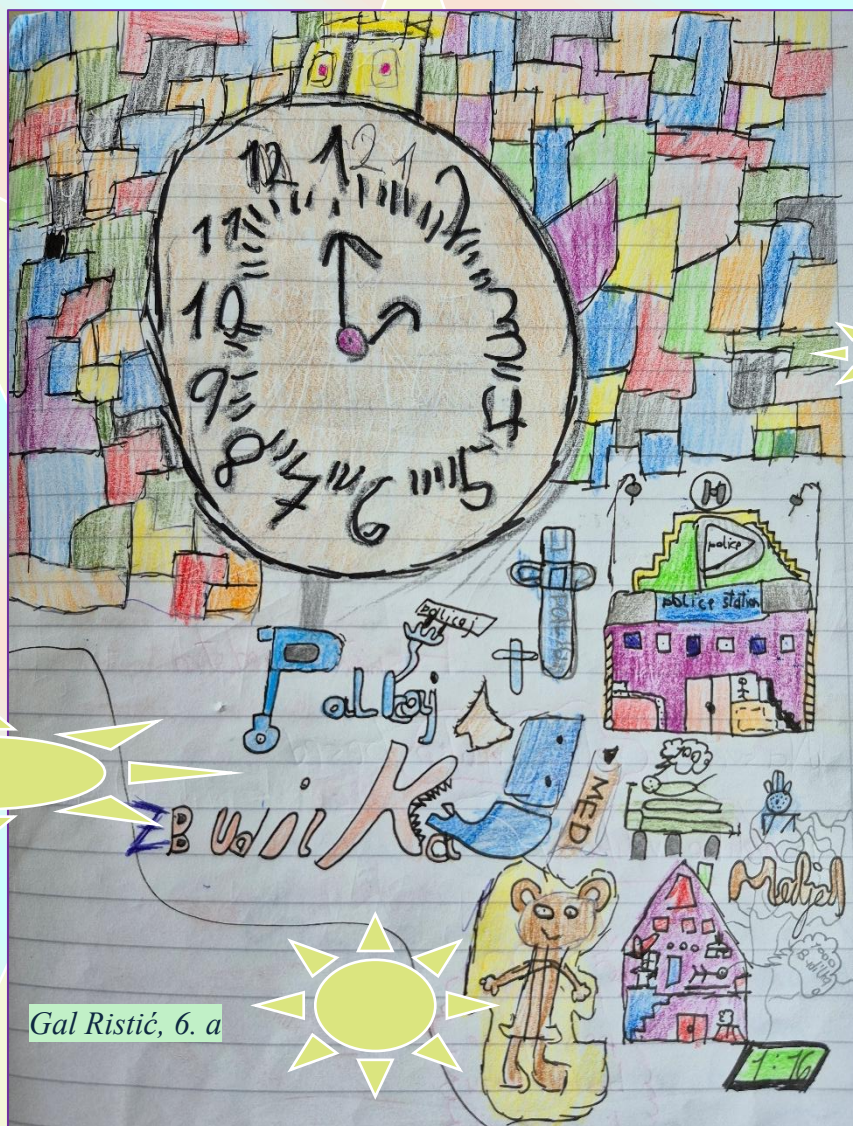
Naja Krobat, 6. a

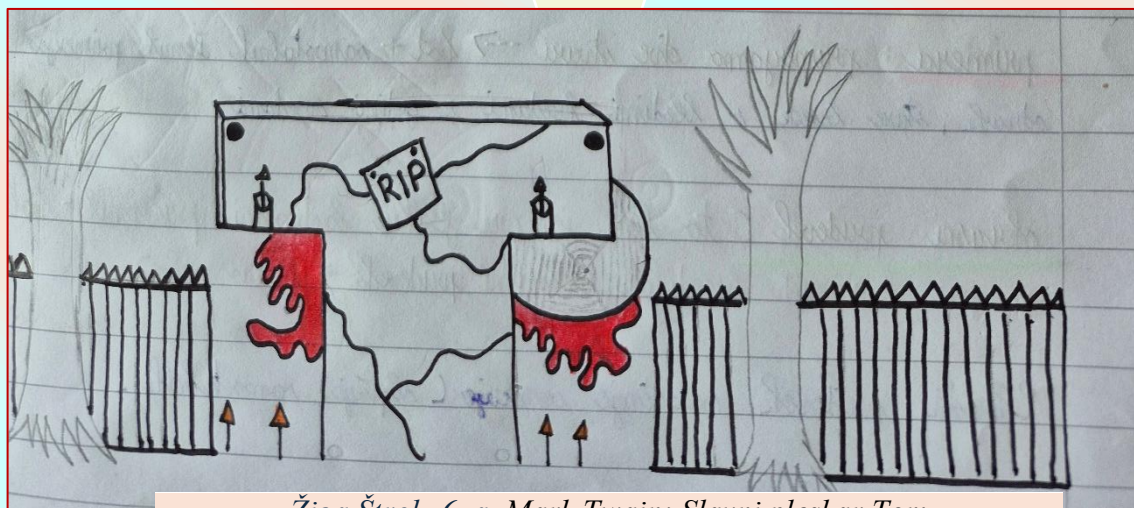
Urška Rudl, 6. a

Nadja Stojanović, 6. a

Gal Ristić, 6. a

Žiga Štok, 6. a, Mark Twain: Slavni pleskar Tom

FRANE PUNTAR: A (poustvarjanje)

Vloge: Gospa, Zdravnik za črke, Črka A, Črka B, Glas

Gospa: Dober dan!

Zdravnik za črke: Dober dan!

Gospa (zaskrbljujoče): Imam en problem.

Zdravnik za črke: Ja, seveda, da imate problem. Vsak, ki ga ima, pride k meni. No, izvolite.

Gospa: A imate kakšno zdravilo za zaskrbljeno črko?

Zdravnik za črke: Mi dovolite, da jo pregledam?

Gospa: Ja, jaz, ja ... ampak črka noče priti iz mojega žepa.

Zdravnik za črke: Hmmm..., to je čudno, črke radi prihajajo k meni in nikoli niso zaskrbljene.

Gospa: Očitno je ta črka izjema.

Zdravnik za črke (povleče črko iz žepa): Ojoj, vaša črka ima ošpice!

Gospa: Kaj? Kaj je to?

Zdravnik za črke (pojasni): To so ošpice, ki jih dobi črka, če je preveč zaskrbljena.

Gospa: Ja, naredite kaj!

Zdravnik za črke: Takoj vam dam zdravilo.

Gospa: Okej, super!

Zdravnik za črke (pogleda v omarico z zdravili): Ne se ustrašiti, ostanite mirni, kaj se le da.

Gospa: Kaj se greste?

Zdravnik za črke: Zdravil je zmanjkalo! Aaaaa!

Črka A: Hej!

Zdravnik za črke: A nisem rekel, da počakate v vrsti?!

Črka A (ne razume): Kaj naj počakam, če ste me vi klicali!

Zdravnik za črke: Kako to misliš?

Črka A: Ja, poklicali ste me – rekli ste Aaaa!

Zdravnik za črke: Aha.

Črka A: Slišala sem, da rabite zdravilo za mojo prijateljico J.

Gospa: Ja, to je moja črka.

Črka A: No, zdaj sem ravno bila v abecedi. Videla sem mojo črko sosedo B. Ona je vzela zdravilo.

Zdravnik za črke: B? Tista, ki ropa banke?

Črka B: Zdravo! Hehehehehe, ujemi me, če zmoresš.

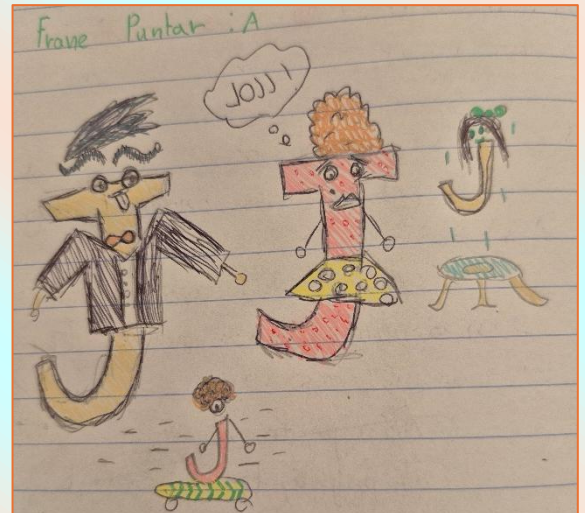
Zdravnik za črke (se razjezi): Pridi sem!

Glas (pol ure kasneje): Zdravnik končno ulovi črko B, ta pa se mu še vedno smeji v obraz (hehehahaha).

Gospa: Počakala bom zunaj. Vi pa pohitite, zamudila bom na masažo.

Zdravnik za črke: Ja, seveda, gospa. Zdravilo bom takoj dobil nazaj. No, mi boš dala zdravilo (pogleda v črko B)?

Črka B: Hmmm..., pod enim pogojem.

Zdravnik za črke (vpraša): Ki je?

Črka B: Če mi najdeš nov dom.

Zdravnik za črke: Nov dom? Zakaj?

Črka B: No, saj veste, jaz rada ropam banke in s tem sem naredila slab vtis na črke. Nihče me ne mara, jaz pa se hočem spremeniti.

Zdravnik za črke (reče z nasmehom): To pa bo šlo.

Črka B (ga objame): Hvala!

Zdravnik za črke: Toda ne vem, če mi bo uspelo, saj veš, vse abecede so že zapolnjene.

Črka B (žalostno): Očitno ne bom nikoli našla novega doma.

Zdravnik za črke (vzklikne): O, moj bog! Vem, kaj je lahko tvoj novi dom!

Črka B: A res?! Pokaži mi ga.

Zdravnik za črke (pokaže s prstom na tablo za pregled vida): To bo tvoj dom!

Črka B (skoči dvakrat v zrak in se zapodi k tabli): Jupi!

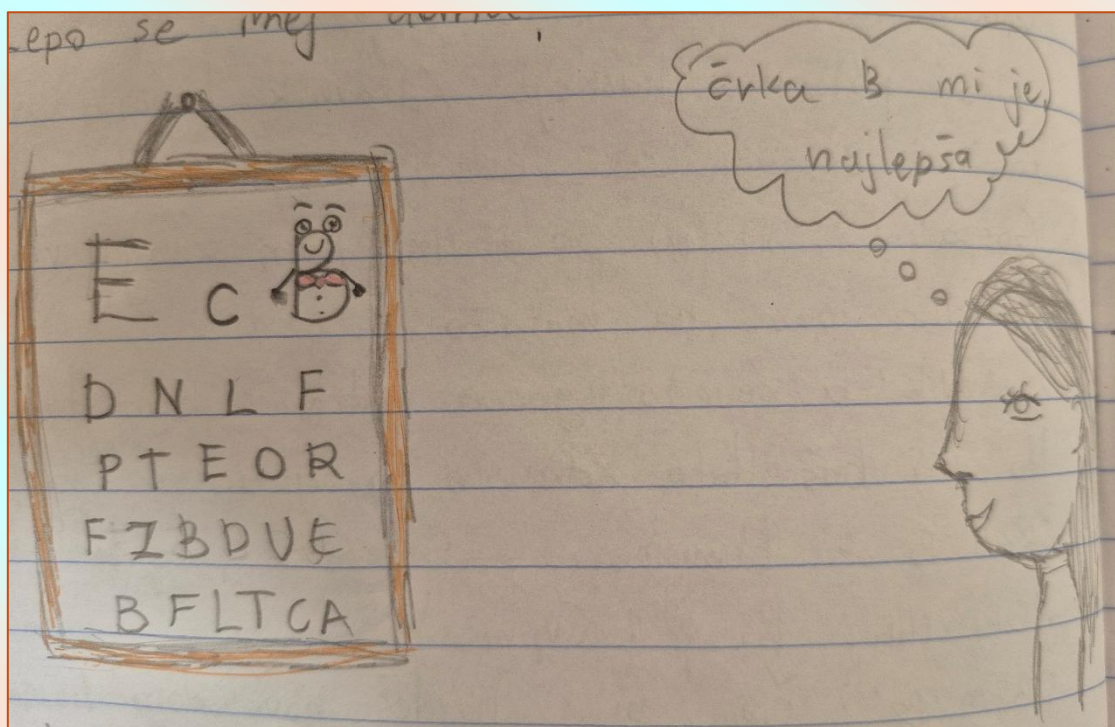
Zdravnik za črke (zakašlja): A nisi nekaj pozabila?

Črka B (v roko mu da zdravilo): Aja, pa res!

Zdravnik za črke: Hvala.

Črka B (mu skoči v objem): Ne, zdravnik, hvala tebi.

Zdravnik za črke: Lepo se imej doma!

Glas: Zdravnik je gospe dal zdravilo in črka je bila spet zdrava. Črka B pa se je spremenila – nič več ni ropala bank, temveč je stala na tabli in bila je vesela, ker so jo vsi gledali. Bila je znana.

Nadja Stojanović, 6. a

Tujci – drugačni?

Zakaj vsi govorijo, da tujci,
ki k nam prihajajo,
drugače sprejeti so?
Vsi s svojo zgodbo prihajajo,
včasih niti pri nas ne ostajajo.

Zakaj sploh k nam zaidejo?
Mogoče se bombam izognejo,
lahko jim doma hrane primanjkuje
ali pa so njihove hiše poteptane.

Tujci svoj jezik in kulturo imajo,
s tem nam posebno obogatitev dajo.
Po stilu oblačenja so včasih drugačni,
toda po srcu in duši smo si enaki.

Imajo veliko poguma,
da gredo od svojega doma,
da zapustijo svoje prijatelje,
in s tem toliko poguma zberejo,
da si nagrado zaslužijo.
Njihova nagrada je že to,
da jih sprejmemo.

Zato tujcev nikoli ne zanemarjajmo,
ker veliki borci so,
saj novo življenje v drugi domovini živijo
in druge kulture spoznavajo.

Maj Kolar, 8. c

Svet

Na svetu je veliko ljudi
različnih narodnosti,
vsak ima svoje poti.

Pri nekaterih so lažje,
pri nekaterih so težje,
a vse je treba prehoditi,
če želiš do konca priti.

Vsak lahko doseže, kaj želi,
a je treba tudi nekaj narediti,
toda vsak človek mora enkrat oditi.

Tako že milijone let živimo,
se rodimo in zaspimo,
za vedno se poslovimo.

Nika Mihalič, 6. a

Lovec išče zlat novc

V daljnem gozdu je živel lovec,
ki iskal je zlat novc.

Odšel je v peščeno puščavo,
naletel je na nekakšno zabavo.

Z njimi se je šel malo poveselit,
to je bilo treba tudi malo nagradit'.

Zabava se je bližala h koncu
in odpravil se je k svojemu potomcu.

Zaspal je pri svojem posvojenču,
ki živel z zlatim novcem je v bližnjem loncu.

Nika Mihalič, 6. a

Spomin na zimske radosti

Spomin prečudovit je trenutek,
v tebi takrat vzbudi se lep občutek.

Bilo je nekega dne, ko še majhna sem bila,
zapadlo obilo je snega.

Tega res sem se razveselila,
saj vedela sem,
da bom lahko velikega snežaka naredila.

Še bolj vesela sem bila,
ko sem ugotovila,
da cela družina na sneg bo šla.

Bilo je zabavno,
ko po snegu smo se podili,
se kepali in se lovili.

Ko po hribu drveli smo na saneh,
po hribu odzvanjal je otroški smeh.

Doma smo se s toplim korakom pogreli
in bili smo veseli,
da smo prečudovit dan preživeli.

Eva Žitnik, 6. b

Ko spomini zadišijo

Ko spomini zadišijo,
se občutki prebudijo.
Spomni nas na ta lep trenutek
in tudi vsak osnutek.

Lahko ti zadišijo cvetlice
ali pa okus kakšne dobre pice.
Vse, kar lepo ti zadiši,
vsak spomin prebudi.

Ko spomini zadišijo,
te misli preletijo,
saj spomnijo te na trenutek
in tvoje najboljše občutke.

Ko spomini zadišijo,
ni časa, ni meja, ni razdalje,
le topli trenutki,
ki vedno znova grejejo srce.

Kiana Kocbek, 6. b

Spomin na otroštvo

Ko piškoti zadišijo,
me prav razveselijo,
saj v meni vzbudijo
pozitivno energijo.

Ko majhna sem bila,
sem komaj čakala,
da babica bo rekla,
da bom lahko piškote pekla.

Čeprav je moka povsod ležala,
me babica zaradi tega ni kregala.
Tudi jajce se mi je na tla razlilo,
a babice to prav tako ni jezilo.

Kljub vsem
preprekam tem
piškoti so uspeli
in dober okus so imeli.

Ko danes piškoti zadišijo,
v meni spomin na otroštvo vzbudijo.

Ela Ficko, 6. b

Ko spomini zadišijo

Ko spomini zadišijo,
sledi v preteklosti pustijo,
čas vztrajno briše hladne zime,
a pušča nam prijetne spomine.

Spomnimo se srečnih dni,
izbrišemo vse, kar nas teži.
Vse, kar je, bo nekoč minilo,
zrcalo časa – kot bi se razbilo.

So spomini na oddaljeno pomlad,
ko fant je k dekletu hodil vasovat.
Sedaj sta srečno poročena,
pomlad ne vrne se nobena.

Otroci in vnuki sprašujejo, kako je takrat bilo,
zapomnijo si kakšno zgodbico.
A včasih spomini zopet oživijo,
kot iskre ognjemeta na nebu zažarijo.

Ajda Kolar, 6. b

Moja mama

Moja mama je moja vzornica in mama,
ki zaradi skrbi za družino ni nikoli sama.
Študij uspešno ona je končala
in življenje nama z bratcem dala.

Vsak dan pridno v službo hodi,
ni prosta kot ptička na svobodi.
Tam marljivo ona dela,
naj bo torek ali sredo.

Doma je tudi delovna in pridna,
vloga njena je na vsakem koraku vidna.
Kuha, pere in pospravlja,
kar neposlušen bratec na glavo postavlja.

Ko smo bolni, nas neguje,
nad težavami ne obupuje.
Vestno temperaturo nam izmeri,
da kaj hudega nam se ne primeri.

Ajda Kolar, 6. b

Ko spomini zadišijo

Ko spomini zadišijo,
se družina odpravi na goro,
kjer zadiši planinski čaj,
ki ga popije stric Taj.
Zunaj dišijo rože,
ki jih je posadil gospod Jože.
Ko zjutraj kavica zadiši,
se naša zlata mamica prebudi.
Ko zjutraj pride za prijatelje čas,
se navihani Gal smeje na ves glas.
dedkov vrt in babičin kruh,
ogelj v peči, ki gori,
vsaka dobra mala stvar
v meni spet zažari.

Kim Kokol, 7. c

Spomini te noči

Še vedno valovi nosijo spomine te noči,
ko temno in vse mrzlo je bilo,
a v meni toplota je vrela
in moje srce objela.

Hotela sem skočiti,
a me ni hotel izpustiti.
"Če skočiš ti, skočim jaz,"
mi je rekel in me za roko prijel,
a če le izpustiti bi me hotel.

Ladja se bo kmalu potopila
in z ljudmi globoko utonila,
a midva močno sva se držala
in skupaj jokala.

Vedela sva le eno:
skupaj sva živela in skupaj bova umrla.
Tako je tudi bilo –
naenkrat sva se izpustila
in se med valovi izgubila.

Una Stojanović, 7. c

Skupna selitev

Oj, ti ptička, ti zunaj,
na zeleni smreki,
ki bo prav kmalu
v svoji beli preobleki.

Zima prihaja in z njo
tvoja jata v tople kraje odhaja.
Hitro pripravi svoje nožice,
da ti ne odletijo druge ptice.

Pot bo dolga in naporna,
a nič ne skrbite,
saj vedno kot eno
skupaj poletite.

Ko se utrudite,
drug drugemu moč ponujate
ter se proti prav vsemu
skupaj bojujete.

Tako vedno pridete do cilja
kot eno,
ki vas ne ustavi
bitje prav nobeno.

Nika Dravec, 7. c

Pisanje pesmi

Lahko, da je pisanje pesmi
prav tako za nič
kot čivkanje ptic,
ki na koncu poletijo v nič.

Tako čakaš in čakaš,
pa ne dočakaš
enega poleta ptice,
v popolni tišini nobene sinice.

In ko že skoraj odnehaš,
se ti ideja porodi
in tako zrnje nasuješ ji,
tako da jih kar sto z neba prileti.

Zato jaz kljub neuspehu,
rada pišem pesmi,
saj se ne nagibam le k uspehu,
temveč k miru in ljubezni.

Nika Dravec, 7. c

Kaj je to?

Kaj je to?
Je to pesem ali zgodba?
Jaz tega ne vem.

To je lahko tudi zid
ali strop,
saj jaz tega ne vem.

Mogoče je to šola,
mogoče je vrtec,
saj jaz tega ne vem.

Po dolgem času sem ugotovil,
da je pesem o šoli,
zate in zame,
za vse je enako,
saj jaz to vem.

Rok Barbarič, 7. c

Potepuh in maček

Nekoč potepuh se je po vrtu sprehajal
blizu kraljevskega razvajenega mačkona,
ta bi ga bil takoj spodil,
tega brezdomnega, umazanega falota,
toda potepuh prej je pristavil:
»Nimaš me pravice spoditi,
saj to ozemlje vendar ni tvoje.«
»Ti pa meni miru kaliti!«
mu maček nazaj hitro zabrusi.

Prepiru pridružijo se vsi ostali,
toda vsi so na mačkonovi strani,
kajti kdo želel bi na potepuhovi biti,
od njega ne moreš še kovanca dobiti.
Tako mora potepuh osramočen oditi,
saj on vojne nobene ne more dobiti.

Nika Dravec, 7. c

Pot

Pot je izbira:
lahko je dobra
ali slaba – napačna
ali prava.
Lahko je pot do najlepše obale
ali pa do strme skale.
Zato izberi pravo pot,
da boš vesel doma
in še kje drugod.

Baškim Sadrija, 7. c

Pisala

Pisala so pisana,
velika in mala,
drugačna te vrste.

Poznamo kulice, barvice, svinčnike in še več.
V šoli so pomembna –
če nimaš nobenega,
ne moreš pisati.

Zato so pisala pomembna
in jih ne izgubiti,
da se boš lahko učil.

Rok Barbarič, 7. c

Ko bom velika ...

Ko bom velika,
ali bom še vedno ista slika?
Ali bo na našem vrtu še vedno ista pritlika?
Ali pa mogoče ne bo več Pacifika?

Na ta vprašanja noben odgovoriti ne zna,
saj odgovorov nihče ne pozna.
Če bi le lahko malo v prihodnost pokukali,
verjamem, da ne bi na nekaterih področjih
obupali.

Ko bom velika,
ali bo v mojih očeh kakšna razlika?
Ali se bo spremenila tudi politika?
Toliko vprašanj, a odgovorov nikjer.
Tu je le mama, ki kaj zanika,
in oče, ki ga briga, pa pika!

Selina Pajić, 7. c

Pesem

Lahko da pišeš pesem,
ko si resen.
Lahko da pišeš pesem,
ko si žalosten in nesrečen.
Lahko da pišeš pesem,
ko si vesel ali pa presrečen
in si znorel.

Toda, kaj v bistvu je pesem?
Kaj jo sestavlja
in kaj to pomeni?
Ali so v njej vključeni
tudi frazemi?

Vsak drugačne pesmi piše,
včasih kdo tudi kaj nariše.
A nikoli ne veš,
kaj lahko od njih pričakuješ,
saj v vsaki nekam drugam
odpotuješ.

Selina Pajić, 7. c

Nisi ista

Nisi več ista – tako kot včasih,
ko si se še smejala,
če si imela kaj v laseh,
ko ljubezen ni bila zate bolezen
in ko je zdravje –
najpomembnejše bilo prvo poglavje.

Tvoja razlika dotika se me,
seveda brez fizičnega stika,
saj to je le drugim slika,
ki ni kaj velika.
Tu je le družina brez sina,
s štirimi dekleti,
ki imajo vsaka o svojem življenju
kaj zapeti.

Selina Pajić, 7. c

Sanje

Velikokrat sprašujem se,
ali dovoljeno je
sanjati brezmejno
in v sanje verjeti iskreno!

Bodo sanje se izpolnile
ali me bodo le razžalostile?!
So moje sanje sploh mogoče
ali jih lahko izpolni vsak, ki hoče?

Ali so moje sanje sploh realne?
Ali so zgolj le sanje?

Jaz verjamem v svoje sanje
in stremim k temu,
da bodo nekoč realne.

Verjamem, da moraš verjeti,
če hočeš zares začeti.
Začeti živeti svoje sanje!

Sanje so kakor najlepša pesem,
so kakor najlepši cvet
in kakor najsrečnejši poet.

Eva Brumen Košar, 8. a

Pot sanj

Sanje so pot, ki ji vsi sledijo,
vrata v svetove nam odpirajo.
Svetleče upanje v nas prebujajo,
čeprav za prihodnost vse še je neznano.

Na poti svoje želje uresničujemo,
na napakah se učimo.
Cilje si zastavljamo
in težave premagujemo.

Pot sanj je dolga,
a vredna vsakega koraka.
Zato nikar ne obupaj –
na koncu nekaj lepega te čaka.

Lora Karakaš Korošec, 8. a

Letni časi

Listje odpada,
začenja se šola,
vroče več ni,
to je znak,
da pesem že k nam hiti.

Začenja se mraz,
z njim božični čas,
se obdarjamo vsi,
čakamo,
da novo leto prihiti.

Je že pomlad
in vse cveti,
vendar poletja se že vsak
neizmerno veseli.

Prišlo je poletje,
počitnice so tu,
že hitimo na morje
s kopalkami v kovčku.

In pride spet jesen,
nato ponovno zima,
za njo spet pomlad
in na koncu spet poletje.

Tia Šprem, 9. a

Vzornik

Vzornik je lahko kdor koli,
nogometaš ali najboljši košarkaš.

Vzornik je lahko tvoj starš
ali pa dober odbojkar.

Ni važno kdo,
važno je,
da iz tebe nekaj bo.

Ne, lahko je to hudo,
če vzornik ne gre, ne gre v glavo.

Vzornik si lahko sam sebi
ali pa prijatelj, ki stoji ob tebi.

Jaka Gačnik, 6. b

Mamina toplina

Mama draga, si kot sonce zjutraj,
tvoja toplina preseže vsak oblak.
Tvoj nasmeh kot pomladni vetrič zadiši,
tvoja ljubezen me vedno osreči.

Ko pot je težka in ko težek je korak,
ti nežno me vodiš, da izgubim ves strah.
Kot luna noč varno objema,
ti si luč, ki nikoli ne zadrema.

Kuhinja diši po tvojih rokah,
kot čarovnica pleteš ljubezen v vsak zrak.
Tvoj glas mi je pesem, tvoj pogled je kot 7 svetov,
brez tebe življenje bi bilo brez cvetov.

Tvoj nasmeh je kot biser v temi,
tvoj dotik me z močjo napolni.
Kjer veter zavija in čas se ustavi,
tvoj objem vse skrbi mi odpravi.

Mama, hvala ti, da si vedno tu,
v nevihti, soncu, v tišini in hrupu.
Tvoj objem je dom, kjer koli sem že,
moja ljubezen do tebe nikoli proč ne gre.

Tine Gabor, 9. a

Planet Zemlja

Planet Zemlja je moder in lep,
začelo pa se je,
ko na njem ni bila še niti ena smet.

Zemlja imela je veliko čudnih bitij,
izumrla pa so,
ko so padali meteoriti.

Nekega dne pa se pojavimo mi
in začnemo izumljati nove stvari.

Izumili smo žarnico, odkrili
elektriko
in na žalost tudi plastiko,
ki okolju škoduje in ga uničuje.

Tako planet ni bil več tako lep,
na vsakem kotičku je bila vsaj ena
smet
in začelo je smrdet'.

Tukaj so onesnaževalci, ki
onesnažujejo,
so pa tudi ljudje, ki se trudijo,
da bi ostal čist in lep.

Polona Gorenšek, 5. b

Moj vzornik

Moja vzornica je pametna
in rada se igra.

Rada tudi ustvarja
in zamisli mi podarja.

Me podpira,
ko mi kdaj ne gre,
in me vrže s tira.

V veliko rečeh se razlikujeva,
ena ima raje rumeno,
druga pa zeleno.

In to je moja vzornica –
zabavna je in je prijazna.

Polona Gorenšek, 5. b

Moji vzorniki

Moj vzornik ni samo en,
je kar cela moja družina,
pomagajo mi v vseh letnih časih,
tudi če je zima.

So pametni in prijazni,
pomagajo mi
in se borijo proti vsej golazni.
Njih zelo rada imam,
zato jih nikamor ne dam.
Oni zame najboljši so,
vedno mi pomagajo.

Lana Figeš, 5. c

Moja vzornica mami

Moja vzornica je mami,
saj z mano se rada sprehaja po travi
in se zaupno pogovarja.
Učence v šoli poučuje
in jim nasmeha podarja,
v njih znanje in srčnost krepi,
zato jo učenci radi imajo vsi.
Doma pa mami za družino poskrbi,
nam kosilo pripravi,
prah pobriše in okna obriše,
še posebej pa rada piše
in zvečer hitro zaspi.
Mami je moj vzornik,
ker je moj najboljši podpornik.

Nejc Korošak, 8. c

Vzornik

Vzornik si, ker vedno veš,
kako po pravi poti greš.
Tvoj pogum mi kaže smer,
kakor v temi je moj nasvet.

Vedno strmiš k višavam,
ne ustaviš se pri sanjah.
Vsaka zmaga tvoja je,
kot nekakšna svetla luč vodi me.

Prijatelj moj, tvoj zgled žari,
v iskrenih dejanjih moč se rodi.
Ne gre le za uspeh, ki ga slaviš,
temveč srce, ki ga z njim deliš.

Hvaležna sem, da te imam,
v tebi je moč, ki jo spoštujem vsak dan.
Vzornik, prijatelj, kot luč v temi,
naj tvoj sijaj bo vedno ob meni.

Lana Mirt, 9. b

Moj vzornik – mama

Moja mama peče pito
in mi zraven plete kito.
Sesa, lika, kuha in čisti,
da bi bilo koristni.

Vsak dan se znova postavi na noge,
da izpraši preproge.
A moja mama je veliko več,
v rokah nosi neviden meč.

Čeprav se trudi, dela in pomaga,
jo mika tudi zabava.
Rada skoči in zapleše
ter nam na obraze nasmeške pričara.

Maša Marko, 5. d

Vzornik

Vsak svojega vzornika ima,
le-ta pogum mu da.
Vzornik včasih ob tebi je,
lahko pa samo v glavi stanuje.

Ko namišljen je,
z njim rad pogovarjaš se.
Ko pa vzornik ob tebi je,
dobro počutiš se.

Lahko pa vzornika osebno ne poznaš
in o njem samo sanjaš.

Vzornika sam si izbiraš
in si ga z leti spreminjaš.
Takšnega vzornika kot imaš,
tako se odražaš.

Ne glede na to, kakšnega vzornika
izberemo,
smo srečni, da ga imamo,
včasih pa v njega odrastemo.

Maj Kolar, 8. c

Vzornik

Vzornik je lahko bober
ali pa nekdo spreten in dober.
Lahko je nogometaš
ali pa košarkaš.

Vsak ga mora imeti,
a ne sme biti slab,
tudi ne ropati bank,
temveč nekaj mora narediti rad.

Ni nujno, da je športnik,
lahko je ustvarjalen kulturnik,
ki riše in piše veselo
in obožuje svoje delo.

Če je to družinski član,
ki vse z veseljem naredi sam,
je lahko tudi tvoj vzornik,
saj to naredi on, ne pomivalnik.

Liam Urošević, 6. a

Pravi prijatelj

Zame je pravi prijatelj tisti,
ki ti nikoli ne nagaja,
ki ti vsakič seže v roko z desnico
in ti vedno pove resnico.

Pravi prijatelj ti torej ne laže,
vedno ti pot v pravo smer kaže.
Nikoli te ne pusti v zagati
in ti vedno pomaga vstati.

Pravi prijatelj te ne obrekuje
ali celo poškoduje.
Zato se po njem
lahko zgleduješ.

Gal Draškovič, 7. c

Moj vzornik

Moj vzornik ni zvezda,
ki žari v noči.
Ni slaven, bogat,
ne hodi v zlati koči.

Ni na naslovnica,
ne govori o moči,
a vsak dan pomaga živeti.

Moj vzornik je človek preprost,
a velik,
vsak dan opravi delo,
če je hrib strm in velik.

Vzornik je lahko kdor koli,
lahko je tudi poštar,
ki vsak dan ti časopis prinaša.

Tudi sam si si lahko vzornik.

Jure Smiljan, 6. b

Moj vzor

Ko takole razmišljam in premišljujem,
kdo je moj vzor
ter komu odgovor sploh dolgujem,
kaj kmalu ugotovim,
da odgovor pred nosom zadržujem.

Za vzor imam ljudi,
ki drugačni so kot vsi,
ki jih ni strah izraziti svojega mnenja
ali živeti svojega življenja.

Ki velikih dejanj ne delajo
le zaradi želje drugih
ali mnenj ljudi tujih,
temveč zaradi svojih čutenj in želja,
ki delajo njihovo življenje edinstveno.

Nika Dravec, 7. c

Otrok – nepopisan list

Ko se otrok rodi,
se ga v zibko položi,
nič ne ve, nič ne vidi,
takrat je kot nepopisan list.

Čez čas mamico vidi,
se nauči hoditi,
pa tudi govoriti,
ta list dobi že prve povedi.

Nato pa pride v vrtec,
se grdih besed nauči,
se napišejo malo grše povedi.
V šoli pa naredijo mir in red,
tam druge otroke spoznava,
ki vsak s svojo zgodbo prihaja.

Ko pa ta otrok odraste,
takrat ni več prazen list,
takrat je že kar cel spis.

Maj Kolar, 8. c

Čarobni gozd

V nekem gozdu sredi vasi pravijo,
da straši.

Iz njega nekaj čudno se kadi
in prihajajo nenavadni zvoki.

Tam noben ptič ne živi,
saj preveč je glasno,
da bi ga slišali peti.

En dan pa nek človek gre v gozd,
da vidi to norost.

Vidi hiško sredi gozda,
iz katere se kadi in po zlatu diši.

Človek potrka in vstopi,
vendar nikogar ni več v tej lopi.

Ko človek izstopi,
spet se kadi
in nekakšen palček tam hodi.

Nato začne se velik pogovor,
se smehljata in hihitata.

Naenkrat človek temo spremeni,
ko vidi zlato v hišici.

Palček se odloči, da mu zlata ne da,
saj se je trudil vsa ta leta.

Začela se je vojna,
a čudno, ko so prišli,
nikogar niso videli.

Hišica je odšla
in za vedno je bila pozabljena.

Polona Gorenšek, 5. b

Čudežen asteroid

Bila je punca po imenu Mojca, ki je imela zelo rada šolo. Vedno je bila pred vsemi v znanju, računanju in pri domači nalogi.

Bil je normalen dan in Mojca je vse spet prehitevala v znanju, dokler ni pred oknom švignil velik asteroid. To je bil asteroid tip 821, ki je imel moč, da vsem, ki ga vidijo, izbriše znanje iz možganov. Videla ga je tudi Mojca in drugi učenci, ki so končali naloge in gledali skozi okno. Vsem se je takoj izbrisalo znanje in počutili so se praznih glav. Naslednji dan je šola poklicala najboljšega detektiva iz Amerike, Roka Formsa, ki je dobil nalogo, da razkrije moči asteroida tipa 821. Zavzeto se je lotil naloge. Čez nekaj tednov je detektiv ugotovil, da ta asteroid izsesa znanje iz možganov, če ga pogledaš.

Edini asteroid, ki te lahko ozdravi, pa je asteroid tip 476 – ta ti pomaga do boljšega znanju ali pa ti ga povrne. Ob polni luni bi se ta asteroid pojavil samo v Jankovem dolu. Zato so morali vsi otroci, ki so si želeli povrniti znanje, oditi tja.

Tako so tudi storili in šola se je detektivu pisno zahvalila za vrhunsko pomoč. Šola in detektiv so sklenili pogodbo za pomoč pri prihodnjih zapletih.

Liam Urošević, 6. a

Gozdna pot

Nekoč, za tremi gorami in tremi deževnimi gozdovi, je živel reven, a pogumen deček. Živel je v stari koči sredi gozda z bolnim očetom.

Nekega lepega dne je mladenič bral časopis in prebral, da se na zapuščenem gradu nahaja zlat prstan, ki je zelo poseben in zelo dragocen, saj z njim, kar si zaželiš, tudi dobiš. Ko je to prebral, je že bil večer, zato se je spravil v posteljo. To noč je sanjal, da je dobil ta zlati prstan in si zaželel, da bi živel v prelepi palači in da bi njegov oče ozdravel.

Naslednje jutro je pomislil, da se to, kar je sanjal, lahko zgodi tudi v 'pravem' življenju. Odločil se je, da bo šel iskat ta zapuščeni grad, in s seboj vzel tri krajcarje. Poslovil se je od očeta in odšel. Na poti je srečal pastirja, ki je s koso mučil pujsa. Dečku se je pujs zasmilil. Pastirja je vprašal, ali mu da pujsa za en krajcar. Pastir je vzel krajcar in spustil pujsa. Deček in pujs sta šla naprej. Srečala sta otroke, ki so kači z vrvico zavezali vrat. Dečku se je kača spet zasmilila. Otroke je vprašal, ali zamenjajo kačo za krajcar. Otroci so vzeli krajcar, odvezali vrvico in spustili kačo. Vsi skupaj so odšli naprej. Srečali so hudobno čarovnico, ki je s palico udarjala psa. Dečku se je pes zasmilil. Hudobno čarovnico je prašal, ali lahko dobi psa za krajcar. Deček je dobil psa in ostal brez krajcarjev.

Nadaljevali so pot in našli so zapuščeni grad. Odšli so noter in našli zaboj. Deček je ga odprl in v njem našel zlat prstan. Vsi so bili veseli.

Bile so tudi pasti. Deček je nerodno stopil na past in bil zastrupljen. Umrl je. Živali so vzele prstan, pobrale dečka in odšle domov. Ko so prišle domov, so si zaželele, da bi deček naslednje jutro spet živel.

To se je res zgodilo. Bili so veseli in živeli so srečno do konca svojih dni.

Luka Ponudič, 6. a

Vrnitev kačjega kralja

Nekega jutra se je deček zbudil in skozi garderobno okno zagledal mogočnega kačjega kralja s svojo armado kač. Obvestil je vse svoje stražarje in jih prosil za pomoč.

Čez nekaj trenutkov je opazil tri kače, ki so ga napadle in mu sunile vseomogočni prstan. Deček ni imel nobene možnosti. Ko so kače odšle, se je znašel v stari, zapuščeni bajti, v kateri je živel pred tem.

Po dvajsetih nočeh so se pred vrati pojavili trije lepi principi na treh lepih belih konjih in prisegli, da bo deček dobil prstan nazaj. Takoj so se odpravili na dolgo pot. Potovali so sedem dni in sedem noči. Končno so prišli na cilj. Brezglavo so napadli grad in nekako ukradli prstan. Kačji kralj se je razbesnel in z repom zamahnil tako silovito, da so se drevesa podirala. Deček, trije principi, mačka, kača in pes so pobegnili, kolikor hitro so mogli. Toda naleteli so na kralja sedme dežele, ki je seveda hotel železni prstan. A poskusil je zaman.

Spet so potovali sedem dni in sedem noči. Čudežno so prispeli pred palačo, namesto pred staro bajto. Takrat so opazili, da je dečkova mati bolna. Niso vedeli, kaj narediti. Deček je premišljeval o bolezni, toda ni prišel do nobene ideje. Povprašal je še prince, ki so pa imeli zamisel. Njihova ideja je bila, da si deček zaželi prijazno, pametno in dobro zdravnico.

Zdravnica se je kar prikazala v palači. Mamo je ozdravila že v nekaj urah. Deček pa se je vanjo zaljubil in živeli so srečno do konca svojih dni.

Jan Horvat, 6. a

Iskanje ljubezni

Nekega dne se je mladenič odločil, da si bo ponovno poiskal nevesto. Mami je pustil prstan, pri iskanju pa se mu pridružilo dekle iz sosednje hiše.

Mladenič in dekle sta hodila tri dni do prvega gradu. Tam je mladenič potrkal na vrata in odprl mu je stražar. Spustil ga je do princese. Ta princesa je bila zelo lepa, toda mladenič je kmalu ugotovil, da je neumna, zato sta šla naprej. Ko se je zvečerilo, sta se mladenič in dekle utaborila v gozdu. Dolgo sta se pogovarjala, potem pa je dekle skušalo nekaj povedati, a jo je prekinil veter, ki ji je v obraz odpihnil listje. Dekle se je zasmelo in ob tem je mladenič pomislil, da ima takšen smeh, kot da bi cingljali zvončki. Nekaj časa sta se še pogovarjala, potem pa zaspala. Zjutraj sta nadaljevala pot in kmalu prispeta do drugega gradu. Mladenič je tam potrkal in stražar ga je odpeljal do princese. Ta je bila zelo pametna, žal pa ni bila lepa, zato sta šla naprej. Ustavila sta se pri jezeru, da bi se spočila. Tam se je mladenič zazrl v dekletove oči in pomislil, da so lepe kot zvezda in modre kot tisto jezero. Dekle je ob jezeru zaspalo, mladenič pa ne. Do njega je priplavala zlata ribica. Mladenič jo je vprašal, ali se bo sploh kdaj zaljubil, in riba mu je odgovorila, da se bo kmalu.

Ko se je dekle zbudilo, sta šla naprej. Čez nekaj časa sta prispela do tretjega gradu. Mladeniču je odprl stražar in ga odpeljal do princese. Ta princesa je bila lepa in pametna, a mladenič se vanjo ni zaljubil. Žalosten je odšel iz gradu in razmišljal o dekletovih očeh in o njenem nasmehu. Ugotovil je, da se je zaljubil v dekle.

Ko je prišel do nje, mu je tudi ona povedala, da ga ljubi. Zato sta se vrnila domov. Mladič je pustil prstan mami, saj je imel že vse, kar si je želel. Z dekletom se je kmalu poročil in skupaj sta živela srečno do konca svojih dni.

Lara Komljenović, 6. a

Ukraden železni prstan

Minevali so dnevi in počasi so vsi na vasi izvedeli, da ima deček čarobni železni prstan. Zato je deček moral biti zelo pozoren, da mu ga ne bi kakšen tat ukradel. Čez sedem dni so na vrata palače potrkali trije prevaranti, ki so se izdajali za izgubljene popotnike.

Deček jih je sprejel v palačo, ne da bi vedel, da so neprivrženi. Ko je deček zaspal, so mu prevaranti ukradli prstan in odšli. Deček se je zjutraj zbudil ves žalosten, saj ni našel ne prstana ne popotnikov. Odločil se je, da jih bo šel iskat skupaj z mačko in psom.

Čez tri dni so se vsi skupaj odpravili na pot. Po treh dneh hoje so zagledali kmeta, ki je oral. Deček je opazil, da je kmet utrujen, in mu pomagal. Po opravljenem delu ga je vprašal po treh prevarantih. Kmet mu je svetoval, naj gre do krčmarja. Ko so prišli do krčme, so videli dva tatova. Pes ju je hitro pregnal in s tem krčmarju naredil uslugo. Deček ga je vprašal, ali je kje videl tri prevarante. Krčmar mu je rekel, naj gre do stare ženice, saj jih je ona nazadnje videla. Deček, pes in mačka so se napotili k stari ženici. Ko so prišli do nje, so videli, kako sadi zelenjavo. Deček ji je pomagal posaditi zelenjavo in jo vprašal po treh prevarantih. Starka je povedala, da je včeraj na vrhu hriba videla ogenj, okoli njega pa tri temne sence.

Deček, mačka in pes so se odpravili na hrib in počakali, da se zvečeri. Ko je bila že čista tema, so zagledali ogenj, okoli ognja pa tri sence. Približali so se k ognju in zagledali tri prevarante. Počakali so, da so tatovi zaspali, in jim ukradli prstan nazaj.

Vsi srečni in veseli so se odpravili domov. Naredili so si pravo pojedino, saj so znova dobili ukradeni prstan.

Jure Komljenović, 6. a

Ognjeni zmaj se premaga

Nekega dne je živel deček, ki je izgubil mamo in očeta. Deček ni živel sam, ampak z živalmi, ki so mu pomagale pri nekaterih opravilih. Poleg njegove majhne hišice je stala ogromna palača, v kateri sta živela princesa in princ.

Nekega dne sta se odločila, da se bosta dečku maščevala, in sta odšla do njegovega doma. Prišla sta, pozvonila in rekla: »Če nama ne odpreš vrat, bova poklicala najmočnejšega zmaja.«

Zmaj je to slišal in rekel: »Nikoli me ne boš premagal in za vedno bomo uničil tvojo hišo.«

Deček je poklical svoje prijatelje – živali – in skupaj so napadli zmaja. A zmaj je bil premočan in je uničil vse, kar so imeli.

Deček je razmišljal in razmišljal ter ugotovil, kako lahko premagajo zmaja. Rekel je: »Živali, prinesite mi ščit in meč.« Živali so mu prinesle meč in ščit, in skupaj so premagali zmaja.

Zlobna princ in princesa sta umrla, v palači pa so pripravili pogostitev in od takrat naprej živeli srečno do konca svojih dni.

Naja Kroat 6. a

Punca ob ribniku

Ko se je deček zbudil, ga je mama prosila, naj gre k bližnjemu mlinu po moko. In tako je tudi storil. Obul si je škornje, si nadel kapo in odšel.

Bil je le nekaj korakov stran od mlina, ko je zaslišal krike. To je bila prečudovita dolgolasa punca, ki je potrebovala njegovo pomoč. Obtičala je v ribniku, ko je lovila ribe – padla je vanj in noga se ji je zapletla v alge. Deček jo je vlekel in vlekel, a ni šlo. Punca je brezupno padla nazaj v vodo. Minilo je nekaj sekund, ko so iz vode pričofotale tri ogromne ribe in jo prinesle na površje. Fantu so se na široko odprle oči – ni mogel verjeti, da je to njegova prijateljica, ki mu je nekoč pomagala najti železni prstan. Zahvalil se je ribi, ona pa mu je odvrnila: »To bo tvoja naslednja nevesta.« Fant ni bil presenečen, saj je bila punca res zelo lepa. Riba je nato s svojimi prijateljicami odplavala naprej.

Punca je prespala pri njih. Dobila je svojo sobo in suha oblačila. Zjutraj, ko se je zbudila, je ugotovila, da okoli vratu nima več svoje ogrlice. Zadrta se je: »Ni ogrlice!« Fant je takoj pritekel k njej. Punca je začela jokati v njegovem objemu. Takrat je deček opazil miško, ki je v luknji nosila njeno ogrlico. Začel je tekati za njo, a se je hitro skrila nazaj v luknjo. Usedel se je pred luknjo in se začel z miško pogovarjati. Rekel ji je, da lahko dobi celo jabolčno pito, ki jo je spekla njegova mati. Miška je končno prilezla iz luknje in mu v roke izročila ogrlico. Punca je gledala z odprtimi očmi. Ni mogla verjeti, kaj se dogaja. Fant ji je nadel ogrlico okoli vratu.

Bila je mrzla zima in padal je sneg. Bil je božič, ki je s snegom prekril vso sosesko. Mati je že postavila smreko. Deček je odšel ven na sprehod, saj je bilo zunaj zelo lepo. Obstal je in gledal zasnežen gozd, ki se je svetlikal. Nato je opazil snežno lisico, ki mu je pustila svetleči se prstan. Pobral ga je. Lisica pa mu je rekla: »To boš podaril njej.« In v hipu izginila.

Fant je šel v trgovino in puncu kupil darilo. Bila je že noč, ko se je vrnil in ji darilo izročil. Bila je presrečna, ko je videla čudovito belo obleko, nato pa je iz žepa potegnil prstan in jo zasnubil. Imela sta prekrasno poroko. Materino srce so napolnili vnuki. Živel so srečno do konca svojih dni.

Nadja Stojanović, 6. a

Iskanje neveste

Ko se je mladenič maščeval princu in princesi, se je odločil, da pa le ne bo tako hudoben, in jima je odnesel nekaj hrane. Nato se je odločil, da bo šel po svetu in si poiskal svojo nevesto. To je povedal mami, ki je bila zelo vesela. Poslovil se je od živali in mame. V torbo je dal tri kose kruha in eno obleko.

Mladenič je hodil in hodil in prispel do lepega gradu. Potrkal je na vrata in odprla mu je lepa princesa. Vprašal jo je, ali bi bila njegova nevesta. Lepa princesa ga je zavrnila, a vseeno nekaj zahtevala. Mladenič je iz torbe vzel kos kruha in ji ga položil v roke. Nato je šel naprej.

Hodil je, hodil in hodil in prispel do zelo lepega gradu. Potrkal je na vrata in odprla mu je zelo lepa princesa. Vprašal jo je, ali bi bila njegova nevesta. Zelo lepa princesa ga je zavrnila. V roke ji je položil kos kruha. Mladenič je ves potrht hodil naprej. Prispel je do zelo, zelo lepega gradu, potrkal in vrata mu je odprla zelo, zelo lepa princesa. Vprašal jo je, ali bi bila njegova nevesta. Zelo, zelo lepa princesa ga je povabila na sprehod in sprejela njegovo ponudbo. A ko sta hodila nazaj proti gradu, nista več našla poti.

Na poti sta srečala žabo. Vprašala sta jo za pot nazaj proti gradu, a žaba ni vedela. Hodila sta naprej in srečala lisico, ki se je zabavala. Vprašala sta za pot nazaj, a tudi lisica ni vedela poti nazaj. Hodila sta dalje in srečala sta medveda, ki je jedel med. Vprašala sta ga za pot nazaj, a tudi on ni vedel. Hodila sta naprej. Srečala sta polža, ki je spal v svoji hišici. Vprašala sta ga za pot nazaj, a je spal naprej in se ni zbudil. Hodila sta naprej. Srečala sta siničko, ki je letela mimo. Vprašala sta jo za pot nazaj in sinička jima je pokazala pravo smer. Zahvalila sta se ji in ji dala še zadnji kos kruha, ki sta ga imela. Sinička se je zahvalila in odletela. Naslednji dan je mladenič svojo nevesto predstavil materi. Mati je bila zelo ponosna na nanj, saj si je našel čudovito nevesto, ki je bila zares zelo, zelo lepa.

Dan za tem sta se poročila. Na poroko sta povabila mladeničevo mater, živali, siničko in celo hudobno princeso in princa. Hudobna princesa je bila zelo žalostna, saj je vedela, da bi lahko bila ona mladeničeva nevesta, če mu ne bi nekoč vzela prstana.

Čez nekaj let sta mladenič in njegova princesa dobila otroka, ki sta ga poimenovala Sinička – v spomin na ptico, ki jima je pokazala pravo pot.

Nika Mihalič, 6. a

Princesin kuža

Nekega jutra sta se v revnem gozdu, v revni bajtici, zbudila princesa in princ. Razgledovala sta se. Naenkrat pa se je princ razjezil. Odšel je, čeprav ga je princesa poskušala prepričati, naj ostane – a zaman.

Princesa je bila vsak dan žalostna, nesrečna in včasih tudi vesela. Minili so že trije meseci in odločila se je, da bo odšla h kralju na grad, da bi lahko spet razkošno živela. Končno je prispela. Stražarja sta jo pospremila do kralja. Kralj jo je gledal. Princesa je rekla: »Ali lahko spet živim s tabo na gradu? Zdaj moram namreč živeti v grdi, majhni hišici v gozdu?«

Kralj ji je odgovoril: »Ne, saj si me ponižala in razočarala. Vedno gledaš samo na sebe, nikoli pa ne na druge.«

Princesa se je vsa žalostna obrnila proti vratom in odšla. Ko je hodila proti svojemu novemu domu, si je na glas rekla: »Joj, vedno je tako strog in vsem lahko ukazuje.«

Ko je prišla domov, se je odločila, da bo hišico pospravila. Nekega dne pa je šla na sprehod v gozd in tam našla prelepega kužka. Takoj ga je vzela s seboj domov. Vsak dan sta skupaj hodila na sprehode – razen enkrat ne, ko se je princesa zbudila in kužka ni bilo več ob njej. Povsod ga je iskala – po celem gozdu, celo h kralju je šla. A kužka ni bilo nikjer. Princesa je bila zelo žalostna. Usedla se je v travo in razmišljala, kako ga je imela rada in kako sta se skupaj igrala. Naenkrat pa se je pred njenimi očmi prikazal njen kužek. Na princesinem obrazu se je pojavil velik nasmešek.

Nenadoma pa se je pojavil tudi deček. Princesa mu je rekla: »O, hvala, ker si našel mojega kužka. Zelo si prijazen, sočuten in ljubezniv.«

Deček pa njej rekel: »Ni zakaj. Tudi ti si se spremenila – zdaj si zelo prijazna in sočutna.«

Od takrat naprej sta deček in princesa živela skupaj. Imela sta vrtiček, kužka in lepo pospravljeno hišico. In nekega dne sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Ema Zorko, 6. a

Železni prstan

Nekega jutra se mati in deček prebudita v svoji palači onkraj morja. Zjutraj je tam vedno lepo – ptički pojejo, sonce vzhaja in gozd se prebuja.

Nekega toplega jutra mati vpraša dečka: »Kdaj si boš poiskal svojo nevesto?«

Deček premišljuje in se odloči, da bo svojo nevesto poiskal kar takoj. Mama je nanj ponosna in mu pove, naj si vzame čas, da bo lahko našel pravo nevesto. Deček upošteva mamin nasvet in se odpravi.

Ko hodi po poti, se mu približa mačka in ga vpraša: »Kaj delaš tukaj v samotnem gozdu?«

Deček ji odgovori: »Tukaj sem, ker iščem bodočo nevesto.«

Mačka mu nato s svojo šapo pokaže prelep grad, obsajen z najlepšimi rožami in obdan z mogočnimi slapovi. Zdi se, da je grad blizu, saj se ga vidi – toda zelo je daleč, mu prišepne mačka.

Po enem dnevu hoje se deček ustavi in se spočije. Noč prespi v gozdu in ko se zjutraj zbudi, mu nežna kapljica rose pade na glavo ter ga opomni, da mora iti dalje. Deček že tretji dan potuje in nato zagleda veverici, ki skačeta po mogočnih drevesih. Ena od njiju lepo pozdravi dečka in ga vpraša: »Kaj delaš tukaj pri čarobnem ribniku?«

Deček se začudi in se čez nekaj časa opogumi ter vpraša: »Kaj je ta čarobni ribnik in kje?«

Deček čaka na odgovor, nato pa pogleda gor na drevesne veje – a veveričke ni nikjer. Ne da bi se spraševal, kje je in kaj je čarobni ribnik, hodi dalje svojo pot.

Nato sreča srno, ki je ujeta v veje. Deček jo reši, srna pa se mu zahvali in reče: »Ostala bom s tabo, saj me boš morda še potreboval.«

Po treh dneh hoje končno prispeta do gradu. Deček potrka na vrata, poišče kralja in ga zaprosi za princeso.

Kralj mu reče: »Princeso ti bom dal, če opraviš tri naloge.«

Deček se strinja. Kralj mu naloži prvo: »Prinesi mi zlato jabolko.«

Deček že ve, da bo dobil princeso, saj ima v svojem žepu čaroben prstan. Pobrska po žepu – prstana ni. Čez nekaj časa se spomni, da ga je pozabil doma. Srna takrat reče: »Šla bom iskat prstan.«

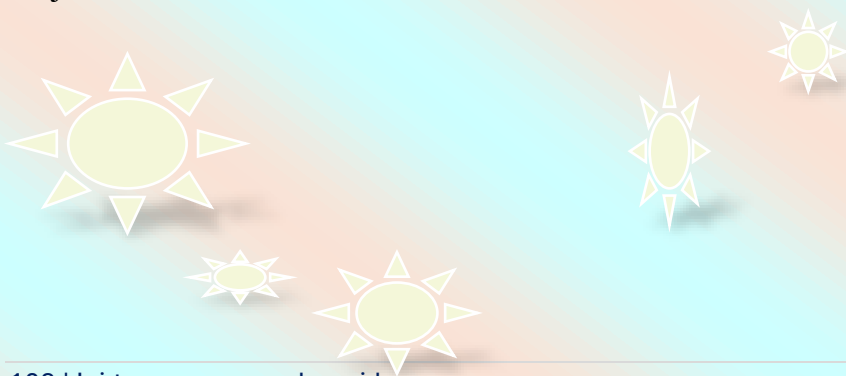
Srna se odpravi, deček pa jo počaka. Ko se vrne s prstanom, si deček zaželi zlato jabolko.

Nato ga odnese kralju. Kraj ostane brez besed in mu naloži še preostali dve nalogi. Deček ju opravi.

Kralj je zadovoljen in mu izroči princeso.

Deček in princesa se poročita, nato odideta do dečkove matere in tam srečno živita do konca svojih dni.

Julija Nedog, 6. a

Slash

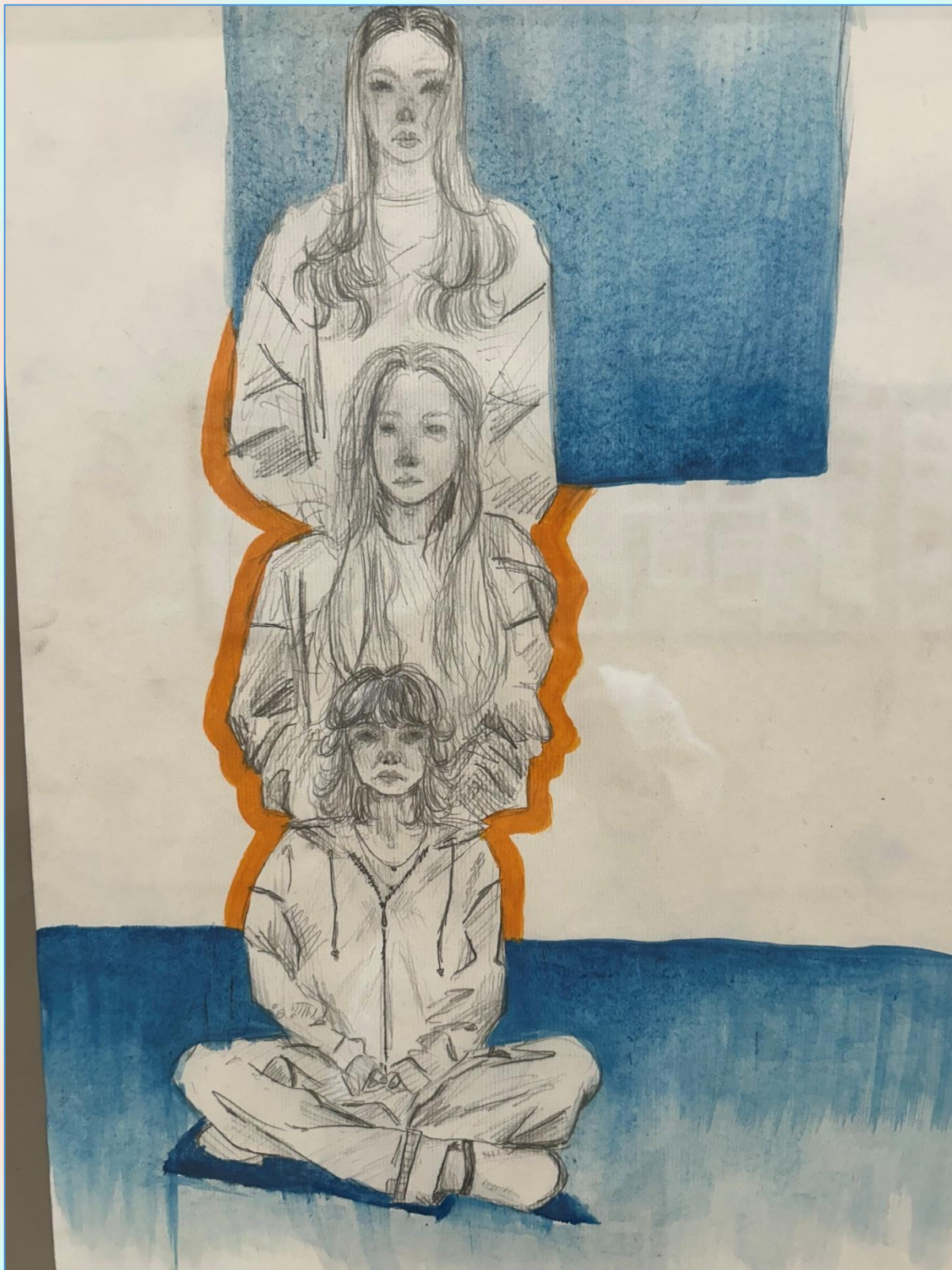
Odraščal je v malem mestu
in veliko časa kot otrok preživel na kolesu,
v srednji šoli začel je s kitaro,
čeprav je mislil, da iz njega nič ne bo nastalo.
Kitaro je igral po 12 ur,
kot da se je pripravljaj na božični Guns N Roses žur.

Kot otrok se je učil veliko (kitarskih) rifov,
čez nekaj let je imel veliko čikov,
ko se je ustanovila skupina Guns N Roses,
je bila njihova dominanca na sceni velika res.
Cigara v ustih bila je njegov zaščitni znak,
zato mu daleč naokoli nobeden ni bil enak.

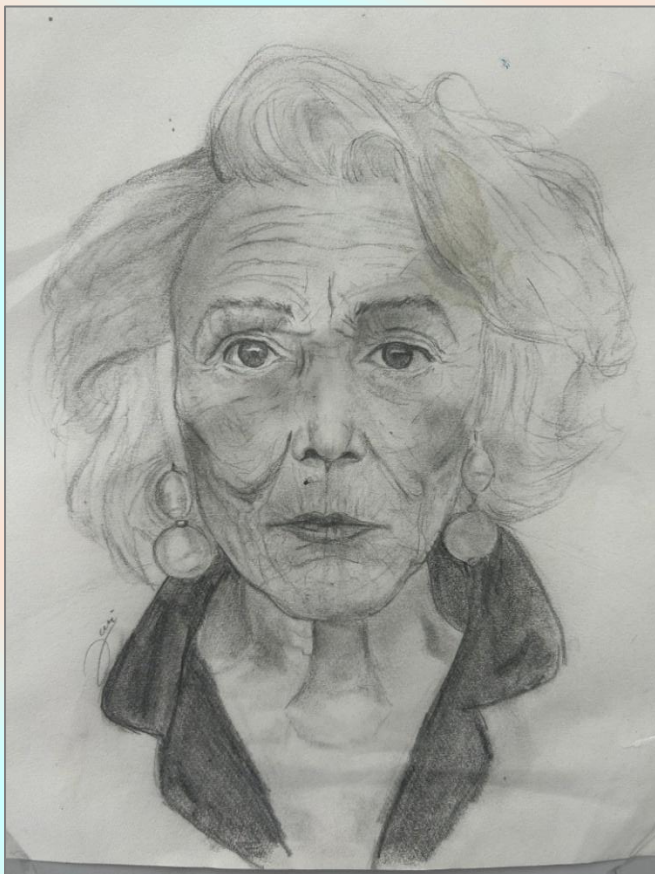
V pesmi *Sweet Child o' Mine* 3 solote je imel.
Tale hit pa vse dokaj hitro obnori!
Slash je z Guns N Roses skozi dal veliko turnej,
kjer je nastopal kot kitarski čarodej.

Od leta 93 do 2015 je v solo karieri bil,
2016 pa se je k Guns N Roses pridružil.
V preteklosti je tudi nastopal z Michaelom Jacksonom in Brianom Magma,
ki pri Queenih je bil zelo pomemben
ter bil je tudi velike omembe vreden.

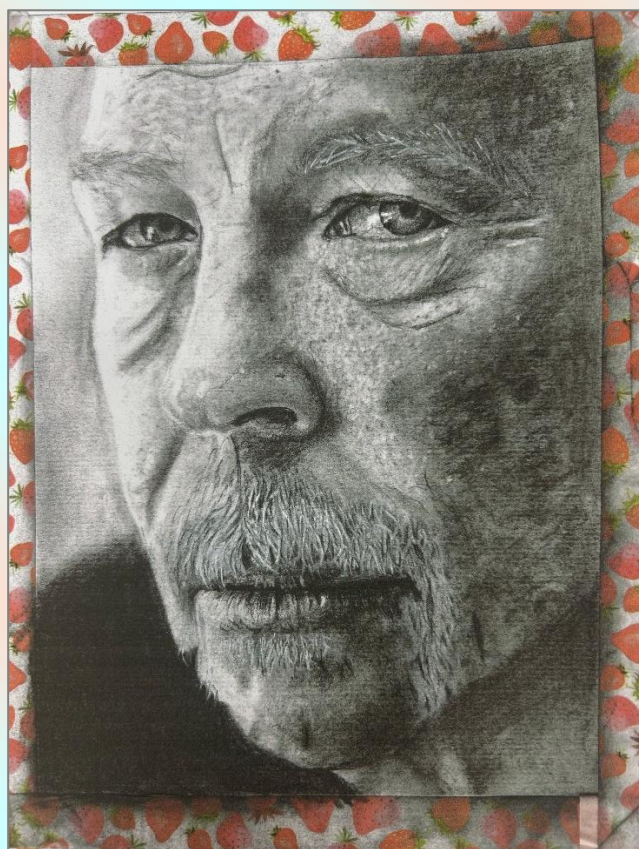
Anej Rokavec Roj, 8. b

Ema Goznikar, 9. b

Vanessa Vidovič, 9. c

Vanessa Vidovič, 9. c

Eva Pajtler, 6. c

Ava Bandur, 6. c

Eva Žitnik, 6. b, Pes

Kuža Tačko

Kuža Tačko rad lovi mojo mačko,
ima velike tačke in rad podi račke.

Rad pleše in se igra, zraven pa skaklja,
včasih je priden, včasih pa radoveden.

Kadar spi, je, kot da ga ni,
radi ga imamo vsi.

Včasih laja in mucam nagaja,
ko pa hrano dobi, nas vse pri miru pusti.

Manca Kores, 6. a

Maj iz 8. c priporoča v branje: **CARE SANTOS: LAŽ (2019)**

O pisateljici: Macarena Santos i Torres je špansko-katalonska pisateljica, ki piše pod psevdonimom Care Santos. Svojo službeno pot je začela kot pisateljica pri časopisu Diario de Barcelona. Piše tako za mlade kot za odrasle bralce. Objavila je več kot štirideset knjig in zanje prejela številne nagrade.

Obnova: Zgodba ima tri dele. V prvem spoznamo Xenio in njene starše. Xenia je najstnica, ki misli, da zna uporabljati internet, a njeni starši ji ne pustijo biti veliko na njem. V knjigi, ki jo prebere, najde naslov spletnega foruma o njej, na katerem spozna fanta. Najprej si dopisujeta prijateljsko, nato pa že pošiljata svoje fotografije in se prek računalnika zaljubita. Xenia je radovedna in se z avtobusom odpelje na njegovo šolo in v karate klub, kjer ne vedo nič o njem, zato izve, da je bil laž. Medtem o njem pove staršem, ki želijo, da popravi ocene, ki so se spustile zaradi njene zaljubljenosti. Zadnji dan šole tudi od ravnatelja dobi pismo, za katerega izve, da je od tistega fanta. V drugem delu je fantovo pismo, katerega ime je v resnici Eric. Eric je imel težko življenje, saj ga je njegova mama zapustila, oče pa je bil večkrat zdoma. Zato ga reši njegov bratranec Ben, ki mu daje hrano. A nekega dne Ben ubije mladostnico in reče Ericu, naj v uslugo za svoja dejanja on prizna krivdo in gre v zapor. V tretjem delu Xenia spet pove staršem za Erica in skupaj z odvetnikom ga rešijo iz zapora. Tako se s Xenio lahko končno srečata v živo.

Odlomek: »Prosim, verjemi mi. Zares si mi pomembna. Vem, da sem lažnivec in da mi ne boš verjela le zato, ker te to prosim, a rad bi vsaj, da me poslušáš. Resnica se mi nikoli ni zdela bolj pomembna, zdaj pa mi je zanjo mar. Prvič v življenju se mi zdi, da obstaja nekaj, za kar se je vredno potruditi. To si ti, Xenia.« Ta odlomek sem izbral zato, ker so to prve besede Ericovega pisma.

Sporočilo: Sporočilo knjige je, da sporoči mladim, da vse, kar vidimo na spletu, ni res in da ne smemo zaupati vsakomur.

Tema: Tema je najstniško sporazumevanje s starši, mladostniška zaljubljenost, varna uporaba interneta.

GLAVNE OSEBE

Xenia: Je hitro preslepljena, saj je verjela, da je fant na drugi strani interneta to, kar je mislila. Trmasta, saj ga je pod vsakim pogojem hotela srečati v živo, in neučakana, saj je sovražila besedo čakanje.

Eric: Je sočuten, saj je vedel, da se Xenia počuti preslepljeno. Potrpežljiv, saj je moral veliko pretrpeti v življenju, in tudi hitro preslepljen, saj je res mislil, da mora v zameno za to, kar je Ben naredil za njega, on iti v zapor.

STRANSKE OSEBE

Xeniini starši: Odločil sem se, da jih bom omenil zato, saj je lahko Xenia z njihovo pomočjo srečala Erica.

Ben: Za njega pa sem se odločil zato, ker je zaradi njega Eric pristal v zaporu.

Ocena: Knjiga je napisana za določeno ciljno skupino, ima močno sporočilo in je polna pustolovščin.

Maj Kolar, 8. c

Jaz Nika

Živela sem eno leto v Franciji in mi je bilo fino. Tam sem imela prijatelje. Nekega dne je moj ata rekel: »Raje gremo nazaj domov, da bo za Igorja boljše.«

Ko smo prišli nazaj v Slovenijo, sem dobila nove sošolce. Bila sem najpametnejša in hodila sem na veliko občolskih dejavnosti. Dobila sem tudi nove prijatelje, a jih nisem nikoli povabila domov. Ko sem imela prosto uro, fantje pa so imeli športno vzgojo, je Aleks padel in sem mu pomagala. Naslednji dan, ko smo imeli matematiko, je Aleks zamudil in edini ni imel domače naloge, saj je ni prepisal, kot so drugi. En dan po sabljanju, ko sem prišla domov, so bili vsi moji prijatelji pri meni doma. Mene je bilo strah, da si bodo mislili kakega brata imam, in sem gledala ves čas skozi okno. Potem sta oče in Igor prišla domov in stopila v hišo. In je Igor začel govoriti. Ko so sošolci odšli, me je bilo strah za jutrišnji dan. Ko sem prišla v šolo, so eni moji prijatelji govorili, kako morem kazati, da sem dobra.

Še isti dan sem se z Igorjem zblížala, ker je to hotel. Ko sva bila na plaži, je Igor poskusil iti v vodo, a ni šel. Ko sva prišla domov, sva šla v sobo. Ko sem se zbudila, je bila ura 15.00. Prišli so moji prijatelji in rekli, da se je Barbka skoraj ubila. Šli smo jo obiskat. Naslednji dan sem Igorja pripeljala v svoj razred.

Rok Barbarič, 7. c

Jaz Igor

Ko smo bili v Franciji, mi je bilo težko in smo se vrnili v Slovenijo.

Nekega dne sem srečal Nikine sošolce in sošolke in eno izmed njih sem začel ljubiti. Nekega dne smo se sprli – Nika in starši – in mama me je objela. Ničesar nisem videl ali slišal. Ko je Nika hotela zbežati, sem mislil, da greva na morje. Ko sva prišla k morju, sem si zaželel iti v vodo plavat, a nisem imel rokavčkov. Ko je Nika šla nekam, sem zaspal. Prebudil sem se doma ob treh popoldne in so prišli Nikini prijatelji povedat, da je Barbara skoraj umrla, in smo jo šli obiskat.

Naslednji dan me je Nika peljala v svoj razred. Bil sem edini, ki je bil drugačen, in vsi so mi ploskali, ko je razredničarka nekaj povedala.

Rok Barbarič, 7. c

Daria Semenova, 3. b, Jure Kvak Kvak

SEM OCEAN

Sem ocean, neskončen modri kralj,
dom skrivnostnih bitij, in neizmernih dalj.
Od drobnih planktonov do kitov mogočnih,
v meni se skriva življenje v vseh oblikah mogočih.

Dajem vam zrak, ki ga dihate vsak dan,
uravnavam podnebje, sem vaš zvest spremljevalec morskih potepanj
in lovilec morskih znanj in sanj.

Sem srce planeta, ki bije v ritmu valov,
a vaša brezbrižnost me sili k bolečini in dela tok moj negotov.

Plastika me od znotraj duši kot strup, ki v žilah kroži
in vašo prihodnost grozi.

Hrup vaših strojev kot oglušljiv krik v tišini zveni,
moji prebivalci trpijo, njihovi glasovi so žalostni.

Zdaj je že skrajni čas, da poslušate, da slišite moj bolesten klic,
potrebujem vašo pomoč, da se izognem brezdanjemu prepadu brzic.

Prevzemite odgovornost, preden bo prepozno za vse,
saj brez mene, brez oceanov, življenje mine in potone v temne čase.

Lana Mirt, 9. b

Tajda Pušnik, 7. c, Voda je dragocena – nimajo vsi pitne vode

Voda

Če vode ne bi bilo,
življenje ne bi obstajalo.
Za vse ljudi
pa vode na svetu dovolj ni.

Ker pitne vode primanjkuje,
je potrebno, da jo človeštvo varuje,
jo v čistilnih napravah prečiščuje
in z njo varčuje.

Z vodo tako varčujemo, da pipe tesno zapiramo
in z deževnico vrt zalivamo.
Vodo pa je treba tudi varovati,
zato je ne smemo onesnaževati.

Mi se moramo samo vstati in si vodo iz pipe
natočiti,
nekateri pa morajo v trgovino iti
in si vodo v plastenkah kupiti
ali pa vodo iz onesnaženih rek piti.

Na svetu več vode kot kopnega je,
a pitne vode ni dovolj za vse.
Zato moramo vodo ceniti
in ljudi o varčevanju poučiti.

Ela Ficko, 6. b

Voda

Voda kraljica zemlje si,
kajti za preživetje rabimo te vsi.
Slana, sladka, mrzla in topla,
pri nas užitna, drugje nepitna.

Voda samoumevna nam je,
popijmo kozarec, ne izlijmo ga ven.
Požirek vode, ki izpljunili smo ga,
predstavlja zaklad za afriškega otroka.

Voda iz dneva v dan onesnažuje se,
počasi ne bo vode, samo plastenke še.
Nafta, plini, vse te snovi,
a nam v glavi se denar vrti.

Voda vsak dan svojo strugo išče,
a za nas voda je smetišče.
Voda za nas privilegij bi morala bit',
ne pa da jo gremo brez hvaležnosti
pit.

Poglej to lepoto narave darilo,
ohrani jo čisto, spoštuj jo kot živo.

Tine Gabor, 9. a

Skriti zakladi gozda

Ko ljudje po gozdu se sprehajajo,
košata drevesa jih obdajajo.
V krošnjah gnezdiijo razne ptice,
po tleh se plazijo razne roparice.

Srnica plaha na plano prihiti,
otroke in odrasle vse razveseli.
Lisica zvitorepka v brlogu spi,
mirno in spokojno brez skrbi.

Jeseni gozd v žive barve se odene,
porumenijo vsi listavci brez izjeme.
Iglavci pa iglice kar obdržijo,
saj zeleni zimo preživijo.

Jurček sramežljivo pokuka iz črne prsti,
zraste in se hitro v naše brbončice ulovi.
Rada imam bogat jesenski kostanj,
ob njem pa med in veliki sladki panj.

Gozd ponuja razne nam plodove,
nam in še za prihodnje rodove.
Za gozd in naravo moramo skrbeti,
če dalj časa človeški rod želi živeti.

Ajda Kolar, 6. b

Moj gozd

Gozd ponuja številne nam plodove,
za vse nas in prihodnje še rodove.
Na pomlad listnat gozd ozeleni,
prežene zimske dneve in skrbi.

Prva med vsemi drevesi ozeleni gospa breza,
nanjo hitro sv. Jurij aprila spleza.
Podrast mehka urni ublaži korak,
v gozd lahko poda se čisto vsak.

Pozimi gozd pobeli sneg,
ki prekrije vsako dolino in majhen breg.
Jeseni nabiramo gobe in kostanje,
jih pripravimo in zagrizemo vanje.

Želoda v košarico ne spustimo,
raje ga živalim prepustimo.
Radi nabiramo jurčke in marele,
ko jesen nariše prekrasne akvarele.

V gozdu srečaš volka in lisico,
kot rdečo kapico, ki babici nesla je potico.
Tudi zajec in srna prikažeta se na plan,
pa naj bo hrib ali pa ravan.

Drevesa v gozdu dajejo svež nam zrak,
ki nadiha se ga lahko vsak.
Ptice pojejo in žvrgolijo,
ko navsezgodaj se zbudijo.

V gozdu kuriti ne smemo,
da česa ne zažgemo.
Vedno rad po gozdu se prehajam,
njegovim čarom se predajam.

Jure Kolar, 7. b

Gozdno dekle

Sončni žarki med drevesi,
kot luč na koncu tunela.
Z vejami razcepljeno nebo
poskrbelo je, da je otopela.

Jeseni listje barvno dalo ji obleko,
lepo kakor tisočere rož.
Dolge zime, mrzel sneg,
zabodel jo je kakor nož.

Rosa z listja ji življenje dala,
lepše kakor zvezde krak.
Posteljo ji trava je postlala,
mehko kot oblak.

Zjutraj miška jo prebudila,
tiho kot globine morja.
Po vratu z repkom jo žgečkala,
vztrajno, kot širina je obzorja.

Jagodičevje najraje je imela,
kakor listja šelestenje.
Na koncu dneva kot vulkan
jo pregnalo je grmenje.

Uspavanko zapela ji je sova,
žametno kot otrok nasmejan.
Cvetje ji posteljo postlalo,
mehko kakor tulipan.

Kresnice so sanje umirile,
da um ne bo jezen.
Mesečina prihodnost osvetlila,
da bo lepa kakor mamina ljubezen.

Tara Pintarič, 9. b

Eva Žitnik, 6. b, Park v jeseni

NAŠA ŠOLA

Moja šola lepa je,
vsak dan čista je.
Na igrišču norimo,
vsak dan se dobimo.
Moja telovadnica lepa je,
ker v njej vedno skače se.
S prijatelji radi smo,
ker v šolo vedno hodimo.
V knjižnici beremo,
v učilnici ponavljamo.
V učilnici delamo,
na igrišču telovadimo.
V šoli pridni smo,
doma poredni smo.
Naša učilnica velika je
in zato vedno v njej dirka je.
V telovadnici skačemo,
vsak dan glasni smo.
Ko v knjižnici sedimo,
se nekaj naučimo.
Z učiteljico radi smo,
ker z njo vedno hodimo.
Naša učilnica dolga je,
ker v njej skače se.

Anin Emeršič, 5. b

V naši šoli pridno se učimo,
da dobre ocene dobimo.

V šoli dve telovadnici imamo,
v njih se gibamo in se igramo.

V jedilnici rada jem kosilo,
še posebej, ko je pecivo.

Med odmorom v knjižnico stečem,
si izposodim knjigo
in kakšno s knjižničarko rečem.

Zunaj veliko se lovimo
in se za žogo podimo.

Naši učitelji so prijazni, spoštljivi in
vzdržljivi,
ko smo preveč živi.

V zvezke veliko pišemo,
včasih tudi kaj narišemo.

Čeprav v šolo neradi hodimo,
to naredimo, da se kaj naučimo.

Polona Gorenšek, 5. b

Vsako jutro zgodaj vstanem,
torbo hitro si na hrbet nadenem.
V šolo grem z nasmehom rad,
tam je znanje pravi zaklad.

Učitelji nas vse naučijo,
s knjigami nas podučijo.
Računamo in pišemo,
včasih malo zgrešimo.

S prijatelji je res zabavno,
naš smeh se sliši neprestano.
Šola ni le kup nalog,
ampak znanja čarobni krog.

Lamija Jusić, 5. b

Naša šola je velika,
zato se vsak dan na hodniku nekdo skipa.
Učitelji v zbornico hitijo,
da si živce ohladijo.
Hišnik teče sem ter tja,
ker je ključavnica spet pokvarjena.
Ravnateljica po hodniku drvi in
porednim otrokom bombone deli.
Smetka tu, smetka tam,
čistilka to počisti vsak dan.
Iz kuhinje diši,
naši želodčki so lačni že vsi.

Marc Gabriel Vindiš, 5. b

Telovadnica velika je, vsakdo spotakne se.
Zajesti dobro je, ko na jedilniku dunajski zrezek je.
Parket je tako gladek, da noga spremeni se v zmazek.

Učitelji prijazni so, ko mi pridni smo.
Knjižničarka stroga je, ko mi deremo se.
V učilnico hitimo, da z učiteljico spregovorimo.

Pri omaricah gneča je, saj nas veliko je.
V šoli v naravi nestrpni smo, saj starše pogrešamo.
Matematika zoprna je, ko poštevanka je.

Lara Žerjav, 5. b

Preden pridemo v jedilnico,
pospravimo učilnico.
V jedilnici gneča je,
ker po pouku vsi lačni so že.
V šoli v naravi smo bili,
tam smo se najboljše imeli
in lokostrelstvo imeli.
Šola res je obvezna,
enim bedna,
enim pa ne,
toda hoditi pa morajo, kajne?

Liam Kočever, 5. b

Pri umetnosti pravi umetniki smo,
pri glasbi pravi pesniki smo.
Včasih kaj napišemo,
včasih kaj narišemo.

V šolo moramo hoditi,
čeprav bi bili raje doma in pokriti.
Pri šoli igrišče imamo
in tam se igramo.

V šoli veliko se učimo,
da se doma lahko smejimo.
Učitelji prijazni so,
saj petke nam dajo.

Ema Medved, 5. b

Med odmorom je vedno gneča,
ki se vsakič poveča.

Vsak učenec žalosten je,
če dosti domače naloge je.

Ko šolski zvon zazvoni,
komaj čakamo vsi,
da šolo se zapusti.

Bian Zemljič, 5. b

Naša šola je res velika.
Ko na hodniku pojavi gneča se,
vsi potiskamo radi se.
Pri telovadbi se potimo,
da v klopih lažje preživimo.
Da nam čas hitreje mine,
včasih zganjamo norčije.
Učitelji ponosni so,
da tako hitro napredujemo.

Lara Koren, 5. b

Šola v naravi najbolj zabavna je,
ko napoči ura prostega časa.

Šola je velika, saj se vsak dan
v njej veliko otrok premika.

Telovadnica včasih spolzka je,
zato se tu in tam kdo spotakne.

Ko iz jedilnice po hamburgerju zadiši,
se vsakemu otroku slina cedi.

Ajda Zemljič, 5. b

MOJA ŠOLA

Zvezek, svinčnik in nalivno pero,
to so pripomočki, da v šoli dolgčas ne bo.
Z njimi vsak dan v šolo hitim,
da prav ničesar ne zamudim.

Matematiko rad imam,
saj računati hitro znam in pretentati se ne dam.
Včasih površen sem, zato se zmotim,
nakar s popravki se zamotim.

Rad pesmi pišem,
tu in tam kaj narišem.
Ko zvonec zazvoni, vsak na hodnik hiti,
da dogajanja in šolskega vrveža ne izpusti.

Angleščina in nemščina jezika sta tuja,
naloge so tukaj res nuja,
da v svet bi se kdaj prek Erasmosa podali
in vrstnike širom Evrope spoznali.

Najraje imam športni dan,
takrat tečem, smučam, poskakujem,
mladosti in elana svojega
se s športom zelo radujem.

Kulturni dan je tudi tu,
da pesnikov in pisateljev se spomnimo,
Prešerna mi slavimo,
ob njegovih pesmih se razveselimo.

V šoli prvo ljubezen sem spoznal,
njej sem srce dal.
A ... ljubezen prva hitro mine
in pusti samo spomine.

Ko ravnateljica povzdigne svoj glas,
pozabimo na svoj stas,
takrat za čistočo, red in mir poskrbimo,
da opomina ali ukora ne dobimo.

Svojo šolo imam rad,
saj daje mi zagon v vsako pomlad,
ko po poletju zadiši, bolj kot po zeleni trati,
takrat počitnice trkajo že pošteno pred vrati.

Jure Kolar, 7. b

Marc Rampre, 2. c

Počitnice so tu

Ko moči v šoli združimo,
si počitnice prislužimo.
Vse obveznosti opravimo
in se na dopust odpravimo.

Nekateri v gore,
drugi pa na morje,
da obširimo si obzorje.

Mama spakira kopalke in brisače,
s sabo vzamemo si še igrače.
Stvari v avto mi naložimo
in se z dobro voljo oborožimo.

Ata trdno volan v rokah drži,
da vožnja se mirno preživi.
Morje, sonce in svoboda,
le da ni prehladna voda.

Sol na koži se suši,
ko galeb nad gladino krog svoj naredi.
A jeseni ... daleč so školjke,
zaradi ljubezni učenci dobivajo dvojke.

Ajda Kolar, 6. b